

Obsah

I Legislativní akty

NAŘÍZENÍ

- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/751 ze dne 29. dubna 2015 o mezibankovních poplatcích za karetní platební transakce ⁽¹⁾ 1
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/752 ze dne 29. dubna 2015 o některých postupech pro uplatňování Dohody o stabilizaci a přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Republikou Černá Hora na straně druhé 16
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/753 ze dne 29. dubna 2015 o dovozu zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Unie 23
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/754 ze dne 29. dubna 2015 o otevření a správě některých celních kvót Unie pro vysoce jakostní hovězí maso, vepřové maso, drůbeží maso, pšenici, sůrež a otruby, vedlejší mlýnské produkty a jiné zbytky 27
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/755 ze dne 29. dubna 2015 o společných pravidlech dovozu z některých třetích zemí 33
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/756 ze dne 29. dubna 2015, kterým se pozastavují některé koncese pro dovoz zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Unie 50
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/757 ze dne 29. dubna 2015 o monitorování, vykazování a ověřování emisí oxidu uhličitého z námořní dopravy a o změně směrnice 2009/16/ES ⁽¹⁾ 55
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/758 ze dne 29. dubna 2015 o požadavcích na schválení typu pro zavedení palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 a o změně směrnice 2007/46/ES 77

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP

★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/759 ze dne 29. dubna 2015, kterým se mění nařízení (ES) č. 223/2009 o evropské statistice ⁽¹⁾	90
★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/760 ze dne 29. dubna 2015 o evropských fondech dlouhodobých investic ⁽²⁾	98

Opravy

★ Oprava nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 375/2014 ze dne 3. dubna 2014 o zřízení Evropského dobrovolnického sboru humanitární pomoci („iniciativa Humanitární dobrovolníci EU“) (Úř. věst. L 122, 24.4.2014)	122
★ Oprava nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1333/2008 ze dne 16. prosince 2008 o potravinářských přídatných látkách (Úř. věst. L 354, 31.12.2008)	122

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP a pro Švýcarsko

⁽²⁾ Text s významem pro EHP

I

(Legislativní akty)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/751

ze dne 29. dubna 2015

o mezibankovních poplatcích za karetní platební transakce

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 114 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽²⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Roztříštěnost vnitřního trhu poškozuje v Unii konkurenceschopnost, růst a tvorbu pracovních míst. V zájmu řádného fungování vnitřního trhu je nezbytné odstranit přímé i nepřímé překážky, jež brání řádnému fungování a dotvoření integrovaného trhu elektronických plateb, kde není rozdíl mezi platbami vnitrostátními a přeshraničními.
- (2) Právní základ pro vytvoření celounijního vnitřního trhu plateb položila směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ⁽⁴⁾, neboť činnost poskytovatelů platebních služeb významně zjednodušila tím, že pro poskytování tohoto druhu služeb nastavila jednotná pravidla.
- (3) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 924/2009 ⁽⁵⁾ zavedlo zásadu, že poplatky, jež hradí uživatelé za přeshraniční platby v eurech, musí být stejné jako poplatky za odpovídající platby uvnitř členského státu, včetně karetních platebních transakcí, na něž se vztahuje toto nařízení.
- (4) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ⁽⁶⁾ zavedlo pravidla, jimiž se řídí úhrady a inkasa v eurech na vnitřním trhu, avšak z oblasti své působnosti vyloučilo karetní platební transakce.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 193, 24.6.2014, s. 2.

⁽²⁾ Úř. věst. C 170, 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 10. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. dubna 2015.

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 924/2009 ze dne 16. září 2009 o přeshraničních platbách ve Společenství a zrušení nařízení (ES) č. 2560/2001 (Úř. věst. L 266, 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ze dne 14. března 2012, kterým se stanoví technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech a kterým se mění nařízení (ES) č. 924/2009 (Úř. věst. L 94, 30.3.2012, s. 22).

- (5) Cílem směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ⁽¹⁾ je harmonizace některých pravidel, jimiž se řídí smlouvy mezi spotřebiteli a obchodníky, včetně pravidel o poplatcích za použití určitého způsobu platby, na jejichž základě jsou členské státy povinny obchodníkům zakázat, aby účtovali spotřebitelům v souvislosti s použitím konkrétního způsobu platby poplatky, které převyšují náklady na použití daného způsobu platby nesené obchodníkem.
- (6) V situaci, kdy mají spotřebitelé, obchodníci a společnosti plně využívat výhod, jež s sebou přináší vnitřní trh, mají bezpečné, efektivní, konkurenceschopné a inovativní elektronické platby zásadní význam zejména vzhledem k rostoucímu významu elektronického obchodování ve světě.
- (7) Některé členské státy vydaly nebo připravují právní předpisy, jež mají přímo nebo nepřímo regulovat mezibankovní poplatky a upravovat řadu otázek, včetně mezních hodnot mezibankovních poplatků na různých úrovních, transakční poplatky, povinnost přijímat všechny karty („Honour All Cards Rule“) a opatření k motivaci spotřebitelů. Stávající správní rozhodnutí vydávaná v některých členských státech se výrazně liší. V zájmu dosažení větší jednotnosti mezibankovních poplatků se předpokládá, že budou na vnitrostátní úrovni zaváděna další regulační opatření, jež mají řešit výši či rozdílnost těchto poplatků. Tato vnitrostátní opatření by pravděpodobně kladla výrazné překážky dotvoření vnitřního trhu v oblasti karetních platebních transakcí a internetových a mobilních karetních plateb, a bránila by tedy volnému pohybu služeb.
- (8) Platební karty jsou při nákupech v maloobchodu nejčastěji používaným prostředkem elektronické platby. Integrace unijního trhu s platebními kartami však ještě zdaleka není dovršena, neboť řadu platebních řešení nelze vyvíjet s dosahem za hranice členských států a novým celounijním aktérům je bráněno ve vstupu na trh. Je zapotřebí odstranit překážky, jež brání efektivnímu fungování trhu karet, včetně v oblasti karetních platebních transakcí a internetových a mobilních karetních plateb.
- (9) V zájmu účinného fungování vnitřního trhu by mělo být ku prospěchu obchodníků a spotřebitelů podporováno a usnadněno používání elektronických plateb. Pro účely využití výhod vnitřního trhu a elektronického obchodování lze karty a další elektronické platby používat univerzálnějším způsobem, včetně možností platit online, s tím, že elektronické platby nabízejí obchodníkům též možnost potenciálně bezpečných plateb. Karetní platební transakce namísto placení v hotovosti by tedy mohly být pro obchodníky a spotřebitele přínosné za předpokladu, že budou poplatky za využívání schémat platebních karet stanoveny v ekonomicky efektivní výši, a současně by mohly napomáhat spravedlivé hospodářské soutěži, inovacím a vstupu nových hospodářských subjektů na trh.
- (10) Mezibankovní poplatky si obvykle mezi sebou v rámci určitého schématu platebních karet hradí poskytovatelé platebních služeb, kteří karty akceptují, a poskytovatelé platebních služeb, kteří karty vydávají. Mezibankovní poplatky tvoří hlavní součást poplatků, které obchodníkům za jednotlivé karetní platební transakce účtují akceptující poskytovatelé platebních služeb. Obchodníci tyto náklady spojené s kartami poté stejně jako všechny své ostatní náklady zahrnují do cen svého zboží a služeb. Hospodářská soutěž mezi schématy platebních karet, jejímž cílem je přesvědčit poskytovatele platebních služeb k vydávání vlastních karet, mezibankovní poplatky na trhu zvyšuje, namísto toho, aby je snižovala, což je v rozporu s nastolováním cenové disciplíny, kterou se hospodářská soutěž v tržní ekonomice zpravidla projevuje. Spolu s jednotným uplatňováním pravidel hospodářské soutěže na mezibankovní poplatky by regulace těchto poplatků zlepšila fungování vnitřního trhu a přispěla ke snížení transakčních nákladů pro spotřebitele.
- (11) Stávající široká škála mezibankovních poplatků a jejich výše brání tomu, aby na trh vstoupili noví aktéři s celounijní působností, jejichž podnikatelské modely by pracovaly s nižšími nebo nulovými mezibankovními poplatky, a to je ke škodě potenciálních úspor z rozsahu a sortimentu i ke škodě výsledného růstu efektivnosti. Tato situace má negativní dopady na obchodníky i spotřebitele a brání inovacím. Jelikož by celounijní aktéři museli vydávajícím bankám přinejmenším nabízet mezibankovní poplatky v maximální výši uplatňované na trhu, na něž by chtěli vstoupit, dochází též ke konzervaci stávající roztržitosti trhu. Je rovněž možné, že vlivem tlaku bank na vyšší výnosy z mezibankovních poplatků jsou k odchodu z trhu nuceni stávající vnitrostátní schémata mající mezibankovní poplatky nižší nebo nulové. Spotřebitelé a obchodníci tak mají omezený výběr, čelí vyšším cenám a nižší kvalitě platebních služeb a mají rovněž omezenou možnost využívat celounijních platebních řešení. Obchodníci kromě toho nemohou rozdíly v poplatcích překlenout využitím služeb přijímání karet, jež nabízejí banky v jiných členských státech. Podle zvláštních pravidel, která na základě svých politik udělování licencí pro jednotlivá území uplatňují schémata platebních karet, musí být na každou platební transakci

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 64).

uplatněn mezibankovní poplatek podle „prodejního místa“ (země obchodníka). Tento požadavek brání akceptantům v tom, aby své služby úspěšně nabízeli na přeshraniční úrovni. Může rovněž bránit obchodníkům v tom, aby své náklady na platby snižovali ku prospěchu spotřebitelů.

- (12) Tuto situaci nedokázaly Komise ani vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž uplatňováním stávajících právních předpisů napravit.
- (13) K zamezení fragmentace vnitřního trhu a významného narušení hospodářské soutěže v důsledku rozdílných právních předpisů a správních rozhodnutí je tedy zapotřebí v souladu s článkem 114 Smlouvy o fungování Evropské unie přijmout opatření, jimiž bude tento problém v podobě vysokých a rozdílných mezibankovních poplatků napraven, umožnit poskytovatelům platebních služeb, aby své služby poskytovali i v jiných členských státech, a spotřebitelům a obchodníkům dát možnost využívat přeshraničních služeb.
- (14) Použitím tohoto nařízení by nemělo být dotčeno použití právních předpisů Unie a členských států v oblasti hospodářské soutěže. Členským státům by nemělo bránit v zachování nebo zavedení nižší mezní hodnoty či opatření se stejným cílem či účinkem prostřednictvím vnitrostátních právních předpisů.
- (15) V zájmu usnadnění hladkého fungování vnitřního trhu karetních platebních transakcí a internetových a mobilních karetních plateb ku prospěchu spotřebitelů a obchodníků by se toto nařízení mělo vztahovat na přeshraniční a vnitrostátní vydávání a akceptaci transakcí uskutečňovaných platebními kartami. Mají-li obchodníci možnost zvolit akceptanta mimo svůj členský stát („přeshraniční akceptace“), což bude díky stanovení stejné maximální výše vnitrostátních i přeshraničních mezibankovních poplatků za akceptované transakce a zákazu udělování licencí pro jednotlivá území jednodušší, mělo by být možné zajistit potřebnou právní srozumitelnost a zamezit narušení hospodářské soutěže mezi schémata platebních karet.
- (16) Díky jednostranným závazkům, jež byly přijaty v rámci řízení v soutěžních věcech, je řada přeshraničních karetních platebních transakcí v Unii již nyní prováděna za dodržení maximálních mezních hodnot mezibankovních poplatků. S cílem zajistit spravedlivou hospodářskou soutěž na trhu akceptačních služeb by se měla ustanovení týkající se přeshraničních a vnitrostátních transakcí začít uplatňovat současně a v přiměřené časové lhůtě po vstupu tohoto nařízení v platnost s přihlédnutím k obtížnosti a složitosti přechodu schémat platebních karet, který toto nařízení vyžaduje.
- (17) Na trhu jsou k dispozici dva hlavní typy kreditních karet. V případě debetních karet s odloženou splatností je celková částka transakcí odepsána z účtu držitele karty k určitému předem sjednanému dni, obvykle jednou za měsíc, aniž by byly účtovány úroky. V případě jiných kreditních karet může držitel karty využít úvěrového nástroje a uhradit část splatné částky spolu s úroky nebo jinými náklady k pozdějšímu datu, než jaké bylo stanoveno.
- (18) Na veškeré platební transakce založené na debetních a kreditních kartách by se měla vztahovat maximální sazba mezibankovních poplatků.
- (19) Z posouzení dopadů vyplývá, že zákaz mezibankovních poplatků v případě transakcí uskutečňovaných debetní kartou by byl přínosný pro přijímání karet a jejich používání, pro rozvoj jednotného trhu a rovněž by byl pro obchodníky a spotřebitele přínosnější než mezní hodnota stanovená na jakékoli vyšší úrovni. Kromě toho by se tak zamezilo tomu, aby vnitrostátní schémata s velmi nízkými či nulovými mezibankovními poplatky za transakce uskutečňované debetní kartou byla nepříznivě ovlivněna vyšší mezní hodnotou způsobenou zvýšením úrovně poplatků na úroveň mezní hodnoty v důsledku přeshraniční expanze nebo vstupu nových subjektů na trh. Zákaz mezibankovních poplatků v případě transakcí uskutečňovaných debetní kartou rovněž omezuje riziko pronikání modelu využívajícího mezibankovních poplatků do nových, inovativních platebních služeb, jako jsou systémy plateb pomocí mobilního telefonu nebo přes Internet.
- (20) Mezní hodnoty v tomto nařízení by se měly zakládat na takzvaném testu neutrality obchodníka, s nímž pracuje ekonomická literatura a jenž určuje výši poplatku, kterou by byl obchodník ochoten zaplatit, kdyby měl porovnat náklady na použití platební karty zákazníkem s náklady na (hotovostní) platby bez použití karty (s přihlédnutím k servisnímu poplatku hrazenému akceptujícím bankám, to jest k transakčnímu poplatku účtovanému obchodníkům, a k mezibankovnímu poplatku). Vzniká tak motivace používat hospodárné platební prostředky, neboť jsou podporovány karty spojené s většími transakčními výhodami a současně jsou eliminovány nepřiměřené transakční poplatky, které by i na ostatní spotřebitele přenášely skryté náklady. V opačném případě by mohly z kolektivních ujednání o mezibankovních poplatcích plynout nadměrné transakční poplatky, protože obchodníci se zdráhají odmítat nákladné platební prostředky z obavy, aby nepřišli o podnikatelskou příležitost. Ze zkušeností vyplývá, že jsou tyto mezní hodnoty přiměřené, neboť neohrožují provozování mezinárodních karetních schémat ani činnost poskytovatelů platebních služeb. Kromě výhod tyto mezní hodnoty přinášejí obchodníkům a spotřebitelům rovněž právní jistotu.

- (21) Jak však vyplývá z posouzení dopadů, v některých členských státech jsou mezibankovní poplatky nastaveny způsobem, který spotřebitelům umožňuje využívat výhod efektivních trhů debetních karet v tom smyslu, že na přijímání a používání karet se vztahují mezibankovní poplatky, které jsou nižší než úroveň odpovídající neutralitě obchodníka. Členské státy by tedy měly mít možnost se rozhodnout, že stanoví nižší mezibankovní poplatky pro vnitrostátní transakce uskutečňované debetní kartou.
- (22) Kromě toho by s ohledem na strukturu vnitrostátních trhů debetních karet a v zájmu zajištění toho, aby poplatky týkající se debetních karet byly stanoveny v ekonomicky efektivní výši, měla být zachována možnost vymezit mezní hodnotu mezibankovních poplatků jako paušální sazbu. Paušální sazba může rovněž podpořit využívání karetních plateb k úhradě malých částek (mikroplateb). Mělo by rovněž být možné uplatňovat takovou paušální sazbu ve spojení s procentní sazbou za podmínky, že součet těchto mezibankovních poplatků nepřesáhne určité procento celkové roční hodnoty transakce na vnitrostátní úrovni v rámci každého schématu platebních karet. Dále by mělo být možné definovat nižší procentní mezní hodnotu mezibankovních poplatků účtovaných za jednotlivé transakce a stanovit pevnou maximální výši poplatku představující mezní hodnotu výše poplatku, která vyplývá z příslušné procentní sazby za transakci.
- (23) Vzhledem k tomu, že toto nařízení poprvé zavádí harmonizaci mezibankovních poplatků v kontextu, v němž se stávající schémata debetních karet a mezibankovní poplatky velmi liší, je rovněž třeba stanovit flexibilitu pro vnitrostátní trhy platebních karet. V průběhu přiměřeně dlouhého přechodného období by členské státy měly mít možnost uplatňovat ve vztahu k veškerým vnitrostátním transakcím uskutečněným debetními kartami v rámci každého schématu platebních karet vážený průměrný mezibankovní poplatek do výše 0,2 % roční průměrné hodnoty transakce. Ve vztahu k mezní hodnotě mezibankovních poplatků vypočítané na základě průměrné roční hodnoty transakce v rámci jednoho schématu platebních karet je dostačující, pokud se poskytovatel platebních služeb účastní schématu platebních karet (nebo nějakého jiného typu dohod mezi poskytovateli platebních služeb), v němž je na veškeré vnitrostátní transakce uskutečňované debetními kartami uplatňován vážený průměrný mezibankovní poplatek do výše 0,2 %. I v tomto případě lze za podmínky dodržení vážené průměrné maximální mezní hodnoty uplatnit paušální poplatek nebo procentní poplatek nebo spojení obou.
- (24) Za účelem stanovení příslušných mezních hodnot mezibankovních poplatků za vnitrostátní transakce uskutečňované debetními kartami je vhodné umožnit vnitrostátním příslušným orgánům, které jsou pověřeny zajišťováním souladu s tímto nařízením, aby shromažďovaly údaje o objemu a referenční hodnotě veškerých transakcí uskutečňovaných debetními kartami v rámci určitého schématu platebních karet nebo transakcí uskutečňovaných debetními kartami, které se týkají jednoho nebo více poskytovatelů platebních služeb. Schémata platebních karet a poskytovatelé platebních služeb by proto měli mít povinnost poskytnout vnitrostátním příslušným orgánům potřebné údaje v souladu s požadavky a lhůtami, které tyto orgány stanoví. Povinnost podávat zprávy by měla být kromě schémat platebních karet rozšířena i na poskytovatele platebních služeb, jako jsou vydavatelé a akceptanti, aby se zajistilo, že jakékoli potřebné údaje budou mít k dispozici příslušné orgány, které by měly mít v každém případě možnost požadovat, aby tyto údaje byly shromažďovány prostřednictvím schématu platebních karet. Kromě toho je důležité, aby členské státy zajistily přiměřenou možnost zveřejnění příslušných údajů o použitelných mezních hodnotách mezibankovních poplatků. Vzhledem k tomu, že schémata platebních karet obvykle nejsou poskytovateli platebních služeb, kteří podléhají obezřetnostnímu dohledu, mohou příslušné orgány požadovat, aby údaje zasílané těmito subjekty byly ověřeny nezávislým auditorem.
- (25) Některé platební prostředky na vnitrostátní úrovni umožňují plátcům iniciovat karetní platební transakce, u nichž schéma platebních karet nedokáže rozlišit, zda se jedná o transakce uskutečněné debetní nebo kreditní kartou. Schéma platebních karet ani akceptant nejsou obeznámeni s tím, co si držitel karty zvolil, a v rámci schémat platebních karet by tedy nemělo být možné uplatnit rozdílné mezní hodnoty, které toto nařízení stanoví pro transakce uskutečněné debetní a kreditní kartou, jež lze rozlišit na základě načasování sjednaného pro vypořádání dané platební transakce. S ohledem na potřebu zachovat funkčnost stávajících obchodních modelů, přičemž je nutné zabránit vzniku neodůvodněných nebo nadměrných nákladů na dosažení souladu s právními předpisy, a rovněž vzhledem k významu zajištění odpovídajících rovných podmínek pro různé kategorie platebních karet, je vhodné uplatnit na vnitrostátní platební transakce uskutečňované „univerzálními kartami“ stejná pravidla, jaká toto nařízení stanoví pro transakce uskutečňované debetními kartami. Těmto platebním prostředkům by však měla být poskytnuta delší lhůta na přizpůsobení se. Výjimečně a v průběhu přechodného období 18 měsíců po vstupu tohoto nařízení v platnost by členské státy měly mít možnost stanovit maximální podíl vnitrostátních platebních transakcí uskutečňovaných univerzálními kartami, které jsou považovány za rovnocenné transakcím uskutečňovaným kreditními kartami. Například by na tento stanovený podíl celkové hodnoty transakcí pro obchodníky a akceptanty mohla být uplatňována mezní hodnota poplatků za transakce uskutečňované kreditními kartami. Matematický výsledek uvedených ustanovení by pak byl rovnocenný uplatnění jednotné mezní hodnoty mezibankovních poplatků na vnitrostátní platební transakce uskutečňované univerzálními kartami.

- (26) Toto nařízení by se mělo vztahovat na všechny transakce, u nichž se poskytovatel platebních služeb plátce i poskytovatel platebních služeb příjemce platby (dále jen „příjemce“) nacházejí na území Unie.
- (27) V souladu se zásadou technologické neutrality, kterou stanoví Digitální agenda pro Evropu, by se mělo toto nařízení použít na karetní platební transakce bez ohledu na prostředí, v němž tyto transakce probíhají, včetně transakcí uskutečňovaných pomocí retailových platebních prostředků a služeb, které mohou být využívány off-line, on-line nebo pomocí mobilních zařízení.
- (28) Karetní platební transakce zpravidla probíhají na bázi dvou hlavních obchodních modelů, takzvaných třístranných schémat platebních karet (držitel karty – akceptující a vydávající schéma – obchodník) a čtyřstranných schémat platebních karet (držitel karty – vydávající banka – akceptující banka – obchodník). Řada čtyřstranných schémat platebních karet používá explicitní mezibankovní poplatek, který je většinou mnohostranný. V zájmu zohlednění existence implicitních mezibankovních poplatků a vytvoření rovných podmínek by měla být ta třístranná schémata platebních karet, která využívají poskytovatelů platebních služeb jakožto vydavatelů či akceptantů, pokládána za schémata čtyřstranná a měla by podléhat týmž pravidlům a současně by se měl na všechny poskytovatele vztahovat požadavek transparentnosti a další opatření související s pravidly obchodní činnosti. Nicméně s ohledem na zvláštnosti těchto třístranných schémat je vhodné, aby členské státy měly po přechodné období možnost rozhodnout se neuplatnit pravidla pro maximální mezní hodnotu mezibankovních poplatků, pokud tato schémata mají velmi omezený podíl na trhu dotčeného členského státu.
- (29) Služba vydávání je založena na smluvním vztahu mezi vydavatelem platebního prostředku a plátcem, bez ohledu na to, zda vydavatel drží peněžní prostředky jménem plátce. Vydavatel zpřístupňuje platební karty plátcům, autorizuje transakce na terminálech a jejich ekvivalentech a může akceptantovi zaručovat platbu v případě transakcí, které jsou v souladu s pravidly příslušného schématu. Samotná distribuce platebních karet nebo technických služeb, jako je pouhé zpracování a uchovávání údajů, tedy není považována za vydávání.
- (30) Služba akceptace představuje řetězec operací od iniciování karetní platební transakce po převod peněžních prostředků na platební účet příjemce. V různých členských státech a v závislosti na uplatňovaném obchodním modelu je služba akceptace organizována různě. Poskytovatel platebních služeb, který hradí mezibankovní poplatek, proto neuzavírá smlouvu vždy přímo s příjemcem. Na zprostředkovatele, kteří poskytují část služeb akceptace, ale nemají přímý smluvní vztah s příjemci, by se nicméně měla vztahovat definice akceptanta podle tohoto nařízení. Služba akceptace je poskytována bez ohledu na to, zda akceptant drží peněžní prostředky jménem příjemce. Technické služby, jako je pouhé zpracování a uchovávání údajů nebo provoz terminálů, nejsou považovány za akceptaci.
- (31) Je důležité zajistit, aby ustanovení o mezibankovních poplatcích, jež mají hradit nebo obdržet poskytovatelé platebních služeb, nebyla obcházena tím, že vydavatelům budou poplatky plynout alternativní cestou. Aby se tomu zabránilo, mělo by být čisté saldo poplatků, jež vydavatel uhradí do nebo obdrží od určitého schématu platebních karet, akceptanta nebo jakéhokoli jiného zprostředkovače, včetně případných poplatků za autorizaci, pokládáno za mezibankovní poplatek. Pro účely kontroly, zda nejsou příslušná ustanovení obcházena, by měla být při výpočtu mezibankovního poplatku zohledněna celková výše plateb či pobídek, jež vydavatel obdrží od určitého schématu platebních karet v souvislosti s regulovanými transakcemi, a od této částky by měly být odečteny poplatky, jež tento vydavatel tomuto schématu uhradí. Takto zohledňované platby, pobídky a poplatky mohou být přímé (to jest odvozené od objemu či specifické pro určité transakce), nebo nepřímé (například marketingové pobídky, bonusy či rabaty za dosažení určitých transakčních objemů). Pro účely kontroly, zda ustanovení tohoto nařízení nejsou obcházena, by měl být zohledněn zejména zisk vydavatelů plynoucí ze zvláštních programů prováděných společně vydavateli a schématy platebních karet a příjmy ze zpracování, udělování licencí a dalších poplatků, jež zajišťují příjmy schémat platebních karet. Při posuzování, zda nedochází k obcházení tohoto nařízení, může být případně zohledněna rovněž možnost vydávání platebních karet ve třetích zemích, je-li to potvrzeno dalšími objektivními prvky.
- (32) Spotřebitelům zpravidla nejsou známy poplatky, jež obchodníci hradí za platební prostředek, který používají. Současně mohou různé pobídkové praktiky, které používají vydavatelé (např. cestovní poukazy, bonusy, rabaty, právo požadovat vrácení peněžních prostředků, pojištění zdarma a jiné), motivovat zákazníky k tomu, aby používali platební prostředky, a tím vytvářet vydavatelům vysoké poplatky. K zamezení těchto praktik by se měla opatření k omezení mezibankovních poplatků použít pouze na takové platební karty, z nichž se stal masově rozšířený produkt a jež obchodníci zpravidla jen s obtížemi odmítají vzhledem k jejich rozšířenému vydávání a používání (to jest spotřebitelské debetní a kreditní karty). V zájmu účinnějšího fungování trhu v neregulovaných částech odvětví a za účelem omezení převodů podnikatelské činnosti z regulovaných částí odvětví do částí neregulovaných je nutno přijmout několik opatření, k nimž patří mimo jiné oddělení schémat od infrastruktury, motivace plátců ze strany příjemců a selektivní přijímání platebních prostředků ze strany příjemce platby.

- (33) Oddělení schémat od infrastruktury by mělo všem zpracovatelům umožnit soutěžit o zákazníky schémat. Jelikož náklady na zpracování tvoří podstatnou část celkových nákladů na přijímání karet, je důležité, aby se tato část hodnotového řetězce otevřela účinné hospodářské soutěži. Na základě oddělení schémat od infrastruktury by měli být zpracovatelé a karetní schémata vzájemně nezávislí z hlediska účetnictví, organizace a rozhodovacích procesů. Neměli by se dopouštět diskriminace, například tím, že by si vzájemně poskytovali zvýhodněné podmínky či vyhrazené informace, jež nejsou k dispozici jejich konkurentům v daném segmentu trhu, že by na své konkurenty v daném segmentu trhu kladli neúměrné informační požadavky, že by prováděli křížové subvencování svých činností nebo uzavírali ujednání o sdílení správě a řízení. Tyto diskriminační praktiky způsobují fragmentaci trhu, ztěžují novým aktérům vstup na trh a brání výkonu činnosti v celounijním měřítku, a ke škodě obchodníků, společností a spotřebitelů tedy působí proti dotvoření vnitřního trhu karetní platebních transakcí a internetových a mobilních karetních plateb.
- (34) Pravidla uplatňovaná v rámci schémat platebních karet a postupy používané poskytovateli platebních služeb zpravidla udržují obchodníky a spotřebitele v nevědomosti o rozdílech v poplatcích a snižují transparentnost trhu, například tím, že pracují s jednotnými poplatky (tzv. „blending“), nebo tím, že obchodníkům zakazují zvolit cenově výhodnější značku karty v případě karet, na nichž je umístěno několik značek, či motivovat spotřebitele k používání těchto levnějších karet. I když obchodníci o odlišných nákladech vědí, brání jim pravidla uplatňovaná v rámci daného schématu nezřídka v tom, aby přijali kroky ke snížení poplatků.
- (35) Platební prostředky jsou pro příjemce spojeny s různými náklady, a některé prostředky jsou tedy dražší než jiné. S výjimkou případů, kdy je použití určitého platebního prostředku při určitých druhích plateb uloženo právním předpisem nebo kdy platební prostředek nelze odmítnout z důvodu jeho postavení zákonného platidla, by příjemce platby měl mít možnost motivovat plátce k používání určitého platebního prostředku v souladu se směrnicí 2007/64/ES. Karetní schémata a poskytovatelé platebních služeb ukládají příjemcům v této souvislosti několik omezení, k nimž patří například omezená možnost, aby příjemce odmítl určité platební prostředky k úhradě nízkých částek, aby byly plátcům sdělovány údaje o poplatcích vznikajících příjemci z určitých platebních prostředků, či omezení počtu pokladen v příjemcově provozovně, jež přijímají určité platební prostředky. Tato omezení by měla být zrušena.
- (36) Pokud příjemce motivuje plátce k používání určitého platebního prostředku, za použití platebních prostředků, jejichž mezibankovní poplatky jsou regulovány tímto nařízením, neměl by příjemce od plátce požadovat žádné poplatky, neboť v takových situacích jsou výhody příplatků omezené a situaci na trhu znepřehledňují.
- (37) Povinnost přijímat všechny karty představuje dvojí závazek, jež ukládají vydavatelé a schémata platebních karet příjemcům plateb, a to přijímat všechny karty téže značky bez ohledu na rozdílné náklady spojené s těmito kartami (prvek „přijímání karet všech typů“) a přijímat karty bez ohledu na konkrétní banku, jež kartu vydala (prvek „přijímání karet od všech vydavatelů“). Je v zájmu spotřebitele, aby příjemce nemohl v rámci téže kategorie karet diskriminovat určité vydavatele či držitele karet a aby mu schémata platebních karet a poskytovatelé platebních služeb mohli takový závazek uložit. Prvek „přijímání karet od všech vydavatelů“ v rámci povinnosti přijímat všechny karty je tedy v rámci určitého schématu platebních karet opodstatněným pravidlem, neboť předchází tomu, aby příjemci diskriminovali určité banky, jež vydaly určitou kartu. Prvek „přijímání karet všech typů“ představuje v podstatě vázaný prodej, jímž je přijímání karet spojených s nízkými poplatky vázáno na přijímání karet spojených s poplatky vysokými. Vypuštění prvku „přijímání karet všech typů“ z povinnosti přijímat všechny karty by obchodníkům umožnilo, aby výběr platebních karet, jež přijímají, omezili pouze na platební karty spojené s nízkými (nižšími) náklady, což by prostřednictvím snížených nákladů obchodníků přineslo prospěch též spotřebitelům. Obchodníci, kteří by přijímali debetní karty, by poté nebyli nuceni přijímat též karty kreditní, zatímco obchodníci přijímající kreditní karty by nebyli nuceni přijímat platební karty pro komerční klientelu. V zájmu ochrany spotřebitelů a jejich možnosti používat platební karty co nejčastěji by měli být obchodníci povinni přijímat karty, které jsou zpoplatněny tímž regulovaným mezibankovním poplatkem pouze tehdy, pokud byly vydány v rámci téže značky a téže kategorie (předplacená karta, debetní karta nebo kreditní karta). Díky tomuto omezení by byla silnější konkurence nastolena i v prostředí karet, jejichž mezibankovní poplatky regulaci podle tohoto nařízení nepodléhají, neboť obchodníci by se dostali do silnější vyjednávací pozice, pokud jde o podmínky, za nichž tyto karty přijímají. Tato omezení by měla být limitována a považována za přijatelná pouze v zájmu zvýšení ochrany spotřebitelů tím, že jim poskytnou přiměřenou míru jistoty, že jejich platební karty budou přijaty obchodníky.

- (38) Poskytovatelé platebních služeb by měli z technického i obchodního hlediska zajistit jasné rozlišení spotřebitelských karet a karet pro komerční klientelu. Je tedy důležité definovat karty pro komerční klientelu jako platební prostředek využívaný pouze pro účely služebních výdajů hrazených přímo či nepřímo z účtu dotčeného podniku či subjektu veřejného sektoru nebo fyzickou osobu, která je samostatně výdělečně činná.
- (39) Příjemci a plátcí by měli mít prostředky k identifikaci jednotlivých kategorií karet. Jednotlivé značky a kategorie by tedy měly být identifikovatelné elektronicky a v případě nově vydaných karet platebních prostředků viditelně na zařízení. Mimoto by měl být plátce informován o tom, zda určité prodejní místo přijímá platební prostředek či prostředky plátce. Je nezbytné, aby případná omezení v používání určité značky oznamovali příjemci plátcům současně a za stejných podmínek, za jakých jim sdělují, že je určitá značka přijímána.
- (40) Pro zajištění účinné hospodářské soutěže značek je důležité, aby volbu platební aplikace prováděli uživatelé, nikoli aby byla stanovena subjekty na předcházejícím trhu, jako jsou schémata platebních karet, poskytovatelé platebních služeb nebo zpracovatelé. Toto opatření by nemělo bránit plátcům a příjemcům v tom, aby stanovili standardní volbu aplikace, je-li to technicky proveditelné, za předpokladu, že tuto volbu lze u jednotlivých transakcí změnit.
- (41) K tomu, aby v případě nesprávného používání tohoto nařízení nebo v případě sporů mezi uživateli a poskytovateli platebních služeb byla možná náprava, by měly členské státy zavést náležité a účinné postupy mimosoudního vyřizování stížností a zjednávání nápravy nebo přijmout rovnocenná opatření. Členské státy by měly stanovit pravidla o sankcích, jež se uplatní v případě porušení tohoto nařízení, a měly by zajistit, aby byly tyto sankce účinné a přiměřené, měly odrazující účinek a aby byly uplatňovány.
- (42) Komise by měla předložit zprávu, v níž budou analyzovány různé dopady tohoto nařízení na fungování trhu. Je nezbytné, aby Komise měla možnost shromáždit informace potřebné k vypracování této zprávy a aby příslušné orgány za tímto účelem s Komisí úzce spolupracovaly.
- (43) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž stanovení jednotných požadavků na karetní platební transakce a na internetové a mobilní transakce na základě těchto plateb kartou, nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy, ale spíše jich, z důvodu jeho rozsahu může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (44) Toto nařízení dodržuje základní práva a respektuje zásady zakotvené zejména v Listině základních práv Evropské unie, především právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, svobodu podnikání a ochranu spotřebitele, a je nutno jej v souladu s těmito právy a zásadami používat,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Oblast působnosti

1. Toto nařízení stanoví jednotné technické a obchodní požadavky na karetní platební transakce v rámci Unie, v jejichž případě se poskytovatel platebních služeb plátce i poskytovatel platebních služeb příjemce nacházejí na území Unie.
2. Toto nařízení se nepoužije na služby založené na specifických platebních prostředcích, které lze použít pouze omezeným způsobem a splňují jednu z těchto podmínek:
 - a) prostředky, jež umožňují držitelé pořizovat zboží nebo služby pouze v prostorách jejich vydavatele nebo v rámci omezené sítě poskytovatelů služeb na základě přímé obchodní smlouvy s profesionálním vydavatelem;
 - b) prostředky, jež lze používat pouze k pořízení určitého velmi omezeného sortimentu zboží a služeb;
 - c) prostředky poskytnuté na žádost podniku nebo subjektu veřejného sektoru, jež jsou platné pouze v jednom členském státě a jsou regulované vnitrostátním nebo regionálním veřejným orgánem pro zvláštní sociální nebo daňové účely za účelem pořízení konkrétního zboží nebo služeb od dodavatelů, kteří mají obchodní smlouvu s vydavatelem.

3. Kapitola II se nepoužije na:
 - a) transakce uskutečňované platebními kartami pro komerční klientelu;
 - b) výběry hotovosti z bankomatů nebo u přepážky poskytovatele platebních služeb; a
 - c) transakce uskutečňované platebními kartami, jež vydala třístranná schémata platebních karet.
4. Článek 7 se nepoužije na třístranná schémata platebních karet.
5. Jestliže třístranné schéma platebních karet uděluje jiným poskytovatelům platebních služeb licence na vydávání nebo akceptaci karetních platebních prostředků, či obojího, nebo vydává karetní platební prostředky s partnerem v rámci společného označování („co-branding“) nebo prostřednictvím zástupce, je považováno za čtyřstranné schéma platebních karet. Takové třístranné schéma platebních karet však ve vztahu k vnitrostátním platebním transakcím může být do 9. prosince 2018 osvobozeno od povinností podle kapitoly II, pokud karetní platební transakce provedené v určitém členském státě v rámci takového třístranného schématu platebních karet nepřesahují na ročním základě 3 % hodnoty veškerých karetních platebních transakcí, které byly v tomto členském státě uskutečněny.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „akceptantem“ poskytovatel platebních služeb, který s příjemcem uzavírá smlouvu o přijímání a zpracování karetních platebních transakcí, které vedou k převodu peněžních prostředků příjemci;
- 2) „vydavatelem“ poskytovatel platebních služeb, který se smluvně zavazuje poskytovat plátcí platební prostředek za účelem iniciování a zpracování jeho karetních platebních transakcí;
- 3) „spotřebitelem“ fyzická osoba, která v rámci smluv o platebních službách, na něž se vztahuje toto nařízení, jedná za účelem, který nespadá do její obchodní, podnikatelské nebo profesní činnosti;
- 4) „transakcí uskutečněnou debetní kartou“ karetní platební transakce, včetně transakce uskutečněné předplacenou kartou, která není transakcí uskutečněnou kreditní kartou;
- 5) „transakcí uskutečněnou kreditní kartou“ karetní platební transakce v případech, kdy je celá částka této transakce nebo její část účtována k tíži plátce k určitému předem sjednanému dni v kalendářním měsíci, v souladu s předem stanoveným úvěrovým příslibem, a to s úrokem nebo bez něj;
- 6) „platební kartou pro komerční klientelu“ jakýkoli karetní platební prostředek vydaný podnikům, subjektům veřejného sektoru nebo osobám samostatně výdělečně činným, jehož použití je omezeno na úhradu služebních výdajů, přičemž platby uskutečněné takovou kartou jsou přímo odepsány z účtu dotčeného podniku, subjektu veřejného sektoru nebo osoby samostatně výdělečně činné;
- 7) „karetní platební transakcí“ služba založená na infrastruktuře a obchodních pravidlech schématu platebních karet a používaná k provedení platební transakce pomocí karty nebo telekomunikačního, digitálního či informačně-technologického zařízení nebo softwaru, je-li jejím výsledkem transakce uskutečněná debetní nebo kreditní kartou. Karetními platebními transakcemi nejsou transakce založené na jiných druzích platebních služeb;
- 8) „přeshraniční platební transakcí“ karetní platební transakce v případech, kdy se vydavatel a akceptant nacházejí v různých členských státech nebo kdy je daný karetní platební prostředek vydán vydavatelem, který se nachází v jiném členském státě, než v jakém se nachází prodejní místo;
- 9) „vnitrostátní platební transakcí“ jakákoli karetní platební transakce, která není přeshraniční platební transakcí;
- 10) „mezibankovním poplatkem“ poplatek uplatňovaný na každou přímou nebo nepřímou (to jest prostřednictvím třetí osoby) transakci mezi vydavatelem a akceptantem. Čistá náhrada nebo jiné sjednané protiplnění je považována za součást mezibankovního poplatku;
- 11) „čistou náhradou“ celková čistá částka plateb, slev či pobídek, jež vydavatel obdrží od určitého schématu platebních karet, akceptanta nebo jakéhokoli jiného prostředníka v souvislosti s karetními platebními transakcemi nebo souvisejícími činnostmi;

- 12) „transakčním poplatkem účtovaným obchodníkovi“ poplatek, jež hradí příjemce akceptantovi v souvislosti s karetními platebními transakcemi;
- 13) „příjemcem“ fyzická nebo právnická osoba, která je zamýšleným příjemcem peněžních prostředků, jež jsou předmětem platební transakce;
- 14) „plátcem“ fyzická nebo právnická osoba, která je majitelem platebního účtu a umožní platební příkaz z tohoto platebního účtu, nebo v případě neexistence platebního účtu plátce fyzická nebo právnická osoba, která zadá platební příkaz;
- 15) „platební kartou“ kategorie platebního prostředku, která plátcovi umožňuje iniciovat transakci uskutečněnou debetní nebo kreditní kartou;
- 16) „schématem platebních karet“ jednotný soubor pravidel, postupů a norem nebo prováděcích pokynů pro provádění karetních platebních transakcí, který je oddělený od jakékoliv infrastruktury nebo platebního systému podporujícího jeho provoz a zahrnuje jakýkoli konkrétní rozhodovací orgán, organizaci nebo subjekt odpovědný za fungování daného schématu;
- 17) „čtyřstranným schématem platebních karet“ schéma platebních karet, v němž jsou za účasti tohoto schématu, vydavatele (na straně plátce) a akceptanta (na straně příjemce) prováděny karetní platební transakce z platebního účtu plátce na platební účet příjemce;
- 18) „třístranným schématem platebních karet“ schéma platebních karet, v němž samotné schéma poskytuje služby akceptace a vydávání, přičemž karetní platební transakce jsou prováděny z platebního účtu plátce na platební účet příjemce v rámci daného schématu. Jestliže třístranné schéma platebních karet uděluje jiným poskytovatelům platebních služeb licence na vydávání karetních platebních prostředků nebo akceptaci karetních platebních transakcí, nebo obojí, nebo vydává karetní platební prostředky s partnerem v rámci společného označování („co-branding“) nebo prostřednictvím zástupce, je považováno za čtyřstranné schéma platebních karet;
- 19) „platebním prostředkem“ jakékoli personalizované zařízení nebo soubor postupů sjednaný mezi uživatelem platebních služeb a poskytovatelem platebních služeb, které jsou používány k iniciování platebního příkazu;
- 20) „karetním platebním prostředkem“ platební prostředek, včetně karty, mobilního telefonu, počítače či jiného technického zařízení, které je vybaveno náležitou platební aplikací, jež plátcovi umožňuje iniciovat karetní platební transakci, která není úhradou ani inkasem ve smyslu článku 2 nařízení (EU) č. 260/2012;
- 21) „platební aplikací“ počítačový software nebo jeho ekvivalent uložený na zařízení, které umožňuje iniciovat karetní platební transakce a které plátcovi umožňuje zadávat platební příkazy;
- 22) „platebním účtem“ účet vedený jménem jednoho či více uživatelů platebních služeb, který je využíván k provádění platebních transakcí, což zahrnuje jejich provádění prostřednictvím zvláštního účtu pro elektronické peníze ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES⁽¹⁾;
- 23) „platebním příkazem“ pokyn vydaný plátcem poskytovateli platebních služeb, jímž žádá o provedení platební transakce;
- 24) „poskytovatelem platebních služeb“ fyzická či právnická osoba, jež získala povolení poskytovat platební služby uvedené v příloze směrnice 2007/64/ES nebo je uznána za vydavatele elektronických peněz podle čl. 1 odst. 1 směrnice 2009/110/ES. Poskytovatel platebních služeb může být vydavatelem, akceptantem či obojím;
- 25) „uživatelem platebních služeb“ fyzická nebo právnická osoba, která využívá platební službu jakožto plátce, příjemce nebo obojí;
- 26) „platební transakcí“ úkon převodu peněžních prostředků, který je iniciován plátcem, jménem plátce nebo příjemcem, bez ohledu na jakékoli související povinnosti mezi plátcem a příjemcem;
- 27) „zpracováním“ provádění služeb zpracování platebních transakcí z hlediska úkonů, jež jsou nutné k vyřízení převodního příkazu mezi akceptantem a vydavatelem;
- 28) „zpracovatelem“ fyzická či právnická osoba, jež poskytuje služby zpracování platebních transakcí;

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností, o změně směrnic 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES (Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7).

- 29) „prodejním místem“ adresa, na níž se nacházejí prostory obchodníka a kde byla daná platební transakce iniciována. Avšak
- a) v případě smluv uzavřených na dálku ve smyslu čl. 2 bodu 7 směrnice 2011/83/EU je prodejním místem adresa trvalého místa podnikání, na které obchodník vykonává svou činnost, bez ohledu na umístění internetových stránek nebo serveru, a jejímž prostřednictvím je platební transakce iniciována;
 - b) nemá-li obchodník trvalé místo podnikání, je prodejním místem adresa, ve vztahu k níž má obchodník platnou licenci k podnikání a jejímž prostřednictvím je platební transakce iniciována;
 - c) nemá-li obchodník trvalé místo podnikání ani platnou licenci k podnikání, považuje se za prodejní místo korespondenční adresa, která je stanovena pro účely platby daní souvisejících s jeho obchodní činností a jejímž prostřednictvím je platební transakce iniciována;
- 30) „platební značkou“ jakýkoli fyzický nebo digitální název, pojem, označení, symbol nebo jejich kombinace, jejichž pomocí lze označit, v rámci jakého schématu platebních karet jsou karetní platební transakce uskutečňovány;
- 31) „umísťováním několika značek“ („co-badging“) umístění dvou či více značek platebních schémat nebo platebních aplikací téže značky na tentýž karetní platební prostředek;
- 32) „společným označováním“ („co-branding“) umístění přinejmenším jedné značky platebního schématu a přinejmenším jedné značky, která není značkou platebního schématu, na tentýž karetní platební prostředek;
- 33) „debetní kartou“ kategorie platebního prostředku, která plátcí umožňuje iniciovat transakci uskutečněnou debetní kartou, s výjimkou transakcí uskutečněných předplacenou kartou;
- 34) „kreditní kartou“ kategorie platebního prostředku, která plátcí umožňuje iniciovat transakci uskutečněnou kreditní kartou;
- 35) „předplacenou kartou“ kategorie platebního prostředku, na němž jsou uloženy elektronické peníze ve smyslu článku 2 bodu 2 směrnice 2009/110/ES.

KAPITOLA II

MEZIBANKOVNÍ POPLATKY

Článek 3

Mezibankovní poplatky za transakce uskutečňované spotřebitelskými debetními kartami

1. Za transakce uskutečňované debetními kartami nesmějí poskytovatelé platebních služeb nabízet ani požadovat mezibankovní poplatky účtované za jednotlivou transakci vyšší než 0,2 % hodnoty transakce.
2. Členské státy mohou ve vztahu k vnitrostátním transakcím uskutečňovaným debetními kartami buď:
 - a) definovat procentní mezní hodnotu mezibankovních poplatků účtovaných za jednotlivé transakce, která je nižší než mezní hodnota stanovená v odstavci 1, a stanovit pevnou maximální výši poplatku jako horní mezní hodnotu pro poplatek, jehož výše vyplývá z použitelné procentní sazby, nebo
 - b) umožnit poskytovatelům platební služby, aby uplatňovali mezibankovní poplatek účtovaný za jednotlivou transakci do výše 0,05 EUR, nebo, v členských státech, jejichž měnou není euro, odpovídající hodnoty v národní měně ke dni 8. června 2015, přičemž tato hodnota je přezkoumávána každých pět let, nebo kdykoliv dojde k podstatné změně směnných kurzů. Tento mezibankovní poplatek účtovaný za jednotlivou transakci může být uplatněn společně s maximální procentní sazbou do výše 0,2 %, vždy za podmínky, že součet mezibankovních poplatků v rámci daného schématu platebních karet nepřesáhne 0,2 % celkové roční hodnoty vnitrostátních transakcí uskutečňovaných debetními kartami v rámci jednotlivého schématu platebních karet.
3. Do 9. prosince 2020 mohou členské státy povolit, aby poskytovatelé platebních služeb u vnitrostátních transakcí uskutečňovaných debetními kartami uplatňovali mezibankovní poplatek stanovený jako vážený průměr, a to do výše 0,2 % průměrné roční hodnoty všech vnitrostátních transakcí uskutečňovaných debetními kartami v rámci jednotlivých schémat platebních karet. Členské státy mohou stanovit nižší mezní hodnotu pro vážený průměrný mezibankovní poplatek, který se použije na veškeré vnitrostátní transakce uskutečňované debetními kartami.
4. Roční hodnota uvedená v odstavcích 2 a 3 se vypočítá na ročním základě za období počínající dnem 1. ledna a končící dnem 31. prosince a uplatní se ke dni 1. dubna roku následujícího. Referenční období pro první výpočet této hodnoty začíná 15 kalendářních měsíců před datem použití odstavců 2 a 3 a končí tři kalendářní měsíce před tímto datem.

5. Příslušné orgány uvedené v článku 13 požadují od schémat platebních karet a poskytovatelů platebních služeb, aby na jejich písemnou žádost poskytly veškeré informace potřebné za účelem ověření řádného uplatňování odstavců 3 a 4 tohoto článku. Tyto informace musí být příslušnému orgánu zaslány do 1. března roku následujícího po referenčním období uvedeném v první větě odstavce 4. Jakékoli další informace, které umožní příslušným orgánům ověřit splnění ustanovení této kapitoly, se zasílají příslušným orgánům na jejich žádost ve stanovené lhůtě. Příslušné orgány mohou požadovat ověření takových informací nezávislým auditorem.

Článek 4

Mezibankovní poplatky za transakce uskutečňované spotřebitelskými kreditními kartami

Za transakce uskutečňované kreditními kartami nesmějí poskytovatelé platebních služeb nabízet ani požadovat mezibankovní poplatky účtované za jednotlivou transakci vyšší než 0,3 % hodnoty transakce. V případě vnitrostátních transakcí uskutečňovaných kreditními kartami mohou členské státy pro mezibankovní poplatky účtované za jednotlivou transakci stanovit nižší mezní hodnotu.

Článek 5

Zákaz obcházení mezních hodnot

Pro účely uplatňování mezních hodnot podle článků 3 a 4 se za součást mezibankovního poplatku považuje jakékoli sjednané protiplnění, včetně čisté náhrady, jehož cíl nebo účinek je rovnocenný mezibankovnímu poplatku a které vydavatel obdrží od schématu platebních karet, akceptanta nebo jiného zprostředkovatele za platební transakce či související činnosti.

KAPITOLA III

OBCHODNÍ PRAVIDLA

Článek 6

Udělování licencí

1. Jakákoli územní omezení v rámci Unie nebo ustanovení s rovnocenným účinkem obsažená v licenčních smlouvách nebo v pravidlech uplatňovaných v rámci schématu platebních karet, která se týkají vydávání platebních karet nebo akceptace karetních platebních transakcí, jsou zakázána.

2. Jakýkoli požadavek či povinnost získat licenci specifickou pro určitou zemi nebo získat povolení k výkonu činnosti v jiných členských státech a ustanovení s rovnocenným účinkem obsažené v licenčních smlouvách nebo v pravidlech uplatňovaných v rámci schématu platebních karet, které se týkají vydávání platebních karet nebo akceptace karetních platebních transakcí, jsou zakázány.

Článek 7

Oddělení schémat platebních karet od zpracovatelů

1. Schémata platebních karet a zpracovatelé:

- a) musí být vzájemně nezávislí z hlediska účetnictví, organizace a rozhodovacích procesů;
- b) nesmějí uvádět společně ceny týkající se schématu platebních karet a ceny za zpracovatelské činnosti a nesmějí uplatňovat vzájemné financování těchto činností;
- c) nesmějí činit žádné rozdíly mezi svými dceřinými společnostmi či podílňíky na jedné straně a uživateli schémat platebních karet a dalšími smluvními partnery na straně druhé, a zejména nesmějí poskytování žádné služby, kterou nabízejí, podmiňovat tím, aby se jejich smluvní partner zavázal k čerpání některé další jimi nabízené služby.

2. Příslušný orgán členského státu, v němž se nachází sídlo schématu, může od schématu platebních karet požadovat předložení nezávislé zprávy, která potvrzuje, že schéma splňuje požadavky odstavce 1.

3. Schémata platebních karet musí umožňovat, aby byla sdělení o autorizaci a o zúčtování jednotlivých karetních platebních transakcí vzájemně oddělena a aby je zpracovávali odlišní zpracovatelé.

4. Jakákoli územní diskriminace v pravidlech zpracování uplatňovaných schématy platebních karet je zakázána.

5. S využitím standardů, jež vypracovaly mezinárodní či evropské normalizační orgány, jsou zpracovatelé v Unii povinni zajistit technickou interoperabilitu svých systémů s jinými systémy zpracovatelů v Unii. Schémata platebních karet dále nesmějí přijímat ani uplatňovat obchodní pravidla, která interoperabilitu s jinými zpracovateli v Unii omezují.

6. Evropský orgán pro bankovnínictví (EBA) může po konzultaci poradní odborné skupiny uvedené v článku 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ⁽¹⁾ vypracovat návrhy regulačních technických norem stanovujících požadavky, jež musí schémata platebních karet a zpracovatelé splňovat v zájmu zajištění uplatnění odst. 1 písm. a) tohoto článku.

EBA předloží tyto návrhy regulačních technických norem Komisi do 9. prosince 2015.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Článek 8

Umísťování několika značek a výběr platební značky nebo platební aplikace

1. Jakákoli pravidla uplatňovaná v rámci schémat platebních karet či ustanovení v licenčních smlouvách nebo opatření s rovnocenným účinkem, která vydavateli brání nebo mu zamezují v tom, aby na karetní platební prostředek umístil dvě či více různých platebních značek nebo platebních aplikací, jsou zakázána.

2. Při uzavírání smlouvy s poskytovatelem platebních služeb má spotřebitel možnost požadovat, aby na jeho karetním platebním prostředku byly umístěny dvě či více různých platebních značek, pokud poskytovatel platebních služeb takovou službu nabízí. S dostatečným časovým předstihem před podepsáním smlouvy dodá poskytovatel platebních služeb spotřebiteli jasné a objektivní informace o všech dostupných značkách platebních schémat i o jejich charakteristických rysech, včetně jejich rozsahu funkcí, nákladů a zabezpečení.

3. Rozdíly v zacházení s vydavateli či akceptanty uplatňované v rámci schématu či stanovené v licenčních smlouvách, pokud jde o umísťování různých platebních značek nebo platebních aplikací na karetní platební prostředek, musí být objektivně odůvodněny a nesmějí mít diskriminační povahu.

4. Schémata platebních karet nesmějí poskytovatelům platebních služeb, kteří karty vydávají, ani poskytovatelům platebních služeb, kteří karty akceptují, ukládat povinnost, aby o transakcích, které jsou provedeny pomocí zařízení, na němž je umístěna jejich platební značka, avšak nikoliv prostřednictvím jejich schématu, podávali zprávy či za ně hradili poplatky, ani jim nesmějí ukládat žádné podobné povinnosti se stejným cílem či účinkem.

5. Jakékoli zásady, jejichž cílem je směřovat transakce k využití určitého konkrétního kanálu či postupu, či jakákoli rovnocenná opatření a další technické a bezpečnostní standardy a požadavky, které se týkají umístění dvou či více různých platebních značek a platebních aplikací na karetním platebním prostředku, nesmí mít diskriminační charakter a musí být uplatňovány nediskriminačním způsobem.

6. Schémata platebních karet, vydavatelé, akceptanti, zpracovatelé a jiní poskytovatelé technických služeb nesmějí na platební prostředek nebo zařízení používané v prodejném místě umísťovat automatické mechanismy, software nebo zařízení, které by plátce a příjemce při užívání platebního prostředku, na němž je umístěno několik značek, omezovaly ve výběru platební značky nebo platební aplikace, či obojího.

Příjemci musí mít stále možnost instalovat v zařízení používaném v prodejném místě automatické mechanismy, které prioritně zvolí konkrétní platební značku nebo platební aplikaci, avšak s ohledem na kategorie karet nebo související platební prostředky přijímané příjemcem nesmí plátcům bránit v možnosti zvolit jinou než takovou automatickou prioritní volbu učiněnou příjemcem v jeho zařízení.

Článek 9

Zákaz používání jednotných poplatků

1. Pokud příjemce písemně nepožádá akceptanta, aby mu transakční poplatky účtoval souhrnně, je akceptant povinen nabízet a účtovat příjemcům transakční poplatky jednotlivě specifikované pro jednotlivé kategorie a různé značky platebních karet s různou výší mezibankovních poplatků.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovnínictví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Akceptanti jsou povinni zahrnout do svých smluv s příjemci položkově specifikované údaje o výši transakčních poplatků účtovaných obchodníkům, mezibankovních poplatků a poplatků schémat, které se použijí na jednotlivé kategorie a značky platebních karet, pokud příjemce následně nepodá písemně odlišný požadavek.

Článek 10

Povinnost přijímat všechny karty („Honour All Cards Rule“)

1. Schémata platebních karet a poskytovatelé platebních služeb nesmějí uplatňovat pravidla, jež příjemce, kteří přijímají karetní platební prostředek vydaný jedním vydavatelem, zavazují k tomu, aby přijímali rovněž další karetní platební prostředky vydané v rámci téhož schématu platebních karet.

2. Odstavec 1 se nepoužije na spotřebitelské karetní platební prostředky stejné značky a kategorie předplacené karty, debetní karty nebo kreditní karty, na něž se vztahuje mezibankovní poplatek podle kapitoly II tohoto nařízení.

3. Odstavcem 1 není dotčena možnost, aby schémata platebních karet a poskytovatelé platebních služeb stanovili, že karty nelze odmítnout na základě totožnosti vydavatele či držitele karty.

4. Příjemci, kteří se rozhodnou nepřijímat všechny karty či jiné platební prostředky určitého schématu platebních karet, jsou povinni o tom spotřebitele informovat srozumitelným a jednoznačným způsobem a ve stejném okamžiku, kdy spotřebitele informují o tom, že přijímají jiné karty a platební prostředky daného schématu platebních karet. Tyto informace musí být uvedeny na viditelném místě u vchodu do obchodu a u pokladny.

V případě prodeje na dálku musí tyto informace být uvedeny na internetové stránce příjemce či jiném použitelném elektronickém či mobilním nosiči dat. Tyto informace musí být plátcí poskytnuty s dostatečným předstihem před tím, než s příjemcem uzavře kupní smlouvu.

5. Vydavatelé zajistí, aby jejich platební prostředky byly elektronicky identifikovatelné a v případě nově vydaných karetních platebních prostředků rovněž viditelně identifikovatelné, aby příjemcům a plátcům umožňovaly jednoznačně identifikovat, které značky a kategorie předplacených, debetních či kreditních karet nebo platebních karet pro komerční klientelu daný plátec zvolil.

Článek 11

Motivační pravidla

1. Zakazují se jakákoli pravidla v licenčních smlouvách, pravidlech uplatňovaných v rámci schémat platebních karet a ve smlouvách mezi akceptanty a příjemci, která brání příjemcům v tom, aby spotřebitele motivovali k používání platebních prostředků, jež daní příjemci upřednostňují. Tento zákaz platí rovněž pro taková pravidla, která příjemcům brání v tom, aby s karetním platebním prostředkem určitého schématu zacházeli více nebo méně příznivě, než se zařízením schématu jiného.

2. Zakazují se jakákoli pravidla v licenčních smlouvách, pravidlech uplatňovaných v rámci schémat platebních karet a ve smlouvách mezi akceptanty a příjemci, která brání příjemcům v tom, aby informovali plátce o mezibankovních poplatcích a transakčních poplatcích účtovaných obchodníkům.

3. Ustanoveními odstavců 1 a 2 tohoto článku nejsou dotčena pravidla o poplatcích, slevách a dalších mechanismech motivace spotřebitelů podle směrnice 2007/64/ES a směrnice 2011/83/EU.

Článek 12

Informace poskytované příjemci o jednotlivých karetních platebních transakcích

1. Po provedení karetní platební transakce je poskytovatel platebních služeb příjemce povinen příjemci poskytnout tyto informace:

- a) údaj, jež příjemci umožní karetní platební transakci identifikovat;
- b) výši platební transakce uvedenou v měně, ve které je částka na platební účet příjemce připsána;
- c) výši jakýchkoli poplatků za danou karetní platební transakci, se samostatným uvedením transakčního poplatku účtovaného obchodníkovi a výše mezibankovního poplatku.

S předchozím výslovným souhlasem příjemce lze informace podle prvního pododstavce uvádět souhrnně za jednotlivé značky, aplikace, kategorie platebních prostředků a sazby mezibankovních poplatků použitelné na danou transakci.

2. Smlouvy mezi akceptanty a příjemci mohou obsahovat ustanovení, podle něž je informace uvedené v odst. 1 prvním pododstavci nutno poskytovat či zpřístupňovat pravidelně, nejméně jednou za měsíc, a sjednaným způsobem, jenž příjemcům umožní informace ukládat a reprodukovat v nezměněné podobě.

KAPITOLA IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 13

Příslušné orgány

1. Členské státy určí příslušné orgány, jež jsou oprávněny zajistit dodržování tohoto nařízení a jimž jsou svěřeny vyšetřovací a donucovací pravomoci.
2. Členské státy mohou jako příslušné orgány určit stávající subjekty.
3. Členské státy mohou určit jeden nebo více příslušných orgánů.
4. Členské státy oznámí Komisi tyto příslušné orgány do 9. června 2016. Případné následné změny týkající se těchto orgánů jsou povinny Komisi oznámit neprodleně.
5. Příslušné orgány určené podle odstavce 1 musí mít pro plnění svých povinností k dispozici náležité zdroje.
6. Členské státy po příslušných orgánech požadují, aby účinně sledovaly dodržování tohoto nařízení, mimo jiné za účelem zabránění pokusům poskytovatelů platebních služeb o obcházení tohoto nařízení, a aby přijímaly veškerá opatření, jež jsou k dodržování tohoto nařízení nezbytná.

Článek 14

Sankce

1. Členské státy stanoví pravidla týkající se sankcí, které se uplatní v případě porušení tohoto nařízení, a přijmou veškerá opatření, jež jsou k uplatňování těchto sankcí nezbytná.
2. Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 9. června 2016 a neprodleně jí oznámí jakékoli následné změny daných ustanovení.

Článek 15

Postupy řešení sporů, mimosoudního vyřizování stížností a zjednávání nápravy

1. Pro účely řešení sporů plynoucích z uplatňování tohoto nařízení, jež vyvstanou mezi příjemci a jejich poskytovateli platebních služeb, členské státy zajistí a prosazují náležité a účinné postupy mimosoudního vyřizování stížností a zjednávání nápravy nebo přijmou rovnocenná opatření. Pro tyto účely členské státy určí stávající subjekty, bude-li to vhodné, nebo zřídí subjekty nové. Tyto subjekty musí být nezávislé na stranách sporu.
2. Členské státy oznámí Komisi tyto příslušné subjekty do 9. června 2017. Případné následné změny týkající se těchto subjektů oznámí Komisi neprodleně.

Článek 16

Univerzální karty

1. Pro účely tohoto nařízení se na vnitrostátní platební transakce, u nichž ve schématu platebních karet není možné rozlišit, zda se jedná o transakce uskutečněné debetní nebo kreditní kartou, použijí ustanovení týkající se debetních karet nebo transakcí uskutečňovaných debetními kartami.
2. Odchylně od odstavce 1 mohou členské státy do 9. prosince 2016 stanovit až do výše 30 % podíl vnitrostátních platebních transakcí uvedených v odstavci 1 tohoto článku, které budou považovány za rovnocenné transakcím uskutečňovaným kreditními kartami, na něž se vztahuje mezní hodnota mezibankovních poplatků podle článku 4.

Článek 17

Ustanovení o přezkumu

Do 9. června 2019 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování tohoto nařízení. Zpráva Komise se zaměří zejména na vhodnost výše mezibankovních poplatků a na motivační mechanismy, například poplatky, přičemž přihlédne k používání a nákladům jednotlivých způsobů plateb a k míře, v jaké na trh vstupují noví aktéři, nové technologie a inovativní obchodní modely. Posouzení se zabývá zejména:

- a) vývojem poplatků účtovaných plátcům;
- b) úrovni hospodářské soutěže mezi poskytovateli platebních karet a schémata platebních karet;
- c) účinky na náklady plátce a příjemce;
- d) mírou přenesení výhod poklesu výše mezibankovních poplatků ze strany obchodníků na spotřebitele;
- e) technickými požadavky a jejich důsledky pro všechny zúčastněné strany;
- f) účinky umístování několika značek na snadnost používání prostředků, zejména pro starší osoby a další zranitelné uživatele;
- g) účinky, které má na trh vyloučení karet pro komerční klientelu z kapitoly II, a to na základě srovnání situace v členských státech, kde jsou příplatky zakázány, s těmi, v nichž jsou povoleny;
- h) účinky, které mají na trh zvláštní ustanovení o mezibankovních poplatcích za vnitrostátní transakce uskutečňované debetními kartami;
- i) vývojem přeshraniční akceptace a jejími účinky na jednotný trh, a to na základě srovnání situace týkající se karet, na něž jsou uplatňovány mezní hodnoty poplatků, a těch, na něž tyto mezní hodnoty uplatňovány nejsou, za účelem zvážení možnosti objasnění toho, jaký mezibankovní poplatek se vztahuje na přeshraniční akceptaci;
- j) uplatňováním pravidel o oddělení schématu platebních karet od zpracování v praxi a otázkou, zda je nutné přehodnotit právní oddělení;
- k) otázkou, zda je s ohledem na účinek čl. 3 odst. 1 na skutečnou výši mezibankovních poplatků u transakcí střední a vysoké hodnoty uskutečňovaných debetními kartami případně potřeba pozměnit uvedený odstavec v tom smyslu, že mezní hodnota by měla být omezena na 0,07 EUR nebo 0,2 % hodnoty transakce, podle toho, která z těchto částek je nižší.

Ke zprávě Komise je v případě potřeby připojen legislativní návrh, který může zahrnovat návrh změny maximální mezní hodnoty mezibankovních poplatků.

Článek 18

Vstup v platnost

1. Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
2. Použije se ode dne 8. června 2015 s výjimkou článků 3, 4, 6 a 12, které se použijí ode dne 9. prosince 2015, a článků 7, 8, 9 a 10, které se použijí ode dne 9. června 2016.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament

předseda

M. SCHULZ

Za Radu

předsedkyně

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/752

ze dne 29. dubna 2015

o některých postupech pro uplatňování Dohody o stabilizaci a přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Republikou Černá Hora na straně druhé**(kodifikované znění)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 207 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení Rady (ES) č. 140/2008 ⁽³⁾ bylo podstatně změněno ⁽⁴⁾. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by mělo být uvedené nařízení kodifikováno.
- (2) Dohoda o stabilizaci a přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Republikou Černá Hora na straně druhé ⁽⁵⁾ (dále jen „dohoda“) byla podepsána dne 15. října 2007 a vstoupila v platnost dne 1. května 2010.
- (3) Je nezbytné stanovit postupy pro provádění některých ustanovení dohody.
- (4) Dohoda stanoví, že produkty rybolovu pocházející z Černé Hory mohou být do Unie dováženy se sníženou celní sazbou v mezích celních kvót. Je proto nezbytné přijmout ustanovení upravující správu těchto celních kvót.
- (5) Ukáží-li se jako nezbytná opatření na ochranu obchodu, měla by být přijímána v souladu s obecnými ustanoveními obsaženými v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/478 ⁽⁶⁾, v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/479 ⁽⁷⁾, v nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ⁽⁸⁾, anebo v nařízení Rady (ES) č. 597/2009 ⁽⁹⁾.
- (6) Pokud členský stát informuje Komisi o možném podvodu nebo neposkytnutí správní spolupráce, použijí se příslušné právní předpisy Unie, zejména nařízení Rady (ES) č. 515/97 ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 10. prosince 2014 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 11. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. dubna 2015.

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 140/2008 ze dne 19. listopadu 2007 o některých postupech pro uplatňování Dohody o stabilizaci a přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Republikou Černá Hora na straně druhé a pro uplatňování Prozatímní dohody mezi Evropským společenstvím na jedné straně a Republikou Černá Hora na straně druhé (Úř. věst. L 43, 19.2.2008, s. 1).

⁽⁴⁾ Viz příloha I.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 108, 29.4.2010, s. 3.

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/478 ze dne 11. března 2015 o společných pravidlech dovozu (Úř. věst. L 83, 27.3.2015, s. 16).

⁽⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/479 ze dne 11. března 2015 o společných pravidlech vývozu (Úř. věst. L 83, 27.3.2015, s. 34).

⁽⁸⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, 22.12.2009, s. 51).

⁽⁹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 597/2009 ze dne 11. června 2009 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 188, 18.7.2009, s. 93).

⁽¹⁰⁾ Nařízení Rady (ES) č. 515/97 ze dne 13. března 1997 o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů (Úř. věst. L 82, 22.3.1997, s. 1).

- (7) Pro účely provádění příslušných ustanovení tohoto nařízení by měl být Komisi nápomocen Výbor pro celní kodex, zřízený článkem 285 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ⁽¹⁾.
- (8) Uplatňování dvoustranných ochranných ustanovení uvedených v dohodě vyžaduje jednotné podmínky pro přijímání ochranných a jiných opatření. Tato opatření by měla být přijímána v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽²⁾.
- (9) Je-li to z naléhavých důvodů v řádně odůvodněných případech souvisejících s výjimečnými a naléhavými okolnostmi ve smyslu čl. 41 odst. 5 písm. b) a čl. 42 odst. 4 dohody nutné, měla by Komise přijmout okamžitě použitelné prováděcí akty,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví některé postupy pro přijímání prováděcích pravidel k některým ustanovením Dohody o stabilizaci a přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Republikou Černá Hora na straně druhé (dále jen „dohoda“).

Článek 2

Celní koncese na ryby a produkty rybolovu

Prováděcí pravidla k článku 29 dohody týkající se celních kvót na ryby a produkty rybolovu přijme Komise přezkumným postupem podle čl. 9 odst. 3 tohoto nařízení.

Článek 3

Snižování celních sazeb

1. S výhradou odstavce 2 se sazby preferenčního cla zaokrouhlují na jedno desetinné místo směrem dolů.
2. Preferenční celní sazba se zcela odstraní v případě, že výsledek výpočtu preferenční celní sazby podle odstavce 1 činí:
 - a) 1 % a méně v případě valorického cla; nebo
 - b) 1 EUR a méně v případě jednotlivých částek specifického cla.

Článek 4

Technické úpravy

Změny a technické úpravy ustanovení přijatých podle tohoto nařízení, které jsou nezbytné v důsledku změn kódů kombinované nomenklatury a třídění podle systému TARIC anebo v důsledku uzavření nových či upravených dohod, protokolů, výměn dopisů nebo jiných aktů uzavřených mezi Unií a Černou Horou, se přijímají přezkumným postupem podle čl. 9 odst. 3.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. L 269, 10.10.2013, s. 1).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

Článek 5

Obecná ochranná ustanovení

Potřebuje-li Unie přijmout opatření podle článku 41 dohody, přijme toto opatření přezkumným postupem podle čl. 9 odst. 3 tohoto nařízení, pokud článek 41 dohody nestanoví jinak.

Článek 6

Ustanovení pro případ nedostatku

Potřebuje-li Unie přijmout opatření podle článku 42 dohody, přijme toto opatření přezkumným postupem podle čl. 9 odst. 3 tohoto nařízení.

Článek 7

Výjimečné a naléhavé okolnosti

V případě, že nastanou výjimečné a naléhavé okolnosti ve smyslu čl. 41 odst. 5 písm. b) a čl. 42 odst. 4 dohody, může Komise přijmout okamžitá opatření podle článků 41 a 42 dohody.

Obdrží-li Komise žádost členského státu, přijme v dané věci rozhodnutí do pěti pracovních dnů od obdržení žádosti.

Komise přijímá opatření uvedená v prvním pododstavci přezkumným postupem podle čl. 9 odst. 3 tohoto nařízení. V naléhavých případech se použije čl. 9 odst. 4 tohoto nařízení.

Článek 8

Ochranná ustanovení pro zemědělské produkty a produkty rybolovu

1. Aniž jsou dotčeny postupy uvedené v člancích 5 a 6 tohoto nařízení, pokud Unie potřebuje přijmout ochranné opatření podle článku 41 dohody týkající se zemědělských produktů a produktů rybolovu, rozhodne Komise na žádost členského státu nebo z vlastního podnětu o potřebných opatřeních poté, co podle potřeby předložila záležitost Radě pro stabilizaci a přidružení podle článku 41 dohody.

Pokud Komise obdrží žádost členského státu, rozhodne o ní:

- a) do tří pracovních dnů od obdržení žádosti, nepředložila-li záležitost Radě pro stabilizaci a přidružení podle článku 41 dohody; nebo
- b) do tří dnů po uplynutí třicetidenní lhůty uvedené v čl. 41 odst. 5 písm. a) dohody, předložila-li záležitost Radě pro stabilizaci a přidružení podle článku 41 dohody.

Komise uvědomí Radu o opatřeních, o nichž rozhodla.

2. Komise přijímá tato opatření přezkumným postupem podle čl. 9 odst. 3. V naléhavých případech se použije čl. 9 odst. 4.

Článek 9

Postup projednávání ve výborech

1. Pro účely článku 4 tohoto nařízení je Komisi nápomocen Výbor pro celní kodex, zřízený článkem 285 nařízení (EU) č. 952/2013. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

2. Pro účely článků 5 až 8 tohoto nařízení je Komisi nápomocen Výbor pro ochranná opatření, zřízený čl. 3 odst. 1 nařízení (EU) 2015/478. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
4. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 8 nařízení (EU) č. 182/2011 ve spojení s článkem 5 uvedeného nařízení.

Článek 10

Dumping a subvence

V případě postupů, které mohou odůvodnit uplatnění opatření uvedených v čl. 40 odst. 2 dohody ze strany Unie, se o zavedení antidumpingových nebo vyrovnávacích opatření rozhodne v souladu s nařízením (ES) č. 1225/2009 nebo nařízením (ES) č. 597/2009.

Článek 11

Hospodářská soutěž

1. V případě postupů, které mohou odůvodnit uplatnění opatření uvedených v článku 73 dohody Unií, rozhodne Komise po přezkoumání případu z vlastního podnětu anebo na žádost členského státu, zda je takový postup v souladu s dohodou.

Opatření uvedená v čl. 73 odst. 10 dohody se v případech podpory přijímají postupy stanovenými v nařízení (ES) č. 597/2009 a v ostatních případech postupem stanoveným v článku 207 Smlouvy.

2. V případě postupů, které mohou odůvodnit uplatnění opatření uvedených v článku 73 dohody Černou Horou vůči Unii, rozhodne Komise po přezkoumání případu, zda je takový postup v souladu se zásadami stanovenými v dohodě. V případě potřeby přijme Komise vhodná rozhodnutí na základě kritérií, která vyplývají z použití článků 101, 102 a 107 Smlouvy.

Článek 12

Podvod nebo neposkytnutí správní spolupráce

Jestliže Komise na základě informací poskytnutých členským státem nebo z vlastního podnětu zjistí, že jsou splněny podmínky stanovené v článku 46 dohody, bez zbytečného odkladu:

- a) informuje Radu; a
- b) sdělí Výboru pro stabilizaci a přidružení svá zjištění společně s objektivními informacemi a zahájí v něm konzultace.

Veškerá zveřejnění podle čl. 46 odst. 5 dohody provádí Komise v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Komise může přezkumným postupem podle čl. 9 odst. 3 tohoto nařízení rozhodnout o dočasném pozastavení příslušného preferenčního zacházení u produktů, jak stanoví čl. 46 odst. 4 dohody.

Článek 13

Oznámení

Za oznámení Radě pro stabilizaci a přidružení a Výboru pro stabilizaci a přidružení vyžadovaná dohodou odpovídá Komise, která jedná jménem Unie.

*Článek 14***Zrušení**

Nařízení (ES) č. 140/2008 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

*Článek 15***Vstup v platnost**

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament

předseda

M. SCHULZ

Za Radu

předsedkyně

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

PŘÍLOHA I

Zrušené nařízení a jeho následná změna

Nařízení Rady (ES) č. 140/2008
(Úř. věst. L 43, 19.2.2008, s. 1).

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 37/2014
(Úř. věst. L 18, 21.1.2014, s. 1).

Pouze příloha bod 15

PŘÍLOHA II

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 140/2008	Toto nařízení
Články 1 až 8	Články 1 až 8
Článek 8a	Článek 9
Článek 9	Článek 10
Článek 10	Článek 11
Článek 11	Článek 12
Článek 13	Článek 13
—	Článek 14
Článek 14	Článek 15
—	Příloha I
—	Příloha II

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/753
ze dne 29. dubna 2015
o dovozu zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Unie
(kodifikované znění)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 207 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení Rady (ES) č. 779/98 ⁽³⁾ bylo podstatně změněno ⁽⁴⁾. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by mělo být uvedené nařízení kodifikováno.
- (2) Rozhodnutí Rady přidružení ES-Turecko č. 1/98 ⁽⁵⁾ zavádí systém celních preferencí pro dovoz zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Unie.
- (3) V případě produktů, u kterých nařízení Unie vyžadují dodržování určité dovozní ceny, je třeba při uplatňování systému celních preferencí tyto ceny dodržovat.
- (4) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽⁶⁾,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Komise přijme prostřednictvím prováděcích aktů nezbytná pravidla pro uplatňování režimu dovozu u produktů uvedených v příloze I Smlouvy o fungování Evropské unie pocházejících z Turecka, které se do Unie dovážejí za podmínek stanovených v rozhodnutí Rady přidružení ES-Turecko č. 1/98. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení.

Článek 2

1. V případě produktů, u kterých nařízení Unie vyžadují dodržování určité dovozní ceny, je třeba při uplatňování systému celních preferencí tyto ceny dodržovat.
2. V případě produktů rybolovu, pro které je stanovena referenční cena, je třeba při uplatňování systému celních preferencí tuto cenu dodržovat.

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 10. prosince 2014 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 11. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. dubna 2015.

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 779/98 ze dne 7. dubna 1998 o dovozu zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Společenství, o zrušení nařízení (EHS) č. 4115/86 a o změně nařízení (ES) č. 3010/95 (Úř. věst. L 113, 15.4.1998, s. 1).

⁽⁴⁾ Viz příloha I.

⁽⁵⁾ Rozhodnutí Rady přidružení ES-Turecko č. 1/98 ze dne 25. února 1998 o obchodním režimu pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 86, 20.3.1998, s. 1).

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

Článek 3

1. Komisi je nápomocen Výbor pro společnou organizaci zemědělských trhů, zřízený článkem 229 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ⁽¹⁾. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Má-li být o stanovisku výboru rozhodnuto písemným postupem, ukončuje se tento postup bez výsledku, pokud o tom ve lhůtě stanovené pro vydání stanoviska rozhodne předseda výboru nebo pokud o to požádá nejméně čtvrtina členů výboru.

Článek 4

Nařízení (ES) č. 779/98 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

Článek 5

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament

předseda

M. SCHULZ

Za Radu

předsedkyně

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 671).

PŘÍLOHA I

Zrušené nařízení a jeho následná změna

Nařízení Rady (ES) č. 779/98
(Úř. věst. L 113, 15.4.1998, s. 1)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 255/2014
(Úř. věst. L 84, 20.3.2014, s. 57)

Pouze článek 2

PŘÍLOHA II

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 779/98	Toto nařízení
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 první pododstavec	Čl. 2 odst. 1
Čl. 2 druhý pododstavec	Čl. 2 odst. 2
Článek 2a	Článek 3
Článek 3	—
Článek 4	—
—	Článek 4
Článek 5	Článek 5
—	Příloha I
—	Příloha II

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/754

ze dne 29. dubna 2015

o otevření a správě některých celních kvót Unie pro vysoce jakostní hovězí maso, vepřové maso, drůbeží maso, pšenici, sourež a otruby, vedlejší mlýnské produkty a jiné zbytky**(kodifikované znění)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 207 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení Rady (ES) č. 774/94 ⁽³⁾ bylo několikrát podstatně změněno ⁽⁴⁾. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by uvedené nařízení mělo být kodifikováno.
- (2) Unie sjednala celní koncese podle článku XXVIII Všeobecné dohody o clech a obchodu (GATT) v rámci Uruguayského kola mnohostranných obchodních jednání. Uvedená jednání vedla k uzavření dohod, které byly schváleny rozhodnutím Rady 94/87/ES ⁽⁵⁾ a rozhodnutím Rady 94/800/ES ⁽⁶⁾.
- (3) Podle uvedených dohod se za určitých podmínek otevírají roční celní kvóty pro vysoce jakostní hovězí maso podpoložek KN 0201 30 00, 0202 30 90, 0206 10 95 a 0206 29 91, pro vepřové maso podpoložek KN 0203 19 13 a 0203 29 15, pro drůbeží maso podpoložek KN 0207 14 10, 0207 14 50, 0207 14 70, 0207 27 10, 0207 27 20 a 0207 27 80, pro pšenici a sourež podpoložek KN 1001 11 00, 1001 19 00 a 1001 99 00 a pro otruby, vedlejší mlýnské produkty a jiné zbytky podpoložek KN 2302 30 10, 2302 30 90, 2302 40 10 a 2302 40 90.
- (4) Uvedené dohody jsou uzavřeny na blíže neurčené období. Je proto třeba v zájmu racionalizace a efektivnosti otevřít kvóty na víceletém základě.
- (5) Může se ukázat vhodným systém zaručující druh, provenienci a původ produktů. Je proto třeba, aby při dovozu v rámci dohodnutých celních koncesí byla případně předkládána osvědčení o pravosti.
- (6) Může být vhodné rozložit uvedený dovoz v průběhu roku podle potřeb trhu Unie. V tomto ohledu se jako vhodný jeví režim využití kvót založený na předkládání dovozní licence.
- (7) Za účelem doplnění nebo změn některých prvků tohoto nařízení, které nejsou podstatné, by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy měnící toto nařízení v případě, že by došlo k úpravě objemů a dalších podmínek režimu kvót, zejména v důsledku rozhodnutí Rady o uzavření dohody s jednou nebo více třetími zeměmi. Je zvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 10. prosince 2014 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 11. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. dubna 2015.

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 774/94 ze dne 29. března 1994 o otevření a správě některých celních kvót Společenství pro vysoce jakostní hovězí maso, vepřové maso, drůbeží maso, pšenici, sourež a otruby, vedlejší mlýnské produkty a jiné zbytky (Úř. věst. L 91, 8.4.1994, s. 1).

⁽⁴⁾ Viz příloha I.

⁽⁵⁾ Rozhodnutí Rady 94/87/ES ze dne 20. prosince 1993 o uzavření dohod ve formě dohodnutého zápisu o některých olejových semenech mezi Evropským společenstvím a Argentinou, Brazílií, Kanadou, Polskem, Švédskem a Uruguayí podle článku XXVIII Všeobecné dohody o clech a obchodu (GATT) (Úř. věst. L 47, 18.2.1994, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozhodnutí Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986 – 1994) (Úř. věst. L 336, 23.12.1994, s. 1).

konzultace, a to i na odborné úrovni. Při přípravě a vypracovávání aktů v přenesené pravomoci by Komise měla zajistit, aby byly příslušné dokumenty předány současně, včas a vhodným způsobem Evropskému parlamentu a Radě.

- (8) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení, pokud jde o pravidla nezbytná pro správu režimu kvót podle tohoto nařízení, by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽¹⁾,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Otevírá se roční celní kvóta Unie o celkovém objemu 20 000 tun, vyjádřená v hmotnosti produktu, pro vysoce jakostní hovězí maso čerstvé, chlazené nebo zmrazené kódů KN 0201 a 0202 a pro produkty kódů KN 0206 10 95 a 0206 29 91.

Clo společného celního sazebníku pro tuto kvótu činí 20 %.

Článek 2

Otevírá se roční celní kvóta Unie o celkovém objemu 7 000 tun pro vepřové maso čerstvé, chlazené nebo zmrazené kódů KN 0203 19 13 a 0203 29 15.

Clo společného celního sazebníku pro tuto kvótu činí 0 %.

Článek 3

Otevírá se roční celní kvóta Unie o celkovém objemu 15 500 tun pro drůbeží maso kódů KN 0207 14 10, 0207 14 50 a 0207 14 70.

Clo společného celního sazebníku pro tuto kvótu činí 0 %.

Článek 4

Otevírá se roční celní kvóta Unie o celkovém objemu 2 500 tun pro krůtí maso kódů KN 0207 27 10, 0207 27 20 a 0207 27 80.

Clo společného celního sazebníku pro tuto kvótu činí 0 %.

Článek 5

Otevírá se roční celní kvóta Unie o celkovém objemu 300 000 tun pro jakostní pšenici kódů KN 1001 11 00, 1001 19 00 a 1001 99 00.

Clo společného celního sazebníku pro tuto kvótu činí 0 %.

Článek 6

Otevírá se roční celní kvóta Unie o celkovém objemu 475 000 tun pro otruby, vedlejší mlýnské produkty a jiné zbytky z pšenice a obilovin jiných než kukuřice a rýže kódů KN 2302 30 10, 2302 30 90, 2302 40 10 a 2302 40 90.

Clo společného celního sazebníku pro tuto kvótu činí 30,60 EUR za tunu u produktů kódů KN 2302 30 10 a 2302 40 10 a 62,25 EUR za tunu u produktů kódů KN 2302 30 90 a 2302 40 90.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

Článek 7

Za účelem splnění mezinárodních závazků a v případech, v nichž jsou objemy a další podmínky režimu kvót podle tohoto nařízení upraveny Evropským parlamentem a Radou nebo Radou, zejména rozhodnutím Rady, kterým se uzavírá dohoda s jednou nebo více třetími zeměmi, je Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 9, pokud jde o změny vyplývající pro toto nařízení.

Článek 8

Komise přijme prostřednictvím prováděcích aktů pravidla nezbytná pro správu režimu kvót podle tohoto nařízení a v případě potřeby stanoví opatření:

- a) zaručující druh, provenienci a původ produktů;
- b) o uznání dokladu umožňujícího ověřit záruky uvedené v písmenu a); a
- c) o vydávání dovozních licencí a době jejich platnosti.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 10 odst. 2.

Článek 9

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku 7 je svěřena Komisi na dobu pěti let ode dne 9. dubna 2014. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 7 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 7 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 10

1. Komisi je nápomocen Výbor pro společnou organizaci zemědělských trhů, zřízený článkem 229 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ⁽¹⁾. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Má-li být o stanovisku výboru rozhodnuto písemným postupem, ukončuje se tento postup bez výsledku, pokud o tom ve lhůtě stanovené pro vydání stanoviska rozhodne předseda výboru nebo pokud o to požádá nejméně čtvrtina členů výboru.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 671).

Článek 11

Nařízení (ES) č. 774/94 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

Článek 12

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

PŘÍLOHA I

Zrušené nařízení a jeho následné změny

Nařízení Rady (ES) č. 774/94
(Úř. věst. L 91, 8.4.1994, s. 1).

Nařízení Komise (ES) č. 2198/95
(Úř. věst. L 221, 19.9.1995, s. 3).

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 252/2014
(Úř. věst. L 84, 20.3.2014, s. 35).

PŘÍLOHA II

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 774/94	Toto nařízení
Čl. 1 odst. 1	Čl. 1 první pododstavec
Čl. 1 odst. 2	Čl. 1 druhý pododstavec
Čl. 2 odst. 1	Čl. 2 první pododstavec
Čl. 2 odst. 2	Čl. 2 druhý pododstavec
Čl. 3 odst. 1	Čl. 3 první pododstavec
Čl. 3 odst. 2	Čl. 3 druhý pododstavec
Čl. 4 odst. 1	Čl. 4 první pododstavec
Čl. 4 odst. 2	Čl. 4 druhý pododstavec
Čl. 5 odst. 1	Čl. 5 první pododstavec
Čl. 5 odst. 2	Čl. 5 druhý pododstavec
Čl. 6 odst. 1	Čl. 6 první pododstavec
Čl. 6 odst. 2	Čl. 6 druhý pododstavec
Článek 7	Článek 8
Článek 8	Článek 7
Článek 8a	Článek 9
Článek 8b	Článek 10
Článek 9	—
Článek 10	Článek 12
—	Článek 11
—	Příloha I
—	Příloha II

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/755**ze dne 29. dubna 2015****o společných pravidlech dovozu z některých třetích zemí****(přepřacované znění)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 207 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení Rady (ES) č. 625/2009 ⁽³⁾ bylo podstatně změněno ⁽⁴⁾. Vzhledem k potřebě provést další změny by uvedené nařízení mělo být v zájmu přehlednosti přepřacováno.
- (2) Společná obchodní politika by měla být založena na jednotných zásadách.
- (3) Jednotnost pravidel dovozu by měla být zajištěna přijetím ustanovení, která odpovídají ustanovením společných pravidel pro jiné třetí země, nakolik je to možné s ohledem na zvláštnosti hospodářských systémů dotyčných třetích zemí.
- (4) Společná pravidla dovozu se vztahují také na výrobky z odvětví uhlí a oceli, aniž jsou dotčena případná prováděcí opatření k dohodě týkající se konkrétně těchto výrobků.
- (5) Liberalizace dovozu, zejména neexistence množstevních omezení, by proto měla být východiskem pro pravidla Unie.
- (6) U některých produktů by měla Komise přezkoumat dovozní podmínky, vývoj dovozu a různá hlediska hospodářské a obchodní situace, jakož i případná opatření, která mají být přijata.
- (7) Pro tyto produkty se může ukázat, že je nutné podrobit některý jejich dovoz kontrole Unie.
- (8) Komisi přísluší, aby přijímala ochranná opatření vyžadovaná v zájmu Unie s náležitým ohledem na stávající mezinárodní závazky.
- (9) Kontrolní nebo ochranná opatření, která se omezují na jednu nebo několik oblastí Unie, se mohou ukázat vhodnějšími než opatření uplatňovaná v celé Unii. Tato opatření však lze připustit pouze výjimečně, pokud neexistují žádná alternativní řešení. Je nutno zajistit, aby taková opatření byla dočasná a aby co nejméně narušovala fungování vnitřního trhu.
- (10) V případě kontroly Unie by mělo být propuštění daných produktů do volného oběhu podmíněno předložením kontrolního dokladu, který odpovídá jednotným kritériím. Tento doklad by měl být na základě prosté žádosti dovozce vystaven v určité lhůtě úřady členských států, aniž by tím dovozci vznikalo právo k dovozu. Kontrolní doklad by měl být tudíž platný pouze tak dlouho, dokud nedojde ke změně dovozních pravidel.

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 10. prosince 2014 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 11. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. dubna 2015.

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 625/2009 ze dne 7. července 2009 o společných pravidlech dovozu z některých třetích zemí (Úř. věst. L 185, 17.7.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Viz příloha III.

- (11) Pro účinnější správu a v zájmu hospodářských subjektů Unie by měly být obsah a forma kontrolního dokladu co nejvíce přizpůsobeny společným tiskopisům pro dovozní licenci podle nařízení Komise (ES) č. 738/94 ⁽¹⁾, nařízení Komise (ES) č. 3168/94 ⁽²⁾ a nařízení Komise (ES) č. 3169/94 ⁽³⁾, při zohlednění technických vlastností kontrolního dokladu.
- (12) Je v zájmu Unie, aby se členské státy a Komise vzájemně co nejpodrobněji informovaly o výsledcích kontroly Unie.
- (13) Je nezbytné stanovit přesná kritéria pro posouzení případné újmy a zahájení šetření, avšak Komise by měla mít nadále možnost přijímat v naléhavých případech potřebná opatření.
- (14) Je proto třeba stanovit podrobná pravidla k zahájení šetření, potřebným kontrolám a inspekcím, slyšení účastníků řízení, zpracování získaných informací a kritéria pro posouzení újmy.
- (15) V tomto nařízení obsažená ustanovení týkající se šetření se nedotýkají předpisů Unie a vnitrostátních předpisů o profesním tajemství.
- (16) Za účelem zvýšení právní jistoty dotčených hospodářských subjektů a v zájmu rychlého rozhodování je dále nutno stanovit lhůty pro zahájení šetření a pro rozhodnutí o účelnosti opatření.
- (17) Pro sjednocení pravidel dovozu by měly být náležitosti, které mají dovozci splňovat jednoduché a bez ohledu na místo odbavení zboží vždy stejné. Proto by mělo být zajištěno, aby všechny náležitosti byly splněny použitím tiskopisů odpovídajících vzoru uvedenému v příloze tohoto nařízení.
- (18) Kontrolní doklady vystavené v rámci kontrolních opatření Unie by měly být nezávisle na vystavujícím členském státě platné v celé Unii.
- (19) Textilní výrobky, na které se vztahuje nařízení Rady (ES) č. 517/94 ⁽⁴⁾, jsou předmětem zvláštní úpravy na úrovni Unie i na mezinárodní úrovni. Měly by tudíž být vyňaty z oblasti působnosti tohoto nařízení.
- (20) Pravomoc měnit seznam třetích zemí v příloze I nařízení (ES) č. 625/2009 byla zahrnuta do nařízení Rady (ES) č. 427/2003 ⁽⁵⁾. Vzhledem k tomu, že použitelnost ustanovení hlavy I nařízení (ES) č. 427/2003 o přechodném ochranném mechanismu pro určité produkty skončila ke dni 11. prosince 2013 a ustanovení hlavy II uvedeného nařízení jsou nyní zastaralá, je vhodné, aby v zájmu soudržnosti, srozumitelnosti a přehlednosti byly články 14a a 14b uvedeného nařízení včleněny do tohoto nařízení. Nařízení (ES) č. 427/2003 by mělo být tudíž zrušeno.
- (21) Komisi by měla být v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci za účelem provádění změn přílohy I tohoto nařízení, aby Komise mohla ze seznamu třetích zemí obsaženého v uvedené příloze vypustit ty země, které se staly členy Světové obchodní organizace (WTO).

⁽¹⁾ Nařízení Komise (ES) č. 738/94 ze dne 30. března 1994, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 520/94 o stanovení postupu Společenství při správě množstevních kvót (Úř. věst. L 87, 31.3.1994, s. 47).

⁽²⁾ Nařízení Komise (ES) č. 3168/94 ze dne 21. prosince 1994 o zavedení dovozní licence Společenství v oblasti působnosti nařízení Rady (ES) č. 517/94 o společných pravidlech dovozu textilních výrobků pocházejících z některých třetích zemí, na které se nevztahují dvoustranné dohody, protokoly nebo jiná ujednání ani jiná zvláštní pravidla dovozu Společenství (Úř. věst. L 335, 23.12.1994, s. 23).

⁽³⁾ Nařízení Komise (ES) č. 3169/94 ze dne 21. prosince 1994, kterým se mění příloha III nařízení Rady (EHS) č. 3030/93 o společných pravidlech dovozu některých textilních výrobků pocházejících ze třetích zemí a zřizuje se dovozní licence Společenství v oblasti působnosti uvedeného nařízení (Úř. věst. L 335, 23.12.1994, s. 33).

⁽⁴⁾ Nařízení Rady (ES) č. 517/94 ze dne 7. března 1994 o společných pravidlech dovozu textilních výrobků pocházejících z některých třetích zemí, na které se nevztahují dvoustranné dohody, protokoly nebo jiná ujednání ani jiná zvláštní pravidla dovozu Společenství (Úř. věst. L 67, 10.3.1994, s. 1).

⁽⁵⁾ Nařízení Rady (ES) č. 427/2003 ze dne 3. března 2003 o přechodném ochranném mechanismu pro určité dovážené produkty pocházející z Čínské lidové republiky a o změně nařízení (ES) č. 519/94 o společných pravidlech dovozu z některých třetích zemí (Úř. věst. L 65, 8.3.2003, s. 1).

- (22) Uplatňování tohoto nařízení vyžaduje jednotné podmínky pro přijímání prozatímních a konečných ochranných opatření a pro ukládání opatření předchozí kontroly. Tato opatření by měla přijímat Komise v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (23) Pro přijímání kontrolních a prozatímních opatření by se měl s ohledem na účinky uvedených opatření a jejich posloupnost ve vztahu k přijímání konečných ochranných opatření použít poradní postup. Pokud by prodlení při zavádění opatření mohlo způsobit škodu, kterou by bylo obtížné napravit, je nezbytné, aby Komise byla oprávněna přijmout okamžitě použitelná prozatímní opatření.
- (24) Při změně nařízení (ES) č. 625/2009 omylem došlo v čl. 18. odst. 2 k vypuštění druhého pododstavce. Uvedené ustanovení by mělo být znovu vloženo.
- (25) Vzhledem k tomu, že se Arménie, Rusko, Tádžikistán a Vietnam staly členy WTO, je třeba uvedené třetí země prostřednictvím aktu Komise v přenesené pravomoci vypustit z přílohy I nařízení (ES) č. 625/2009. V zájmu srozumitelnosti a přehlednosti nejsou zařazeny do seznamu třetích zemí, který je nyní obsažen v příloze I tohoto nařízení,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBECNÉ ZÁSADY

Článek 1

1. Toto nařízení se vztahuje na dovoz produktů pocházejících ze třetích zemí uvedených v příloze I, s výjimkou textilních výrobků, na které se vztahuje nařízení (ES) č. 517/94.
2. Dovoz produktů uvedených v odstavci 1 do Unie je volný a nepodléhá tedy žádnému množstevnímu omezení, aniž jsou dotčena případná ochranná opatření přijatá podle kapitoly V.

KAPITOLA II

INFORMAČNÍ A KONZULTAČNÍ POSTUP UNIE

Článek 2

Pokud by vývoj dovozu vyžadoval zavedení kontrolních nebo ochranných opatření, sdělí to členské státy Komisi. Toto sdělení musí obsahovat dostupné důkazy podle kritérií stanovených v článku 6. Komise toto sdělení neprodleně předá všem členským státům.

KAPITOLA III

ŠETŘENÍ UNIE

Článek 3

1. Pokud je Komisi zřejmé, že existují dostatečné důkazy odůvodňující zahájení šetření, zahájí jej do jednoho měsíce po obdržení informací z některého členského státu a zveřejní oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie*. Toto oznámení
 - a) obsahuje souhrn získaných informací a pokyn, že je nutno předat Komisi všechny relevantní informace;
 - b) stanoví lhůtu, v níž mohou účastníci řízení vyjádřit písemné stanovisko a předat informace, pokud tato stanoviska a informace mají být vzaty v úvahu při šetření;
 - c) stanoví lhůtu, během níž mohou účastníci řízení podat žádost o slyšení před Komisí podle odstavce 4.

Komise započne šetření v součinnosti s členskými státy.

Komise informuje členské státy o posouzení informací, které provedla, obvykle do 21 dnů ode dne, kdy jí byly informace předány.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

2. Komise si vyžádá všechny informace, které považuje za nutné, a považuje-li to za vhodné, pokusí se ověřit tyto informace u dovozců, obchodníků, obchodních zástupců, výrobců, obchodních sdružení a organizací.

Komisi přitom poskytují pomoc zaměstnanci členského státu, na jehož území se prověřování provádí, pokud si to uvedený členský stát přeje.

Účastníci řízení, kteří se přihlásili podle odst. 1 prvního pododstavce, a zástupci vyvážející země mohou nahlížet do všech informací poskytnutých Komisi v rámci šetření, kromě interních dokumentů úřadů Unie nebo jeho členských států, pokud jsou tyto informace relevantní pro obhajobu jejich zájmů, nejsou důvěrné ve smyslu článku 5 a Komise je při šetření používá. K tomuto účelu podají Komisi písemnou žádost, v níž uvedou, které informace požadují.

3. Členské státy poskytnou Komisi na její žádost a podle postupů, které Komise stanoví, informace, které mají k dispozici o vývoji situace na trhu s produktem, jehož se šetření týká.

4. Komise může účastníky řízení vyslechnout. Účastníci řízení musí být vyslechnuti, pokud o to písemně požádají ve lhůtě stanovené oznámením v *Úředním věstníku Evropské unie* a prokáží, že mohou být výsledkem šetření skutečně dotčeni a že existují zvláštní důvody pro jejich slyšení.

5. Pokud nejsou informace poskytnuty ve lhůtách stanovených tímto nařízením nebo Komisí na základě tohoto nařízení nebo pokud je šetření značně bráněno, mohou být zjištění učiněna na základě údajů, které jsou k dispozici. Jestliže Komise zjistí, že jí účastník řízení nebo třetí osoba sdělili nesprávné nebo zavádějící informace, nebere uvedené informace v úvahu a může využít údaje, které jsou k dispozici.

6. Pokud Komise dospěje k názoru, že stávající důkazy nepostačují k tomu, aby odůvodnily šetření, sdělí toto rozhodnutí členským státům do jednoho měsíce od obdržení informací z členských států.

Článek 4

1. Po ukončení šetření předkládá Komise výboru uvedenému v čl. 22 odst. 1 (dále jen „výbor“) zprávu o výsledcích.

2. Pokud Komise během devíti měsíců po zahájení šetření dojde k závěru, že nejsou nutná žádná kontrolní nebo ochranná opatření Unie, ukončí se šetření ve lhůtě jednoho měsíce. Komise šetření ukončí poradním postupem podle čl. 22 odst. 2. Rozhodnutí o ukončení šetření se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* s uvedením nejdůležitějších závěrů šetření a se shrnutím důvodů.

3. Pokud je Komise toho názoru, že jsou nutná kontrolní nebo ochranná opatření Unie, přijme podle kapitol IV a V ve lhůtě devíti měsíců po zahájení šetření potřebná opatření. Ve výjimečných případech může být tato lhůta prodloužena o další dobu nejvýše dvou měsíců. V tom případě zveřejní Komise v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o délce prodloužení se shrnutím důvodů.

4. Ustanovení této kapitoly nevylučují přijetí kontrolních opatření podle článků 7 až 12 nebo, jestliže kritická situace, v níž by každé prodloužení vedlo k obtížně napravitelné újmě, vyžaduje okamžitý zásah, ochranných opatření podle článků 13, 14 a 15.

Komise provede bez odkladu vyšetřovací opatření, která jsou ještě zapotřebí. Jejich výsledky slouží k přezkumu přijatých opatření.

Článek 5

1. Informace získané na základě tohoto nařízení smějí být použity pouze k účelu, k němuž byly vyžádány.

2. Komise, členské státy ani jejich úředníci nesdělí žádné důvěrné informace, které obdrželi podle tohoto nařízení, ani žádné důvěrné poskytnuté údaje bez výslovného souhlasu toho, kdo tyto informace poskytl.

3. Každá žádost o důvěrné zacházení musí uvádět důvody, proč je informace důvěrná.

Prokáže-li se však, že žádost o důvěrné zacházení není oprávněná, a nechce-li ten, kdo informaci poskytl, povolit její zveřejnění ani její sdělení v obecné nebo souhrnné formě, nemusí být dotyčná informace brána v úvahu.

4. Informace je v každém případě považována za důvěrnou, pokud by její sdělení mohlo mít závažný nepříznivý účinek na toho, kdo ji poskytl nebo je jejím zdrojem.

5. Odstavce 1 až 4 nevylučují, aby se úřady Unie odvolávaly na obecné informace, a zejména na důvody, na kterých je založeno rozhodnutí přijaté na základě tohoto nařízení. Tyto úřady však přihlednou k oprávněnému zájmu dotčených právnických nebo fyzických osob na zachování jejich obchodního tajemství.

Článek 6

1. Zkoumání vývoje dovozu, dovozních podmínek a vážné újmy nebo hrozby vážné újmy vyplývající z těchto dovozů pro výrobce Unie se opírá zejména o tyto činitele:

- a) objem dovozu, zejména při podstatném zvýšení v absolutních číslech nebo v poměru k výrobě nebo spotřebě v Unii;
- b) cena dovážených produktů, zejména pokud je významně nižší v porovnání s cenou obdobného produktu v Unii;
- c) účinky na výrobce Unie obdobných nebo přímo soutěžících produktů, které jsou patrné ve vývoji některých hospodářských činitelů, jako jsou
 - výroba,
 - kapacitní využití,
 - zásoby,
 - prodej,
 - podíl na trhu,
 - ceny (tzn. pokles cen nebo zabránění nárůstu cen, k němuž by normálně došlo),
 - zisky,
 - kapitálový výnos,
 - peněžní tok,
 - zaměstnanost.

2. Komise bere při šetření ohled na zvláštní hospodářský systém zemí uvedených v příloze I.

3. Pokud se posuzuje existence hrozby vážné újmy, Komise také prověřuje, zda lze jasně předvídat, že určitá situace může vést ke skutečné újmě. Přitom lze mimo jiné zohlednit tyto činitele:

- a) míru růstu vývozu do Unie;
- b) vývozní kapacitu v zemi původu nebo vývozu, která již existuje nebo vznikne v dohledné budoucnosti, a pravděpodobnost, že tato kapacita bude využita k vývozu do Unie.

KAPITOLA IV

KONTROLNÍ OPATŘENÍ

Článek 7

1. Pokud to vyžadují zájmy Unie, může Komise na žádost členského státu nebo z vlastního podnětu

- a) rozhodnout o zpětné kontrole Unie určitého dovozu způsoby, které stanoví;
- b) rozhodnout, že určitý dovoz bude za účelem kontroly jeho vývoje podroben předchozí kontrole Unie podle článku 8.

2. Rozhodnutí podle odstavce 1 přijímá Komise poradním postupem podle čl. 22 odst. 2.
3. Doba platnosti kontrolních opatření je omezená. Pokud není stanoveno jinak, tato opatření pozbývají platnosti uplynutím druhého pololetí, které následuje po pololetí, během nějž byla opatření zavedena.

Článek 8

1. Produkty, které podléhají předchozí kontrole Unie, smějí být propuštěny do volného oběhu pouze po předložení kontrolního dokladu. Tento doklad vydává příslušný orgán určený členskými státy pro všechna požadovaná množství bezplatně do pěti pracovních dnů poté, co vnitrostátní příslušný orgán obdrží žádost dovozce Unie, nezávisle na jeho místě usazení v Unii. Pokud se neprokáže opak, má se za to, že příslušný vnitrostátní orgán žádost obdržel nejpozději tři pracovní dny po jejím podání.

2. Kontrolní doklad se vyhotovuje na tiskopise odpovídajícím vzoru v příloze II.

Pokud není v rozhodnutí o zavedení kontroly stanoveno jinak, obsahuje žádost dovozce o vystavení kontrolního dokladu povinně pouze tyto údaje:

- a) jméno a úplnou adresu žadatele (včetně čísla telefonu, faxu a v případě potřeby identifikačního čísla u příslušných vnitrostátních orgánů), jakož i jeho daňové identifikační číslo, pokud je povinen platit DPH;
- b) případně jméno a úplnou adresu deklaranta nebo zástupce určeného žadatelem (včetně čísla telefonu a faxu);
- c) označení zboží s uvedením:
 - jeho obchodního názvu,
 - odpovídajícího kódu kombinované nomenklatury,
 - místa jeho původu a místa odeslání;
- d) deklarovaná množství v kilogramech (kg) a v případě potřeby v jiné jednotce (páry, kusy atd.);
- e) cenu zboží v eurech, CIF hranice Unie;
- f) následující prohlášení žadatele s datem, podpisem a jménem žadatele napsaným hůlkovým písmem:

„Já, níže podepsaný, potvrzuji, že údaje uvedené v této žádosti jsou pravdivé a byly poskytnuty v dobré víře a že jsem usazen na území Unie.“

3. Kontrolní doklad je platný v celé Unii nezávisle na tom, který členský stát jej vystavil.
4. Zjištění, že jednotková cena, za níž je obchod sjednán, překračuje cenu uvedenou v kontrolním dokladu o méně než 5 % nebo že celková hodnota nebo celkové množství produktů deklarovaných k dovozu překračuje o méně než 5 % hodnotu nebo množství, která je uvedena v kontrolním dokladu, nevylučuje propuštění dotyčného produktu do volného oběhu. Komise může po vyslechnutí stanovisek vyjádřených ve výboru s přihlédnutím k vlastnostem produktů a k jiným zvláštním znakům transakcí stanovit jiný procentní podíl, který by však zpravidla neměl překročit 10 %.
5. Kontrolní doklad se může použít jen po dobu, po kterou zůstanou pro dané transakce použitelná ujednání o liberalizaci dovozu. Kontrolní doklad lze používat nejdéle po dobu, která se stanoví ke stejnému okamžiku a podle stejného postupu jako zavedení kontroly, přičemž se zohlední vlastnosti produktů a ostatní zvláštní znaky těchto transakcí.
6. Původ produktů kontrolovaných Unii se musí prokázat osvědčením o původu, pokud je to požadováno v rozhodnutí podle článku 7. Jiné předpisy o předložení takového osvědčení nejsou tímto odstavcem dotčeny.
7. Jestliže se na produkty podléhající předchozí kontrole Unie v některém členském státě vztahuje regionální ochranné opatření, může dovozní povolení udělené tímto členským státem nahradit kontrolní doklad.

8. Kontrolní doklady a výtahy z nich se vystavují ve dvou vyhotoveních, z nichž první je označeno jako „Originál pro žadatele“, má číslo 1 a předává se žadateli, zatímco druhé je označeno jako „Kopie pro příslušný orgán“, má číslo 2 a je uchováváno u orgánu, který doklad vystavuje. Pro správní účely může příslušný orgán k vyhotovení č. 2 připojit ještě další dodatečná vyhotovení.

9. Pro tiskopisy se použije bílý, bezdřevý, klížený psací papír s hmotností 55 až 65 g/m². Tiskopisy mají formát 210 mm × 297 mm. Odstup řádků je 4,24 mm (1/6). Úprava tiskopisu se musí přesně dodržet. Přední i zadní strana vyhotovení č. 1, které představuje vlastní kontrolní doklad, je navíc opatřena tištěným žlutým gilošovaným vzorem, který zviditelní jakékoli padělání mechanickými nebo chemickými prostředky.

10. Za tisk tiskopisů odpovídají členské státy. Tiskopisy je možné tisknout v tiskárnách schválených členským státem, ve kterém jsou usazeny. V takovém případě musí každý tiskopis obsahovat odkaz na toto schválení. Na tiskopisech se musí uvést název a adresa tiskárny nebo značka, podle níž lze tiskárnu identifikovat.

Článek 9

Pokud by mohlo dojít k situaci uvedené v čl. 13 odst. 1, může Komise, pokud to vyžadují zájmy Unie, na návrh členského státu nebo z vlastního podnětu:

- omezit dobu platnosti případně požadovaného kontrolního dokladu,
- stanovit pro vydání tohoto dokladu určité podmínky a ve výjimečných případech jeho vydání podmínit zahrnutím doložky o odvolání.

Článek 10

Pokud nebyl dovoz produktu podroben předchozí kontrole Unie, může Komise prostřednictvím prováděcích aktů poradním postupem podle čl. 22 odst. 2 a v souladu s článkem 15 zavést kontrolu omezenou na dovoz určený pro jeden nebo více regionů Unie.

Článek 11

1. Produkty pod regionální kontrolou smějí být propuštěny do volného oběhu pouze po předložení kontrolního dokladu. Tento doklad vydává příslušný orgán určený daným členským státem nebo členskými státy pro všechna požadovaná množství bezplatně do pěti pracovních dnů poté, co příslušný vnitrostátní orgán obdrží žádost dovozce Unie, nezávisle na jeho místě usazení v Unii. Pokud se neprokáže opak, má se za to, že příslušný vnitrostátní orgán žádost obdržel nejpozději tři pracovní dny po jejím podání. Kontrolní doklad se může použít jen po dobu, po kterou zůstanou pro dané transakce použitelná ujednání o liberalizaci dovozu

2. Použije se čl. 8 odst. 2.

Článek 12

1. Členské státy sdělí Komisi v případě kontroly Unie nebo regionální kontroly během prvních deseti dnů každého měsíce

- a) v případě předchozí kontroly množství a částky vypočtené podle ceny CIF, pro něž byly v předchozím období vydány kontrolní doklady;
- b) v každém případě dovoz během období, které předchází období uvedenému v písmenu a).

Informace členských států jsou rozčleněny podle produktů a zemí.

Odchylná ustanovení mohou být stanovena ke stejnému okamžiku a stejným postupem, jakým byla zavedena kontrola.

2. Komise může na žádost členského státu nebo z vlastního podnětu změnit časový rozvrh pro předkládání informací, pokud to vyžaduje vlastnost produktu nebo zvláštní okolnosti.

3. Komise o tom uvědomí členské státy.

KAPITOLA V

OCHRANNÁ OPATŘENÍ

Článek 13

1. Pokud je produkt dovážen do Unie v natolik zvýšeném množství nebo za takových podmínek, že tím unijním výrobcům obdobných nebo přímo soutěžících produktů vzniká nebo hrozí vážná újma, může Komise na ochranu zájmů Unie na žádost některého členského státu nebo z vlastního podnětu změnit pravidla pro dovoz dotyčného produktu tak, že smí být propuštěn do volného oběhu pouze po předložení dovozního povolení; toto povolení se uděluje podle pravidel a v mezích, které stanoví Komise.

2. Přijatá opatření se neprodleně sdělí členským státům a jsou okamžitě použitelná.

3. Opatření podle tohoto článku se po vstupu v platnost vztahují na všechny produkty propuštěné do volného oběhu. V souladu s článkem 15 mohou být omezena na jeden nebo více regionů Unie.

Tato opatření však nebrání propuštění do volného oběhu produktů, které již jsou na cestě do Unie, jestliže se jejich místo určení již nedá změnit a jestliže tyto produkty, které podle článků 8 a 11 mohou být propuštěny do volného oběhu pouze proti předložení kontrolního dokladu, jsou takovým dokladem doprovázeny.

4. Pokud o zásah Komise požádal některý členský stát, přijme Komise přezkumným postupem podle čl. 22 odst. 3, nebo v naléhavých případech podle čl. 22 odst. 4, rozhodnutí do pěti pracovních dnů od obdržení žádosti.

Článek 14

1. Komise může zejména v případě uvedeném v čl. 13 odst. 1 přijmout přezkumným postupem podle čl. 22 odst. 3 vhodná ochranná opatření.

2. Použije se čl. 13 odst. 3.

Článek 15

Pokud se při kontrole zejména na základě činitelů uvedených v článku 6 zjistí, že v jednom nebo více regionech Unie jsou splněny podmínky pro přijetí opatření podle kapitoly IV a článku 13, může Komise po posouzení alternativních řešení výjimečně povolit uplatňování kontrolních nebo ochranných opatření omezených na daný region nebo regiony, pokud má za to, že uplatňování těchto opatření je vhodnější na této úrovni než na úrovni Unie.

Tato opatření musí být dočasná a musí co nejméně narušovat fungování vnitřního trhu.

Tato opatření se přijímají postupy podle článků 7 a 13.

Článek 16

1. V průběhu uplatňování kontrolních nebo ochranných opatření podle kapitol IV a V může Komise na žádost členského státu nebo z vlastního podnětu:

- a) přezkoumat účinky opatření;
- b) ověřit, zda je zachování opatření nutné.

Pokud se Komise domnívá, že zachování opatření je nutné, uvědomí v tomto smyslu členské státy.

2. Pokud se Komise domnívá, že by některá kontrolní nebo ochranná opatření podle kapitol IV a V měla být zrušena nebo změněna, učiní tak přezkumným postupem podle čl. 22 odst. 3.

Pokud se rozhodnutí týká regionálních kontrolních opatření, použije se od šestého dne po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*.

KAPITOLA VI

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 17

1. Tímto nařízením není dotčeno plnění povinností vyplývajících ze zvláštních pravidel obsažených v dohodách mezi Unií a třetími zeměmi.
2. Aniž jsou dotčeny ostatní předpisy Unie, nevylučuje toto nařízení přijetí nebo uplatňování členskými státy:
 - a) zákazů, množstevních omezení nebo kontrolních opatření, které jsou odůvodněny veřejnou mravností, veřejným pořádkem, veřejnou bezpečností, ochranou zdraví a života lidí a zvířat, ochranou rostlin, ochranou národního kulturního pokladu, jenž má uměleckou, historickou nebo archeologickou hodnotu, nebo ochranou průmyslového a obchodního vlastnictví;
 - b) zvláštních devizových náležitostí;
 - c) náležitostí, které byly zavedeny na základě mezinárodních dohod v souladu se Smlouvou o fungování EU.

Členské státy sdělí Komisi opatření nebo náležitosti, které zamýšlejí zavést nebo změnit na základě prvního pododstavce.

V případech zvláštní naléhavosti sdělí vnitrostátní opatření nebo náležitosti Komisi bezprostředně po jejich přijetí.

Článek 18

Komise zahrne informace o uplatňování tohoto nařízení do své výroční zprávy o uplatňování a provádění opatření na ochranu obchodu, kterou předkládá Evropskému parlamentu a Radě podle článku 22a nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ⁽¹⁾.

Článek 19

1. Tímto nařízením není dotčeno uplatňování předpisů, které zřizují společnou organizaci zemědělských trhů, nebo z nich odvozených správních předpisů Unie nebo vnitrostátních správních předpisů anebo zvláštních předpisů přijatých podle článku 352 Smlouvy o fungování EU a týkajících se zboží vzniklého zpracováním zemědělských produktů. Použije se k těmto předpisům doplňkově.
2. Články 7 až 12 a článek 16 se nepoužijí na produkty, na něž se vztahují předpisy uvedené v odstavci 1 tohoto článku, pokud u nich pravidla Unie pro obchod se třetími zeměmi vyžadují předložení dovozní licence nebo jiného dovozního dokladu.

Články 13, 15 a 16 se nevztahují na produkty, u kterých uvedená pravidla vyžadují použití množstevních omezení dovozu.

Článek 20

Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 21, kterými se mění příloha I za účelem vypuštění zemí, které se staly členy WTO, ze seznamu třetích zemí obsaženého v uvedené příloze.

Článek 21

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku 20 je svěřena Komisi na dobu pěti let ode dne 20. února 2014. Komise předloží zprávu o výkonu přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, 22.12.2009, s. 51).

3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 20 kdykoliv zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 20 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 22

1. Komisi je nápomocen Výbor pro ochranná opatření, zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/478 ⁽¹⁾. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 4 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
4. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 8 nařízení (EU) č. 182/2011 ve spojení s článkem 5 uvedeného nařízení.

Článek 23

Nařízení (ES) č. 427/2003 a (ES) č. 625/2009 se zrušují.

Odkazy na zrušená nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze IV.

Článek 24

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/478 ze dne 11. března 2015 o společných pravidlech dovozu (Úř. věst. L 83, 27.3.2015, s. 16).

PŘÍLOHA I

Seznam třetích zemí

Ázerbájdžán
Bělorusko
Kazachstán
Severní Korea
Turkmenistán
Uzbekistán

PŘÍLOHA II

EVROPSKÁ UNIE		KONTROLNÍ DOKLAD	
1	1. Žadatel (jméno, úplná adresa, země a DIČ)	2. Číslo vystavení	
		3. Předpokládané místo a datum dovozu	
		4. Příslušný vydávající orgán (název, adresa, telefon)	
	5. Deklarant/zástupce (případně) (jméno, úplná adresa)	6. Země původu (s kódem geonomenklatury)	
		7. Země odeslání (s kódem geonomenklatury)	
8. Poslední den platnosti			
1	9. Popis zboží		10. Kód KN a kategorie zboží
			11. Množství v kg (čistá hmotnost) nebo v jiných jednotkách
			12. Cena v eurech, CIF hranice Unie
13. Doplňující údaje			
14. Potvrzení příslušného orgánu			
Datum:			
Podpis:		Razítko	

15. ODPISY			
V části 1 sloupce 17 uveďte dostupné množství, v části 2 odepsané množství.			
16. Čisté množství (čistá hmotnost nebo jiná měrná jednotka s uvedením jednotky)		19. Celní doklad (druh a číslo) nebo dílčí licence (č.) a den odpisu	20. Název, členský stát, razítko a podpis orgánu provádějícího odpis
17. Číselný údaj	18. Slovní údaj jen pro odepsané množství		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Případné doplňující stránky se připojí zde.

EVROPSKÁ UNIE		KONTROLNÍ DOKLAD	
2	1. Žadatel (jméno, úplná adresa, země a DIČ)	2. Číslo vystavení	
		3. Předpokládané místo a datum dovozu	
		4. Příslušný vydávající orgán (název, adresa, telefon)	
	5. Deklarant/zástupce (případně) (jméno, úplná adresa)	6. Země původu (s kódem geonomenklatury)	
		7. Země odeslání (s kódem geonomenklatury)	
		8. Poslední den platnosti	
2	9. Popis zboží		10. Kód KN a kategorie zboží
			11. Množství v kg (čistá hmotnost) nebo v jiných jednotkách
			12. Cena v eurech, CIF hranice Unie
13. Doplňující údaje			
14. Potvrzení příslušného orgánu			
Datum:			
Podpis: Razítko			

15. ODPISY			
V části 1 sloupce 17 uveďte dostupné množství, v části 2 odepsané množství.			
16. Čisté množství (čistá hmotnost nebo jiná měrná jednotka s uvedením jednotky)		19. Celní doklad (druh a číslo) nebo dílčí licence (č.) a den odpisu	20. Název, členský stát, razítko a podpis orgánu provádějícího odpis
17. Číselný údaj	18. Slovní údaj jen pro odepsané množství		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Případné doplňující stránky se připojí zde.

PŘÍLOHA III

Zrušená nařízení a seznam jejich následných změn

Nařízení Rady (ES) č. 625/2009
(Úř. věst. L 185, 17.7.2009, s. 1).

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 37/2014
(Úř. věst. L 18, 21.1.2014, s. 1).

Pouze pokud jde o bod 20 přílohy

Nařízení Rady (ES) č. 427/2003
(Úř. věst. L 65, 8.3.2003, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 1985/2003
(Úř. věst. L 295, 13.11.2003, s. 43).

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 37/2014
(Úř. věst. L 18, 21.1.2014, s. 1).

Pouze pokud jde o bod 9 přílohy

PŘÍLOHA IV

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 625/2009	Nařízení (ES) č. 427/2003	Toto nařízení
Článek 1		Článek 1
Článek 2		Článek 2
Článek 4		Článek 22
Článek 5		Článek 3
Článek 6		Článek 4
Článek 7		Článek 5
Článek 8		Článek 6
Čl. 9 odst. 1		Čl. 7 odst. 1
Čl. 9 odst. 1a		Čl. 7 odst. 2
Čl. 9 odst. 2		Čl. 7 odst. 3
Článek 10		Článek 8
Článek 11		Článek 9
Článek 12		Článek 10
Článek 13		Článek 11
Článek 14		Článek 12
Článek 15		Článek 13
Článek 16		Článek 14
Článek 17		Článek 15
Článek 18		Článek 16
Článek 19		Článek 17
Článek 19a		Článek 18
Článek 20		Článek 19
	Články 1 až 14	—
	Článek 14a	Článek 20
	Článek 14b	Článek 21
	Články 15 až 24	—
Článek 21		Článek 23
Článek 22		Článek 24
Příloha I		Příloha I
Příloha II		Příloha II
Příloha III		Příloha III
Příloha IV		Příloha IV
	Příloha I	—
	Příloha II	—

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/756**ze dne 29. dubna 2015,****kterým se pozastavují některé koncese pro dovoz zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Unie****(kodifikované znění)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 207 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení Rady (ES) č. 1506/98 ⁽³⁾ bylo podstatně změněno ⁽⁴⁾. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by mělo být uvedené nařízení kodifikováno.
- (2) Na základě Dohody zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem ⁽⁵⁾ (dále jen „dohoda“) byly této zemi uděleny pro některé zemědělské produkty koncese.
- (3) Rozhodnutí Rady přidružení ES-Turecko č. 1/98 ⁽⁶⁾ zlepšuje a sjednocuje obchodní preference pro dovoz zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Unie a zavádí řadu preferenčních koncesí pro vývoz masa a živých zvířat z Unie do Turecka.
- (4) Turecko od roku 1996 uplatňuje zákaz dovozu živého skotu (kód KN 0102) a omezuje dovoz hovězího masa (kódy KN 0201-0202). Tato opatření jsou, jakožto množstevní omezení, neslučitelná s dohodou a brání Unii ve využívání koncesí, které jí byly uděleny podle rozhodnutí č. 1/98. Navzdory rozhovorům, jejichž účelem bylo vyjednání řešení problému s Tureckem, jsou množstevní omezení nadále v platnosti.
- (5) V důsledku těchto opatření je vývoz dotyčných produktů pocházejících z Unie do Turecka blokován. Za účelem ochrany obchodních zájmů Unie by měla být situace vyřešena použitím odpovídajících opatření. Koncese stanovené v příloze I tohoto nařízení by měly být proto pozastaveny.
- (6) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽⁷⁾,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Dvě celní kvóty stanovené v příloze I se pozastavují.

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 10. prosince 2014 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 11. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. dubna 2015.⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1506/98 ze dne 13. července 1998, kterým se stanoví koncese ve formě celní kvóty Společenství pro lískové ořechy pro Turecko na rok 1998 a kterým se pozastavují některé koncese (Úř. věst. L 200, 16.7.1998, s. 1).⁽⁴⁾ Viz příloha II.⁽⁵⁾ Úř. věst. 217, 29.12.1964, s. 3687/64.⁽⁶⁾ Rozhodnutí Rady přidružení ES-Turecko č. 1/98 ze dne 25. února 1998 o obchodním režimu pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 86, 20.3.1998, s. 1).⁽⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

Článek 2

Komise ukončí prostřednictvím prováděcích aktů pozastavení podle článku 1, jakmile budou odstraněny překážky pro preferenční vývoz z Unie do Turecka. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 3 odst. 2.

Článek 3

1. Komisi je nápomocen Výbor pro společnou organizaci zemědělských trhů, zřízený článkem 229 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ⁽¹⁾. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Má-li být o stanovisku výboru rozhodnuto písemným postupem, ukončuje se tento postup bez výsledku, pokud o tom ve lhůtě stanovené pro vydání stanoviska rozhodne předseda výboru nebo pokud o to požádá nejméně čtvrtina členů výboru.

Článek 4

Nařízení (ES) č. 1506/98 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze III.

Článek 5

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŇA-LUKAŠEVICA

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 671).

PŘÍLOHA I

Pořadové číslo	Kód KN	Popis zboží	Objem kvóty na rok nebo pro dané období (v tunách)	Clo v rámci kvóty
09.0217	ex 0807 11 00	Melouny vodní, čerstvé:	14 000	bez
		od 16. června do 31. března		
09.0207	2002 90 31	Rajčata upravená nebo konzervovaná jinak než octem nebo kyselinou octovou, jiná než celá rajčata nebo kousky rajčat, o obsahu sušiny vyšším než 12 % hmotnostních	30 000, o obsahu sušiny 28–30 % hmotnostních	bez
09.0209	2002 90 39			
	2002 90 91			
	2002 90 99			

PŘÍLOHA II

Zrušené nařízení a jeho následná změna

Nařízení Rady (ES) č. 1506/98
(Úř. věst. L 200, 16.7.1998, s. 1).

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 255/2014
(Úř. věst. L 84, 20.3.2014, s. 57).

Pouze článek 3

PŘÍLOHA III

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 1506/98	Toto nařízení
Článek 1	—
Článek 2	Článek 1
Článek 3	Článek 2
Článek 3a	Článek 3
—	Článek 4
Článek 4	Článek 5
Příloha I	—
Příloha II	Příloha I
—	Příloha II
—	Příloha III

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/757

ze dne 29. dubna 2015

o monitorování, vykazování a ověřování emisí oxidu uhličitého z námořní dopravy a o změně směrnice 2009/16/ES

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 192 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES ⁽³⁾ a rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 406/2009/ES ⁽⁴⁾, které vyzývají všechna hospodářská odvětví včetně odvětví mezinárodní námořní dopravy, aby přispěla k dosažení snížení emisí, stanoví, že pokud členské státy do 31. prosince 2011 neschválí mezinárodní dohodu Mezinárodní námořní organizace (IMO), která by do svých cílů v oblasti snižování emisí zahrнула rovněž emise z mezinárodní námořní dopravy, nebo pokud Společenství do stejného dne neschválí žádnou takovou dohodu uzavřenou v rámci Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu, měla by Komise předložit návrh na zahrnutí emisí z mezinárodní námořní dopravy do závazku Společenství v oblasti snížení emisí s cílem, aby navrhovaný akt vstoupil v platnost do roku 2013. Tento návrh by měl minimalizovat veškeré nepříznivé dopady na konkurenceschopnost Společenství a přihlížet rovněž k potenciálním přínosům pro životní prostředí.
- (2) Námořní doprava má dopad na světové klima a kvalitu ovzduší v důsledku emisí oxidu uhličitého (CO₂) a dalších emisí, které produkuje, jako jsou emise oxidů dusíku (NO_x), oxidů síry (SO_x), metanu (CH₄), částic a černého uhlíku.
- (3) Mezinárodní námořní doprava zůstává jediným dopravním odvětvím, které není zahrnuto do unijních závazků ke snižování emisí skleníkových plynů. Podle posouzení dopadů, které bylo připojeno k návrhu tohoto nařízení, emise CO₂ z mezinárodní námořní dopravy v rámci Unie vzrostly mezi lety 1990 a 2007 o 48 %.
- (4) Vzhledem k rychlému rozvoji vědeckých poznatků o dopadu emisí jiných než emisí souvisejících s CO₂ z námořní dopravy na světové klima by mělo být v souvislosti s tímto nařízením pravidelně prováděno aktualizované posuzování tohoto dopadu. Na základě tohoto posouzení by Komise měla analyzovat důsledky pro politiky a opatření s cílem tyto emise snížit.
- (5) V usnesení Evropského parlamentu ze dne 5. února 2014 o rámci politiky v oblasti klimatu a energetiky do roku 2030 byly Komise a členské státy vyzvány k tomu, aby stanovily závazný cíl EU do roku 2030 pro snížení domácích emisí skleníkových plynů nejméně o 40 % v porovnání s úrovní v roce 1990. Evropský parlament rovněž poukázal na to, že pokud má Unie spravedlivým podílem přispět k celosvětovému úsilí, budou ke snižování emisí skleníkových plynů muset přispět všechna hospodářská odvětví.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 67, 6.3.2014, s. 170.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 16. dubna 2014 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 5. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 28. dubna 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES ze dne 23. dubna 2009, kterou se mění směrnice 2003/87/ES s cílem zlepšit a rozšířit systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 63).

⁽⁴⁾ Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 406/2009/ES ze dne 23. dubna 2009 o úsilí členských států snížit emise skleníkových plynů, aby byly splněny závazky Společenství v oblasti snížení emisí skleníkových plynů do roku 2020 (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 136).

- (6) Ve svých závěrech ze dnů 23. a 24. října 2014 Evropská rada potvrdila závazný cíl Unie, jímž je snížit do roku 2030 domácí emise skleníkových plynů alespoň o 40 % oproti roku 1990. Evropská rada také zmínila důležitost snižování emisí skleníkových plynů a rizik souvisejících se závislostí na fosilních palivech v odvětví dopravy a vyzvala Komisi, aby dále zkoumala nástroje a opatření pro účely komplexního a technologicky neutrálního přístupu, mimo jiné v zájmu podpory snížení emisí a zvýšení energetické účinnosti v dopravě.
- (7) 7. akční program pro životní prostředí⁽¹⁾ zdůrazňuje, že pokud má Unie přispět spravedlivým podílem k celosvětovému úsilí, budou ke snižování emisí skleníkových plynů muset přispět všechna hospodářská odvětví. V této souvislosti 7. akční program pro životní prostředí zdůrazňuje, že je třeba, aby bílá kniha o dopravě z roku 2011 byla podpořena silným politickým rámcem.
- (8) V červenci 2011 přijala IMO technická a provozní opatření, zejména index energeticky účinného designu (EEDI) pro nové lodě a plán řízení energetické účinnosti lodí (SEEMP), která přinesou zlepšení v podobě snížení očekávaného nárůstu emisí skleníkových plynů, nemohou však sama o sobě vést k nezbytnému absolutnímu snížení emisí skleníkových plynů z mezinárodní námořní dopravy, a udržet tak krok s úsilím o dosažení globálního cíle, kterým je omezení nárůstu globální teploty na 2 °C.
- (9) Podle údajů poskytnutých IMO by uplatněním provozních opatření a využitím stávajících technologií bylo možné snížit specifickou spotřebu energie a emise CO₂ z lodí až o 75 %, přičemž značnou část uvedených opatření lze považovat za nákladově efektivní a jako taková by mohla přinést odvětví čistý zisk, jelikož snížené náklady na palivo zaručují návratnost veškerých provozních či investičních nákladů.
- (10) Nejlepší možností, jak na úrovni Unie snížit emise CO₂ z námořní dopravy, zůstává zavedení systému pro monitorování, vykazování a ověřování emisí CO₂ na základě spotřeby paliva u lodí jakožto prvního kroku odstupňovaného přístupu vedoucího k začlenění emisí z námořní dopravy do závazku Unie ohledně snižování emisí skleníkových plynů vedle začlenění emisí z jiných odvětví, které k danému závazku již přispívají. Přístup veřejnosti k údajům o emisích přispěje k odstranění mnoha překážek na trhu, které brání přijetí řady nákladově nepříznivých opatření, jež by omezila emise z námořní dopravy.
- (11) Přijetí opatření za účelem snižování emisí skleníkových plynů a spotřeby paliva brání překážky na trhu, jako je například nedostatek spolehlivých informací o tom, jaká je palivová účinnost u lodí, nebo technologií dostupných pro dovybavování lodí, nedostatečný přístup k finančním prostředkům pro investice ke zvýšení účinnosti lodí a roztržité pobídky, neboť vlastníci lodí by ze svých investic ke zvýšení účinnosti lodí neměli žádný prospěch, pokud by účty za palivo hradili provozovatelé.
- (12) Výsledky konzultací zúčastněných stran a diskuse s mezinárodními partnery naznačují, že v zájmu začlenění emisí z námořní dopravy do závazku Unie ke snižování emisí skleníkových plynů by měl být aplikován odstupňovaný přístup, jehož prvním krokem by mělo být zavedení spolehlivého systému pro monitorování, vykazování a ověřování emisí CO₂ z námořní dopravy, přičemž nástroje ke zpoplatnění těchto emisí budou stanoveny později. Díky tomuto přístupu je snadnější dosáhnout na mezinárodní úrovni podstatného pokroku v jednáních o dohodě o cílech snižování emisí skleníkových plynů a o dalších opatřeních k dosažení tohoto snižování při minimálních nákladech.
- (13) Zavedením systému Unie pro monitorování, vykazování a ověřování bude podle předpokladů do roku 2030 dosaženo snížení emisí až o 2 % ve srovnání se scénářem, podle nějž by žádná opatření přijata nebyla, a úhrnných čistých úspor nákladů ve výši až 1,2 miliardy EUR, neboť tento systém by mohl přispět k odstranění překážek na trhu, zejména těch, které souvisejí s nedostatkem informací o účinnosti lodí, a to poskytnutím srovnatelných a spolehlivých informací o spotřebě paliva a energetické účinnosti příslušným trhům. Toto snížení nákladů na přepravu by mělo usnadnit mezinárodní obchod. Spolehlivý systém pro monitorování, vykazování a ověřování je navíc základním předpokladem pro každé tržní opatření, normu účinnosti či jiné opatření, ať jsou uplatňovány na úrovni Unie, či celosvětově. Rovněž poskytuje spolehlivé údaje pro stanovení přesných cílů snižování emisí a posouzení pokroku v úsilí námořní dopravy přispět k dosažení nízkouhlíkového hospodářství. Vzhledem k mezinárodní povaze lodní dopravy by byla upřednostňovanou a nejúčinnější metodou snižování emisí skleníkových plynů v oblasti mezinárodní námořní dopravy celosvětová dohoda.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1386/2013/EU ze dne 20. listopadu 2013 o všeobecném akčním programu Unie pro životní prostředí na období do roku 2020 „Spokojený život v mezích naší planety“ (Úř. věst. L 354, 28.12.2013, s. 171).

- (14) Pro účely monitorování by měly být za relevantní považovány všechny plavby uvnitř Unie, všechny plavby z posledního přístavu mimo Unii do prvního přístavu určení v Unii a všechny plavby z přístavu v Unii do příštího přístavu určení mimo Unii, včetně balastních přejezdů. Monitorování by se mělo vztahovat také na emise CO₂ v přístavech Unie, a to i na emise z lodí vyvázaných u nábřeží nebo přemísťujících se uvnitř přístavu, zejména proto, že jsou k dispozici zvláštní opatření ke snížení těchto emisí či zabránění těmto emisím. Tato pravidla by měla být uplatňována nediskriminačně na všechny lodě bez ohledu na jejich vlajku. Nicméně vzhledem k tomu, že se toto nařízení zaměřuje na námořní dopravu, nemělo by stanovit požadavky na monitorování, vykazování a ověřování pro pohyby a činnosti lodí, které nemají za cíl přepravu nákladu či cestujících pro obchodní účely, například bagrování, rozbíjení ledu, pokládání potrubí nebo činnosti související se zařízeními na moři.
- (15) Aby bylo možno zajistit rovné podmínky pro lodě provozované v méně příznivých klimatických podmínkách, mělo by být možné zařadit mezi údaje monitorované na základě tohoto nařízení specifické informace týkající se ledové třídy lodě a plavby zaledněným mořem.
- (16) Navrhovaný systém pro monitorování, vykazování a ověřování by měl mít formu nařízení, a to vzhledem ke složité a vysoce technické povaze zaváděných ustanovení, potřebě vytvořit jednotná pravidla použitelná v celé Unii, která budou odrážet mezinárodní povahu námořní dopravy, v jejímž rámci podle předpokladů vysoký počet lodí vpluje do přístavů v různých členských státech, a s cílem usnadnit provádění v celé Unii.
- (17) Spolehlivý systém Unie pro monitorování, vykazování a ověřování emisí z lodí by měl vycházet z výpočtu emisí z paliva spotřebovaného při plavbách do přístavů v Unii a z nich, jelikož údaje o prodeji paliva nemohou kvůli velkým kapacitám lodních nádrží poskytnout dostatečně přesné odhady spotřeby paliva v rámci této specifické působnosti.
- (18) Systém Unie pro monitorování, vykazování a ověřování by se měl také vztahovat na jiné relevantní informace, které umožní stanovit účinnost lodí nebo důkladněji analyzovat příčiny ovlivňující produkci emisí při zachování důvěrnosti obchodních a průmyslových informací. Tato oblast působnosti rovněž uvádí systém Unie pro monitorování, vykazování a ověřování do souladu s mezinárodními iniciativami k zavedení norem účinnosti pro stávající lodě, přičemž se vztahuje také na provozní opatření, a přispívá k odstranění překážek na trhu souvisejících s nedostatkem informací.
- (19) Aby se minimalizovala administrativní zátěž vlastníků a provozovatelů lodí, zejména malých a středních podniků, a optimalizoval poměr nákladů a přínosů spojených se systémem pro monitorování, vykazování a ověřování bez oslabení cíle, který spočívá v pokrytí hlavní části emisí skleníkových plynů z námořní dopravy, měla by se pravidla monitorování, vykazování a ověřování vztahovat pouze na velké producenty emisí. Po podrobné objektivní analýze lodí připlouvajících do přístavů Unie a odplouvajících z přístavů Unie z hlediska jejich velikosti a produkce emisí byla zvolena mezní hodnota hrubé prostornosti 5 000 rejstříkových tun. Lodě o hrubé prostornosti nad 5 000 rejstříkových tun představují přibližně 55 % počtu lodí, jež se zastavují v přístavech Unie, a vypouštějí přibližně 90 % souvisejících emisí. Tato nediskriminační mezní hodnota by zaručila, aby byli pokryti nejdůležitější producenti emisí. Nižší mezní hodnota by měla za následek vyšší administrativní zátěž, zatímco vyšší mezní hodnota by omezila pokrytí emisí, a tím i environmentální účinnost tohoto systému.
- (20) Aby se dále snížila administrativní zátěž vlastníků a provozovatelů lodí, měla by se pravidla monitorování zaměřit na CO₂ jakožto na nejvýznamnější skleníkový plyn produkovaný námořní dopravou.
- (21) Pravidla by měla zohlednit stávající požadavky a údaje, které jsou již k dispozici na palubách plavidel; proto by mělo být společností umožněno, aby si zvolili jednu z těchto čtyř metod monitorování: využívání dodacích listů paliva, monitorování palivové nádrže na lodi, průtokoměry pro příslušné spalovací procesy nebo přímé měření emisí. Výběr metody by měl být zaznamenán v plánu monitorování emisí pro každou konkrétní loď a měly by v něm být uvedeny další informace o uplatňování vybrané metody.
- (22) Každá společnost, která nese odpovědnost za loď provozující činnosti námořní dopravy po celé vykazované období, by měla být považována za odpovědnou za plnění veškerých povinností spojených s monitorováním a vykazováním, které se týkají uvedeného vykazovaného období, a to včetně předkládání uspokojivě ověřeného výkazu emisí. V případě změny společnosti by měla nová společnost nést odpovědnost pouze za povinnosti spojené s monitorováním a vykazováním, které se týkají vykazovaného období, v němž došlo ke změně společnosti. Aby se plnění těchto povinností usnadnilo, měla by nová společnost obdržet kopii posledního plánu monitorování a případného dokumentu o souladu.

- (23) Systém Unie pro monitorování, vykazování a ověřování by se v této fázi neměl vztahovat na jiné skleníkové plyny, látky s dopadem na klima ani látky znečišťující ovzduší, aby se zabránilo požadavku instalovat měřicí zařízení, které není dostatečně spolehlivé nebo komerčně dostupné, což by mohlo provádění systému Unie pro monitorování, vykazování a ověřování narušovat.
- (24) Mezinárodní úmluva IMO o zabránění znečištění z lodí (dále jen „úmluva MARPOL“) stanoví povinné uplatňování EEDI u nových lodí a používání SEEMP u lodí na celém světě.
- (25) Aby se minimalizovala administrativní zátěž vlastníků a provozovatelů lodí, mělo by být vykazování a zveřejňování vykazovaných informací prováděno ročně. Tím, že bude zveřejňování informací o emisích, spotřebě paliva a účinnosti omezeno na roční průměry a souhrnné údaje, by se měla vyřešit otázka důvěrnosti. S cílem zajistit, aby nebyla ohrožena ochrana oprávněných obchodních zájmů nadřazených veřejnému zájmu na zpřístupnění, měla by být ve výjimečných případech na žádost společnosti zvolena jiná úroveň agregace údajů. Údaje vykazované Komisi by měly být ve statistikách využity v míře, v jaké jsou relevantní pro vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky v souladu s rozhodnutím Komise 2012/504/EU ⁽¹⁾.
- (26) Ověřování prováděné akreditovanými ověřovateli by mělo zaručit, že plány monitorování a výkazy emisí jsou správné a v souladu s požadavky stanovenými tímto nařízením. Důležitým prvkem pro zjednodušení ověřování by mělo být, aby ověřovatelé kontrolovali důvěryhodnost vykazovaných údajů jejich porovnáním s odhady vycházejícími z údajů o sledování lodí a z vlastností lodí. Tyto odhady by mohla poskytnout Komise. V zájmu zajištění nezávislosti by ověřovatelé měli být nezávislé a kvalifikované právní subjekty akreditované vnitrostátními akreditačními orgány zřízenými podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008 ⁽²⁾.
- (27) Aby bylo možné prokázat splnění povinností týkajících se monitorování, vykazování a ověřování, měl by být dokument o souladu vydaný ověřovatelem uložen na palubě. Ověřovatelé by měli o vydání těchto dokumentů informovat Komisi.
- (28) Vzhledem ke zkušenostem s obdobnými úkony týkajícími se námořní bezpečnosti by Evropská agentura pro námořní bezpečnost (EMSA) měla v rámci svého mandátu Komisi podporovat tím, že bude vykonávat určité úkoly.
- (29) Plnění povinností spojených se systémem pro monitorování, vykazování a ověřování by mělo být prosazováno pomocí stávajících nástrojů, totiž těch, které byly zavedeny podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/16/ES ⁽³⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/21/ES ⁽⁴⁾, a na základě informací o vydání dokumentů o souladu. Dokumenty, které potvrzují, že loď plní požadavky na monitorování a vykazování, by měly být doplněny na seznam osvědčení a dokumentů obsažený v příloze IV směrnice 2009/16/ES.
- (30) Členské státy by měly usilovat o inspekci lodí, které vplouvají do přístavů spadajících do jejich jurisdikce a u nichž nejsou k dispozici některé vyžadované informace o dokumentu o souladu.
- (31) Za porušení tohoto nařízení by měly být ukládány sankce. Členské státy by pro ně měly stanovit pravidla. Stanovené sankce by měly být účinné, přiměřené a odrazující.
- (32) Pro případy, kdy určitá loď neplní požadavky na monitorování a vykazování po dvě či více po sobě jdoucích vykazovaných obdobích a kdy selhala jiná donucovací opatření, jež měla zajistit plnění těchto povinností, je vhodné stanovit možnost vyhoštění loď. Takové opatření by mělo být uplatňováno tak, aby bylo možné situaci neplnění povinností v přiměřené době napravit.
- (33) Členské státy bez námořních přístavů na svém území, které nemají loď plující pod jejich vlajkou a spadající do oblasti působnosti tohoto nařízení nebo které uzavřely svůj rejstřík plavidel, by měly mít možnost odchýlit se od ustanovení tohoto nařízení týkajících se sankcí, dokud pod jejich vlajkou nepluje žádná taková loď.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Komise 2012/504/EU ze dne 17. září 2012 o Eurostatu (Úř. věst. L 251, 18.9.2012, s. 49).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008 ze dne 9. července 2008, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 339/93 (Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 30).

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/16/ES ze dne 23. dubna 2009 o státní přístavní inspekci (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 57).

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/21/ES ze dne 23. dubna 2009 o souladu s požadavky na stát vlajky (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 132).

- (34) Systém Unie pro monitorování, vykazování a ověřování by měl sloužit jako vzor pro zavedení takového systému na celosvětové úrovni. Globální systém pro monitorování, vykazování a ověřování je vhodnější, jelikož jej lze vzhledem k jeho širší oblasti působnosti považovat za účinnější. V této souvislosti a s cílem usnadnit vytváření mezinárodních pravidel v rámci IMO pro monitorování, vykazování a ověřování emisí skleníkových plynů z námořní dopravy by Komise měla pravidelně sdílet příslušné informace o provádění tohoto nařízení s IMO a dalšími příslušnými mezinárodními subjekty a měla by IMO předkládat náležité návrhy. Bude-li dosaženo dohody o uvedeném globálním systému, měla by Komise systém Unie pro monitorování, vykazování a ověřování přezkoumat s cílem uvést jej do souladu s tímto globálním systémem.
- (35) Za účelem zohlednění příslušných mezinárodních pravidel a mezinárodních a evropských norem, jakož i technologického a vědeckého vývoje, by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie, pokud jde o přezkum některých technických aspektů monitorování a vykazování emisí CO₂ z lodí a o další upřesnění pravidel pro ověřovací činnosti a metody akreditace ověřovatelů. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni. Při přípravě a vypracovávání aktů v přenesené pravomoci by Komise měla zajistit, aby byly příslušné dokumenty předány současně, včas a vhodným způsobem Evropskému parlamentu a Radě.
- (36) Za účelem zajištění jednotných podmínek pro využívání standardních šablon pro monitorování emisí CO₂ a dalších příslušných informací, pro využívání automatizovaných systémů a standardních elektronických šablon pro jednotné vykazování emisí CO₂ a dalších příslušných informací Komisi a orgánům dotčených států vlajky a pro bližší určení technických pravidel stanovících parametry použitelné na jiné kategorie lodí, než jsou osobní lodě, lodě typu ro-ro a kontejnerové lodě, a pro revizi těchto parametrů by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (37) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž monitorování, vykazování a ověřování emisí CO₂ z lodí jakožto prvního kroku odstupňovaného přístupu za účelem snížení emisí skleníkových plynů, nemůže být vzhledem k mezinárodní povaze námořní dopravy dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jej, z důvodu jeho rozsahu a účinků, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (38) Pravidla, jimiž se stanoví systém pro monitorování, vykazování a ověřování, by měla být v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ⁽²⁾ a nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ⁽³⁾.
- (39) Toto nařízení by mělo vstoupit v platnost dne 1. července 2015, aby se zaručilo, že členské státy a příslušné zúčastněné strany budou mít dostatek času na to, aby přijaly nezbytná opatření k účinnému uplatňování tohoto nařízení dříve, než dne 1. ledna 2018 začne první vykazované období,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví pravidla pro přesné monitorování, vykazování a ověřování emisí oxidu uhličitého (CO₂) a dalších příslušných informací pocházejících z lodí, které připlouvají do přístavů spadajících do jurisdikce některého členského státu, nacházejí se v těchto přístavech nebo z nich odplouvají, aby se podpořilo nákladově efektivní snižování emisí CO₂ z námořní dopravy.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na lodě o hrubé prostornosti přesahující 5 000 rejstříkových tun a emise CO₂, které vypouštějí při plavbách ze svého posledního přístavu určený do přístavu určený spadajícího do jurisdikce některého členského státu a z přístavu určený spadajícího do jurisdikce některého členského státu do svého příštího přístavu určený, jakož i uvnitř přístavů určený spadajícího do jurisdikce některého členského státu.
2. Toto nařízení se nevztahuje na válečné lodě, pomocná námořní válečná plavidla, lodě, které loví či zpracovávají ryby, dřevěné lodě jednoduché konstrukce, lodě bez mechanického pohonu nebo státní plavidla, jež nejsou používána k obchodním účelům.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „emisemi CO₂“ CO₂ uvolněný do atmosféry loděmi;
- b) „přístavem určený“ přístav, v němž loď zastaví, aby naložila či vyložila náklad nebo aby se mohli nalodit či vylodit cestující; vyloučeny jsou tedy zastávky, jejichž jediným účelem je doplnění paliva, získání zásob, vystřídání posádky, přemístění do suchého doku nebo provedení oprav lodě nebo vybavení, zastávky v přístavu z důvodu, že loď potřebuje pomoc nebo je v tísní, překládky z lodě na loď prováděné mimo přístavy a zastávky, jejichž jediným účelem je nalezení útočiště před nepříznivým počasím nebo které jsou nutné z důvodu pátracích a záchranných činností;
- c) „plavbou“ jakýkoli pohyb lodě počínající v přístavu určený nebo v něm končící, jenž slouží k přepravě osob nebo nákladu pro obchodní účely;
- d) „společností“ vlastník lodě nebo jakýkoli jiný subjekt nebo osoba, jako je provozovatel nebo nájemce v nájmu typu „bareboat charter“, který převzal od vlastníka lodě odpovědnost za její provoz;
- e) „hrubou prostorností“ hrubá prostornost vypočítaná v souladu s předpisy pro měření prostornosti, které jsou obsaženy v příloze 1 Mezinárodní úmluvy o vyměřování lodí, přijaté Mezinárodní námořní organizací (IMO) v Londýně dne 23. června 1969 nebo v jakékoli následné úmluvě;
- f) „ověřovatelem“ právní subjekt, který provádí ověřování a je akreditován vnitrostátním akreditačním orgánem podle nařízení (ES) č. 765/2008 a tohoto nařízení;
- g) „ověřování“ činnosti prováděné ověřovatelem za účelem posouzení souladu dokumentů předaných společností s požadavky tohoto nařízení;
- h) „dokumentem o souladu“ dokument pro konkrétní loď vydaný společností ověřovatelem, kterým se potvrzuje, že tato loď splnila požadavky tohoto nařízení pro konkrétní vykazované období;
- i) „dalšími příslušnými informacemi“ informace související s emisemi CO₂ ze spotřeby paliva, s přepravním výkonem a s energetickou účinností lodí, které umožňují analyzovat vývoj emisí a posoudit efektivitu provozu lodí;
- j) „emisním faktorem“ průměrná míra emisí skleníkového plynu vzhledem k údajům o činnosti zdrojového toku za předpokladu úplné oxidace pro spalování a kompletní konverze pro všechny ostatní chemické reakce;
- k) „nejistotou“ parametr související s výsledkem měření, který charakterizuje rozptýlení hodnot, jež by mohly být rozumně přiřazeny měřené veličině, včetně vlivů systematických i náhodných činitelů, vyjádřený v procentech a charakterizující interval spolehlivosti kolem střední hodnoty zahrnující 95 % z odvozených hodnot, s přihlédnutím k asymetrii rozptýlení hodnot;
- l) „konzervativním“ skutečnost, že je definován soubor předpokladů sloužící k zajištění, že nedojde k podhodnocování ročních emisí nebo nadhodnocování vzdáleností či objemů přepravovaného nákladu;
- m) „vykazovaným obdobím“ jeden kalendářní rok, během kterého musí být emise CO₂ monitorovány a vykazovány. U plaveb, které jsou zahájeny a ukončeny ve dvou různých kalendářních rocích, se údaje monitorování a vykazování započítají do prvního z příslušných kalendářních roků;

- n) „lodí vyvázanou u nábřeží“ loď, která je bezpečně uvázána nebo zakotvena v přístavu spadajícím do jurisdikce některého členského státu v průběhu nakládky, vykládky nebo postoje, včetně doby, kdy se nakládka nebo vykládka neprovádí;
- o) „ledovou třídou“ označení přidělené lodi příslušnými vnitrostátními orgány státu vlajky nebo organizací uznávanou tímto státem prokazující, že loď je zkonstruována k plavbě v podmínkách moře s výskytem ledu.

KAPITOLA II

MONITOROVÁNÍ A VYKAZOVÁNÍ

ODDÍL 1

Zásady a metody monitorování a vykazování

Článek 4

Společné zásady monitorování a vykazování

1. V souladu s články 8 až 12 společnosti u každé své lodě monitorují a vykazují příslušné parametry během vykazovaného období. Toto monitorování a vykazování provádějí ve všech přístavech spadajících do jurisdikce některého členského státu a u veškerých plaveb do přístavu nebo z přístavu spadajícího do jurisdikce některého členského státu.
2. Monitorování a vykazování musí být úplné a musí se vztahovat se na emise CO₂ ze spalování paliv v době, kdy jsou lodě na moři i vyvázány u nábřeží. Společnosti uplatňují vhodná opatření, aby zabránily mezerám v údajích během vykazovaného období.
3. Monitorování a vykazování musí být v průběhu času konzistentní a srovnatelné. Za tímto účelem využívají společnosti v průběhu času stejné metodiky monitorování a soubory údajů, s výhradou změn posouzených ověřovatelem.
4. Společnosti získávají, zaznamenávají, sestavují, analyzují a dokumentují údaje z monitorování včetně předpokladů, odkazů, emisních faktorů a údajů o činnosti transparentním způsobem, který ověřovateli umožní reprodukovat stanovení emisí CO₂.
5. Společnosti zaručí, že stanovení emisí CO₂ není systematicky ani vědomě nepřesné. Určí a omezí všechny zdroje nepřesností.
6. Společnosti umožní přiměřenou záruku úplnosti údajů o emisích CO₂, které mají být monitorovány a vykazovány.
7. Společnosti usilují při následném monitorování a vykazování o zohlednění doporučení obsažených ve zprávách o ověření, které jsou vydávány v souladu s čl. 13 odst. 3 nebo 4.

Článek 5

Metody monitorování emisí CO₂ a dalších příslušných informací

1. Pro účely čl. 4 odst. 1, 2 a 3 společnosti stanoví pro každou svou loď emise CO₂ v souladu s metodami stanovenými v příloze I a monitorují další příslušné informace podle pravidel stanovených v příloze II nebo přijatých na jejím základě.
2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 23, kterými se mění metody stanovené v příloze I a pravidla stanovená v příloze II za účelem zohlednění příslušných mezinárodních pravidel a mezinárodních i evropských norem. Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 23, kterými se mění přílohy I a II za účelem upřesnění prvků metod monitorování v nich stanovených s ohledem na technologický a vědecký vývoj.

ODDÍL 2

Plán monitorování

Článek 6

Obsah a předkládání plánu monitorování

1. Do 31. srpna 2017 předloží společnosti ověřovatelům plán monitorování pro každou svou loď, v němž uvedou zvolenou metodu monitorování a vykazování emisí CO₂ a dalších příslušných informací.

2. U lodí, které budou do oblasti působnosti tohoto nařízení poprvé zařazeny po 31. srpnu 2017, společnost bez ohledu na odstavec 1 předloží ověřovateli plán monitorování bez zbytečného prodlení a nejpozději dva měsíce po první zastávce každé lodě v přístavu spadajícím do jurisdikce některého členského státu.

3. Plán monitorování sestává z plné a transparentní dokumentace metody monitorování konkrétní lodě a musí obsahovat alespoň tyto prvky:

- a) identifikaci a typ lodě včetně názvu lodě, identifikačního čísla lodě podle IMO, rejstříkového přístavu nebo domovského přístavu a jména vlastníka lodě;
- b) název společnosti a adresu, telefonní číslo a e-mailovou adresu kontaktní osoby;
- c) popis těchto zdrojů emisí CO₂ na lodi: hlavní motory, pomocné motory, plynové turbíny, kotle a generátory inertních plynů a použité typy paliva;
- d) popis postupů, systémů a odpovědnosti, na jejichž základě byl aktualizován seznam zdrojů emisí CO₂ v průběhu vykazovaného období;
- e) popis postupů použitých k monitorování úplnosti seznamu plaveb;
- f) popis postupů pro monitorování spotřeby paliva u dané lodě, který zahrnuje:
 - i) metodu výpočtu spotřeby paliva u každého zdroje emisí CO₂, včetně popisu případného použitého měřicího zařízení, zvolenou z metod uvedených v příloze I,
 - ii) postupy měření množství doplněného paliva a paliva v nádržích, popis použitého měřicího zařízení a případné postupy pro záznam, vyhledávání, přenos a ukládání informací o měření,
 - iii) případnou zvolenou metodu stanovení hustoty,
 - iv) postup, jímž se zaručí, aby celková nejistota při měření paliva byla v souladu s požadavky tohoto nařízení, pokud možno s odkazem na vnitrostátní právní předpisy, ustanovení zákaznických smluv či normy dodavatele paliva týkající se přesnosti;
- g) jednotlivé emisní faktory použité pro každý typ paliva nebo, v případě alternativních paliv, metodiky stanovení emisních faktorů včetně metodiky odběru vzorků, metody analýzy a popis použitých laboratorů včetně jejich akreditace podle ISO 17025, pokud ji mají;
- h) popis postupů použitých ke stanovení údajů o činnosti během každé plavby včetně:
 - i) postupů, odpovědnosti a zdrojů údajů pro určení a zaznamenání vzdálenosti, kterou loď urazila,
 - ii) postupů, odpovědnosti, vzorců a zdrojů údajů pro určení a zaznamenání přepravovaného nákladu nebo počtu cestujících,
 - iii) postupů, odpovědnosti, vzorců a zdrojů údajů pro určení a zaznamenání doby strávené na moři při plavbě mezi přístavem vyplutí a přístavem příplutí;
- i) popis metody, jež má být použita k určení zástupných údajů pro doplnění chybějících údajů;
- j) záznamový list revizí, v němž se zaznamenávají všechny podrobnosti historie revizí.

4. Plán monitorování může rovněž obsahovat informace o ledové třídě lodě nebo o postupech, povinnostech, vzorcích a zdrojích údajů pro určení a zaznamenání vzdálenosti, kterou loď urazila, a o době strávené na moři při plavbě zaledněným mořem.

5. Společnosti používají standardizované plány monitorování vycházející z šablon. Tyto šablony, včetně technických pravidel pro jejich jednotné uplatňování, stanoví Komise prostřednictvím prováděcích aktů. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 24 odst. 2.

Článek 7

Změny plánu monitorování

1. Společnosti pravidelně a nejméně jednou ročně kontrolují, zda plány monitorování lodí odrážejí povahu a fungování lodě a zda lze metodiku monitorování zlepšit.

2. Společnost plán monitorování změní, nastane-li některá z těchto situací:
 - a) dojde ke změně společnosti;
 - b) vzniknou nové emise CO₂ kvůli novým zdrojům emisí nebo používání nových paliv, jež nejsou dosud uvedeny v plánu monitorování;
 - c) dostupnost údajů se z důvodu používání nových typů měřicího zařízení, metod odběru vzorků či metod analýzy nebo jiných důvodů změní tak, že to může mít dopad na přesnost při stanovení množství emisí CO₂;
 - d) zjistí se, že údaje získané na základě používané metody monitorování nejsou správné;
 - e) zjistí se, že kterákoli část plánu monitorování nesplňuje požadavky tohoto nařízení a společnost ji musí přepracovat podle čl. 13 odst. 1.
3. Společnosti bez zbytečného prodlení oznámí veškeré návrhy změn plánu monitorování ověřovatelům.
4. Změny plánu monitorování podle odst. 2 písm. b), c) a d) tohoto článku posuzuje ověřovatel podle čl. 13 odst. 1. Po posouzení ověřovatel oznámí společnosti, zda jsou tyto změny v souladu s tímto nařízením.

ODDÍL 3

Monitorování emisí CO₂ a dalších příslušných informací

Článek 8

Monitorování činností ve vykazovaném období

Od 1. ledna 2018 společnosti na základě plánu monitorování, jenž byl posouzen v souladu s čl. 13 odst. 1, monitorují emise CO₂ z každé lodě při každé plavbě a za daný rok, a to použitím vhodné metody stanovení emisí CO₂ z metod vymezených v části B přílohy I a výpočtem emisí CO₂ v souladu s částí A přílohy I.

Článek 9

Monitorování jednotlivých plaveb

1. Na základě plánu monitorování posouzeného podle čl. 13 odst. 1 společnosti u každé lodě připlouvající do přístavu spadajícího do jurisdikce některého členského státu nebo vyplouvající z takového přístavu a pro každou plavbu do takového přístavu nebo z takového přístavu monitorují v souladu s částí A přílohy I a částí A přílohy II tyto parametry:

- a) přístav vyplutí a přístav příplutí včetně data a hodiny vyplutí a příplutí;
- b) množství a emisní faktor každého typu paliva spotřebovaného celkem;
- c) emise CO₂;
- d) vzdálenost, kterou loď urazila;
- e) dobu strávenou na moři;
- f) množství přepravovaného nákladu;
- g) přepravní výkon.

Společnosti mohou případně monitorovat informace týkající se ledové třídy lodě a plavby zaledněným mořem.

2. Odchylně od odstavce 1 tohoto článku, a aniž je dotčen článek 10, je společnost osvobozena od povinnosti monitorovat ve vztahu k určité lodi informace uvedené v odstavci 1 tohoto článku za jednotlivé plavby, pokud:

- a) všechny plavby lodě během vykazovaného období buď začínají, nebo končí v přístavu spadajícím do jurisdikce některého členského státu a
- b) loď podle svého rozpisu plaveb uskuteční více než 300 plaveb během vykazovaného období.

Článek 10

Roční monitorování

Na základě plánu monitorování posouzeného podle čl. 13 odst. 1 společnosti u každé lodě a za každý kalendářní rok monitorují v souladu s částí A přílohy I a částí B přílohy II tyto parametry:

- a) množství a emisní faktor každého typu paliva spotřebovaného celkem;
- b) celkové souhrnné emise CO₂ vzniklé v oblasti působnosti tohoto nařízení;
- c) souhrnné emise CO₂ vzniklé při všech plavbách mezi přístavy spadajícími do jurisdikce některého členského státu;
- d) souhrnné emise CO₂ vzniklé při všech plavbách z přístavů spadajících do jurisdikce některého členského státu;
- e) souhrnné emise CO₂ vzniklé při všech plavbách do přístavů spadajících do jurisdikce některého členského státu;
- f) emise CO₂ vzniklé za dobu postoje lodi vyvážané u nábreží v přístavech spadajících do jurisdikce některého členského státu;
- g) celkovou vzdálenost, kterou loď urazila;
- h) celkovou dobu strávenou na moři;
- i) celkový přepravní výkon;
- j) průměrnou energetickou účinnost.

Společnosti mohou rovněž případně monitorovat informace týkající se ledové třídy lodě a plavby zaledněným mořem.

Společnosti mohou rovněž monitorovat spotřebované palivo a emise CO₂ s rozlišením na základě jiných kritérií určených v plánu monitorování.

ODDÍL 4

Vykazování

Článek 11

Obsah výkazu emisí

1. Od roku 2019 společnosti každý rok do 30. dubna předkládají Komisi a orgánům dotčeného státu vlajky výkaz emisí, který se týká emisí CO₂ a jiných příslušných informací za celé vykazované období pro každou loď, za niž nesou odpovědnost, a který ověřil jakožto uspokojivý ověřovatel v souladu s článkem 13.
2. Změní-li se společnost, nová společnost zaručí, že každá loď, za kterou odpovídá, splňuje požadavky tohoto nařízení v celém vykazovaném období, v němž za dotčenou loď přijme odpovědnost.
3. Ve výkazu emisí uvedou společnosti tyto informace:
 - a) údaje pro identifikaci lodě a společnosti včetně:
 - i) názvu lodě,
 - ii) identifikačního čísla lodě podle IMO,
 - iii) rejstříkového přístavu nebo domovského přístavu,
 - iv) ledové třídy lodě, je-li zahrnuta do plánu monitorování,
 - v) technické účinnosti lodě (index energeticky účinného designu (EEDI) nebo popřípadě odhadovaná hodnota indexu (EIV) v souladu s usnesením IMO MEPC.215 (63)),
 - vi) jména vlastníka lodě,
 - vii) adresy vlastníka lodě a jeho hlavního místa podnikání,

- viii) názvu společnosti (pokud není vlastníkem lodě),
 - ix) adresy společnosti (pokud není vlastníkem lodě) a jejího hlavního místa podnikání,
 - x) adresy, telefonního čísla a e-mailové adresy kontaktní osoby;
- b) totožnosti ověřovatele, který posoudil výkaz emisí;
- c) informace o použité metodě monitorování a související míře nejistoty;
- d) výsledky ročního monitorování parametrů v souladu s článkem 10.

Článek 12

Formát výkazu emisí

1. Výkaz emisí se předkládá za využití automatizovaných systémů a formátů pro výměnu údajů včetně elektronických šablon.
2. Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví technická pravidla pro formáty pro výměnu údajů včetně elektronických šablon. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 24 odst. 2.

KAPITOLA III

OVĚŘOVÁNÍ A AKREDITACE

Článek 13

Rozsah ověřování a zpráva o ověření

1. Ověřovatel posoudí, zda plán monitorování splňuje požadavky stanovené v článcích 6 a 7. Pokud ověřovatel při posuzování zjistí nesoulad s uvedenými požadavky, musí dotčená společnost svůj plán monitorování náležitě přepracovat a revidovaný plán předložit ověřovateli ke konečnému posouzení před začátkem vykazovaného období. Společnost dohodne s ověřovatelem časový rámec nezbytný pro provedení tohoto přepracování. Tento rámec nesmí v žádném případě přesahovat začátek vykazovaného období.
 2. Ověřovatel posoudí, zda výkaz emisí splňuje požadavky stanovené v článcích 8 až 12 a přílohách I a II.
- Ověřovatel zejména posoudí, zda emise CO₂ a další příslušné informace, které jsou obsaženy ve výkazu emisí, byly stanoveny v souladu s články 8, 9 a 10 a plánem monitorování.
3. Pokud se při ověřování dojde s přiměřenou zárukou ze strany ověřovatele k závěru, že výkaz emisí neobsahuje žádné podstatné nepřesnosti, vydá ověřovatel zprávu o ověření uvádějící, že výkaz emisí je ověřen jako uspokojivý. Zpráva o ověření podrobně popisuje všechny aspekty týkající se práce provedené ověřovatelem.
 4. Pokud se při ověřování dojde k závěru, že výkaz emisí obsahuje nepřesnosti nebo neshody s požadavky tohoto nařízení, ověřovatel o tom včas informuje společnost. Společnost pak tyto nepřesnosti nebo neshody opraví, aby bylo možno postup ověřování dokončit včas, a předloží ověřovateli revidovaný výkaz emisí a veškeré další informace nutné k napravení zjištěného nesouladu. Ověřovatel ve své zprávě o ověření uvede, zda společnost nepřesnosti nebo neshody zjištěné během ověřování opravila. Pokud nebyly sdělené nepřesnosti či neshody opraveny a samy o sobě nebo ve spojení s jinými by mohly vést k podstatným nepřesnostem, vydá ověřovatel zprávu o ověření s prohlášením, že výkaz emisí není v souladu s tímto nařízením.

Článek 14

Obecné povinnosti a zásady týkající se ověřovatelů

1. Ověřovatel musí být nezávislý na společnosti či na provozovateli lodě a vykonávat činnosti požadované tímto nařízením ve veřejném zájmu. Za tímto účelem nesmí být ověřovatel ani žádná část téže právnické osoby společností ani provozovatelem lodě, vlastníkem společnosti ani být v jejich vlastnictví; rovněž nesmí mít se společností žádné vztahy, které by mohly ovlivnit jeho nezávislost a nestrannost.

2. Při zvažování ověření výkazu emisí a postupů monitorování, které společnost používá, ověřovatel posoudí spolehlivost, důvěryhodnost a přesnost systémů monitorování a vykazovaných údajů a informací týkajících se emisí CO₂, zejména:

- a) přiřazování spotřeby paliva plavbám;
- b) vykázaných údajů o spotřebě paliva a souvisejícího měření a výpočtů;
- c) výběru a použití emisních faktorů;
- d) výpočtů vedoucích ke stanovení celkových emisí CO₂;
- e) výpočtů vedoucích ke stanovení energetické účinnosti.

3. Výkazy emisí předložené v souladu s článkem 12 vezme ověřovatel v úvahu pouze tehdy, pokud spolehlivé a důvěryhodné údaje a informace umožňují stanovit emise CO₂ s přiměřenou mírou jistoty a je-li zaručeno, že:

- a) vykázané údaje jsou soudržné s odhadovanými údaji vycházejícími z údajů o sledování lodí a vlastností, jako je instalovaný výkon motoru;
- b) vykázané údaje neobsahují žádné nesrovnalosti, zejména při srovnání celkového objemu paliva, které každá loď ročně nakoupí, a souhrnné spotřeby paliva během plaveb;
- c) shromažďování údajů probíhalo v souladu s použitelnými pravidly; a
- d) příslušné záznamy o lodi jsou úplné a konzistentní.

Článek 15

Postupy ověřování

1. Ověřovatel určí možná rizika týkající se monitorování a vykazování tak, že porovná vykázané emise CO₂ s odhadovanými údaji, které vycházejí z údajů o sledování lodí a vlastností, jako je instalovaný výkon motoru. Jsou-li zjištěny podstatné odchylky, ověřovatel provede další analýzy.
2. Ověřovatel určí možná rizika související s různými kroky výpočtu tím, že přezkoumá všechny zdroje údajů a použité metodiky.
3. Ověřovatel vezme v úvahu všechny metody účinné kontroly rizik, které společnost uplatňuje, aby snížila míru nejistoty spojenou s charakteristickou mírou přesnosti použitých metod monitorování.
4. Společnost poskytne ověřovateli všechny dodatečné informace, které mu umožní provést postupy ověřování. Ověřovatel může v rámci ověřování provádět kontroly na místě, aby určil spolehlivost vykazovaných údajů a informací.
5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 23 za účelem dalšího upřesnění pravidel pro ověřovací činnosti stanovených v tomto nařízení. Při přijímání těchto aktů Komise zohlední prvky stanovené v části A přílohy III. Pravidla obsažená v těchto aktech v přenesené pravomoci musí vycházet ze zásad ověřování, které jsou stanoveny v článku 14, a z příslušných mezinárodně přijatých norem.

Článek 16

Akreditace ověřovatelů

1. Ověřovatelé, kteří posuzují plány monitorování a výkazy emisí a vydávají zprávy o ověření a dokumenty o souladu uvedené v tomto nařízení, musí být pro činnosti spadající do oblasti působnosti tohoto nařízení akreditováni vnitrostátním akreditačním orgánem v souladu s nařízením (ES) č. 765/2008.
2. Neobsahuje-li toto nařízení žádná zvláštní ustanovení pro akreditaci ověřovatelů, použijí se příslušná ustanovení nařízení (ES) č. 765/2008.
3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 23 za účelem dalšího upřesnění metod akreditace ověřovatelů. Při přijímání těchto aktů Komise zohlední prvky stanovené v části B přílohy III. Metody uvedené v těchto aktech v přenesené pravomoci musí vycházet ze zásad ověřování, které jsou stanoveny v článku 14, a z příslušných mezinárodně přijatých norem.

KAPITOLA IV

SOULAD A ZVEŘEJŇOVÁNÍ INFORMACÍ

Článek 17

Dokument o souladu

1. Pokud výkaz emisí splňuje požadavky stanovené v článcích 11 až 15 a požadavky stanovené v přílohách I a II, vydá ověřovatel na základě zprávy o ověření dotčené lodě dokument o souladu.
2. Dokument o souladu obsahuje tyto informace:
 - a) identifikaci lodě (název, identifikační číslo lodě podle IMO a rejstříkový přístav nebo domovský přístav);
 - b) název, adresu a hlavní místo podnikání vlastníka lodě;
 - c) totožnost ověřovatele;
 - d) datum vydání dokumentu o souladu, dobu jeho platnosti a vykazované období, ke kterému se vztahuje.
3. Dokumenty o souladu se považují za platné po dobu 18 měsíců po skončení vykazovaného období.
4. Ověřovatel o vydání dokumentu o souladu neprodleně informuje Komisi a orgán státu vlajky. Ověřovatel jim předá informace uvedené v odstavci 2 prostřednictvím automatizovaných systémů a formátů pro výměnu údajů, včetně elektronických šablon.
5. Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví technická pravidla pro formáty pro výměnu údajů, včetně elektronických šablon. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 24 odst. 2.

Článek 18

Povinnost mít na palubě platný dokument o souladu

Do 30. června roku následujícího po ukončení vykazovaného období musí mít lodě, které připlouvají do přístavů spadajících do jurisdikce některého členského státu, nacházejí se v těchto přístavech nebo z nich odplouvají a které vykonaly během tohoto vykazovaného období plavby, na palubě platný dokument o souladu.

Článek 19

Plnění požadavků na monitorování a vykazování a inspekce

1. Na základě informací zveřejněných podle čl. 21 odst. 1 přijme každý členský stát veškerá opatření nezbytná k zaručení toho, aby lodě plující pod jeho vlajkou plnily požadavky na monitorování a vykazování stanovené v článcích 8 až 12. Členské státy považují skutečnost, že byl v souladu s čl. 17 odst. 4 vydán dokument o souladu příslušné lodě, za doklad o tomto splnění.
2. Každý členský stát zajistí, aby každá inspekce lodě v přístavu spadajícím do jeho jurisdikce provedená podle směrnice 2009/16/ES zahrnovala kontrolu toho, zda se na palubě nachází platný dokument o souladu.
3. U každé lodě, u níž informace uvedené v čl. 21 odst. 2 písm. i) a j) nejsou k dispozici v okamžiku, kdy připlouvá do přístavu spadajícího do jurisdikce některého členského státu, může dotčený členský stát zkontrolovat, zda se na palubě nachází platný dokument o souladu.

Článek 20

Sankce, výměna informací a příkaz k vyhoštění lodě

1. Členské státy zavedou systém sankcí pro případy, kdy nejsou plněny povinnosti spojené s monitorováním a vykazováním stanovené v článcích 8 až 12, a přijmou opatření nezbytná k jejich ukládání. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 1. července 2017 a neprodleně jí oznámí všechny následné změny těchto ustanovení.

2. Členské státy zavedou účinnou výměnu informací a účinnou spolupráci mezi svými vnitrostátními orgány příslušnými pro zajišťování toho, aby byly plněny povinnosti spojené s monitorováním a vykazováním, nebo popřípadě mezi orgány pověřenými ukládáním sankcí. Vnitrostátní postupy ukládání sankcí vůči konkrétní lodi jakýmkoli členským státem musí být oznámeny Komisi, agentuře EMSA, ostatním členským státům a dotčenému státu vlajky.

3. V případě, že určitá loď nesplní požadavky na monitorování a vykazování po dvě či více po sobě jdoucích vykazovaných obdobích a že selhala jiná donucovací opatření, jež měla zajistit plnění těchto požadavků, může příslušný orgán členského státu přístavu vstupu vydat příkaz k vyhoštění lodě, přičemž o tom uvědomí Komisi, agenturu EMSA a ostatní členské státy a dotčený stát vlajky. V důsledku vydání takového příkazu k vyhoštění lodě odepře každý členský stát dané lodi vstup do svých přístavů, dokud společnost nesplní povinnosti ohledně monitorování a vykazování v souladu s články 11 a 18. Splnění těchto povinností potvrdí tím, že příslušnému vnitrostátnímu orgánu, který příkaz k vyhoštění lodě vydal, předloží platný dokument o souladu. Tímto odstavcem nejsou dotčeny mezinárodní námořní předpisy platné v případě, že jsou lodě v tísni.

4. Vlastník nebo provozovatel lodě nebo jeho zástupce v členských státech musí mít právo účinně napadnout příkaz k vyhoštění lodě u soudu nebo tribunálu a musí o tom být řádně informován příslušným orgánem členského státu přístavu vstupu. K tomu účelu členské státy zavedou a zachovávají vhodné postupy.

5. Kterýkoli členský stát bez námořních přístavů, který uzavřel svůj národní rejstřík plavidel nebo nemá žádné lodě plující pod jeho vlajkou a spadající do oblasti působnosti tohoto nařízení, se může po dobu, dokud pod jeho vlajkou nepluje žádná loď, odchýlit od tohoto článku. Každý členský stát, který hodlá využít této odchylky, o tom uvědomí Komisi nejpozději 1. července 2015. Jakékoli následné změny se rovněž oznámí Komisi.

Článek 21

Zveřejňování informací a zpráva Komise

1. Do 30. června každého roku Komise zpřístupní veřejnosti informace o emisích CO₂ vykázaných v souladu s článkem 11, jakož i informace stanovené v odstavci 2 tohoto článku.

2. Komise mezi informace, jež mají být zpřístupněny veřejnosti, zahrne:

- a) identifikaci lodě (název, identifikační číslo lodě podle IMO a rejstříkový přístav nebo domovský přístav);
- b) technickou účinnost lodě (případně EEDI nebo EIV);
- c) roční emise CO₂;
- d) celkovou roční spotřebu paliva během plaveb;
- e) průměrnou roční spotřebu paliva a emise CO₂ ve vztahu ke vzdálenosti, kterou loď urazila, během plaveb;
- f) průměrnou roční spotřebu paliva a emise CO₂ ve vztahu ke vzdálenosti, kterou loď urazila, a nákladu přepravenému během plaveb;
- g) celkovou dobu strávenou za rok na moři během plaveb;
- h) použitou metodu monitorování;
- i) datum vydání dokumentu o souladu a datum konce jeho platnosti;
- j) totožnost ověřovatele, který posoudil výkaz emisí.
- k) jakékoli další informace monitorované a vykazované dobrovolně podle článku 10.

3. Pokud by za zvláštních okolností zpřístupnění kategorie souhrnných údajů podle odstavce 2, které se netýkají emisí CO₂, obzvláště ohrozilo ochranu obchodních zájmů vyžadujících ochranu jakožto oprávněných hospodářských zájmů nadřazených veřejnému zájmu na zpřístupnění podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006⁽¹⁾, použije se na žádost společnosti jiná úroveň agregace těchto specifických údajů, aby byly tyto zájmy ochráněny. Není-li použití jiné úrovně agregace možné, Komise tyto údaje veřejnosti nezpřístupní.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 ze dne 6. září 2006 o použití ustanovení Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na orgány a subjekty Společenství (Úř. věst. L 264, 25.9.2006, s. 13).

4. Komise zveřejní roční zprávu o emisích CO₂ a další příslušné informace o námořní dopravě včetně souhrnných a vysvětlených výsledků s cílem informovat veřejnost a umožnit posouzení emisí CO₂ a energetické účinnosti námořní dopravy podle velikosti, typu lodí, činnosti nebo jakékoli jiné kategorie považované za důležitou.
5. Komise každé dva roky posoudí celkový dopad odvětví námořní dopravy, včetně emisí nebo účinků netýkajících se CO₂, na světové klima.
6. Komisi je při práci, jejímž účelem je splnit požadavky tohoto článku a článků 12 a 17 tohoto nařízení, nápomocna v rámci svého mandátu agentura EMSA v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1406/2002 ⁽¹⁾.

KAPITOLA V

MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE

Článek 22

Mezinárodní spolupráce

1. Komise pravidelně informuje IMO a další příslušné mezinárodní subjekty o provádění tohoto nařízení, aniž tím je dotčeno rozdělení pravomocí nebo postupy rozhodování, jak jsou stanoveny ve Smlouvách.
2. Komise a případně členské státy si s třetími zeměmi vyměňují informace technické povahy, zejména o dalším vývoji metod monitorování, organizaci vykazování a ověřování výkazů emisí.
3. Bude-li dosaženo mezinárodní dohody o globálním systému pro monitorování, vykazování a ověřování emisí skleníkových plynů nebo o globálních opatřeních za účelem snižování emisí skleníkových plynů z námořní dopravy, Komise toto nařízení přezkoumá a případně navrhne jeho změny s cílem zajistit soulad s takovou mezinárodní dohodou.

KAPITOLA VI

PŘENESENÉ A PROVÁDĚCÍ PRAVOMOCI A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 23

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku. Je obzvláště důležité, aby Komise před přijetím těchto aktů v přenesené pravomoci postupovala v souladu s obvyklou praxí a vedla konzultace s odborníky, včetně odborníků z členských států.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 5 odst. 2, čl. 15 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 je svěřena Komisi na dobu pěti let ode dne 1. července 2015. Komise vyhotoví zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 5 odst. 2, čl. 15 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1406/2002 ze dne 27. června 2002, kterým se zřizuje Evropská agentura pro námořní bezpečnost (Úř. věst. L 208, 5.8.2002, s. 1).

5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 5 odst. 2, čl. 15 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 24

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor zřízený článkem 26 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 525/2013 ⁽¹⁾. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011. Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navržený prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 25

Změny směrnice 2009/16/ES

V seznamu obsaženém v příloze IV směrnice 2009/16/ES se doplňuje nový bod, který zní:

„50. Dokument o souladu vydaný podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/757 ze dne 29. dubna 2015 o monitorování, vykazování a ověřování emisí oxidu uhličitého z námořní dopravy a o změně směrnice 2009/16/ES (*).

(*) Úř. věst. L 123, 19.5.2015, s. 55.“

Článek 26

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dne 1. července 2015.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament

předseda

M. SCHULZ

Za Radu

předsedkyně

Z. KALINIŇA-LUKAŠEVICA

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 525/2013 ze dne 21. května 2013 o mechanismu monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů a podávání dalších informací na úrovni členských států a Unie vztahujících se ke změně klimatu a o zrušení rozhodnutí č. 280/2004/ES (Úř. věst. L 165, 18.6.2013, s. 13).

PŘÍLOHA I

Metody monitorování emisí CO₂A. VÝPOČET EMISÍ CO₂ (ČLÁNEK 9)

Pro účely výpočtu emisí CO₂ použijí společnosti tento vzorec:

Spotřeba paliva × emisní faktor

Spotřeba paliva zahrnuje palivo spotřebované hlavními motory, pomocnými motory, plynovými turbínami, kotli a generátory inertních plynů.

Spotřeba paliva během postoje lodě vyvázané u nábřeží v přístavech se vypočte samostatně.

V zásadě lze použít standardní hodnoty emisních faktorů paliv, pokud se společnost nerozhodne, že použije údaje o kvalitě paliva stanovené v dodacích listech paliva a používané k prokázání souladu s platnými předpisy o emisích síry.

Tyto standardní hodnoty emisních faktorů vycházejí z nejnovějších dostupných hodnot Mezivládního panelu pro změny klimatu (IPCC). Tyto hodnoty lze získat v příloze VI nařízení Komise (EU) č. 601/2012 ⁽¹⁾.

Vhodné emisní faktory se uplatní i na biopaliva a alternativní nefosilní paliva.

B. METODY STANOVENÍ EMISÍ CO₂

Společnost v plánu monitorování definuje, která metoda se má použít k výpočtu spotřeby paliva u každé lodě, za niž nese odpovědnost, a zaručí, že jakmile byla metoda zvolena, je důsledně uplatňována.

Použije se skutečná spotřeba paliva při každé plavbě, která se vypočte jednou z následujících metod:

- a) dodací listy paliva a pravidelné kontroly palivových nádrží;
- b) monitorování palivových nádrží na lodi;
- c) průtokoměry pro příslušné procesy spalování;
- d) přímé měření emisí CO₂.

Lze použít jakoukoli kombinaci těchto metod posouzenou ověřovatelem, pokud se tak zvýší celková přesnost měření.

1. Metoda A: Dodací listy paliva a pravidelné kontroly palivových nádrží

Tato metoda je založena na množství a typu paliva, které je definováno v dodacím listu paliva, v kombinaci s pravidelnými kontrolami palivových nádrží na základě odečtů množství paliva. Palivo spotřebované v daném období se získá tak, že se k množství paliva na začátku období přičte doplněné palivo, odečte zůstatek paliva na konci období a palivo odčerpané z nádrží mezi počátkem a koncem období.

Obdobím se rozumí doba mezi dvěma zastávkami v přístavu nebo doba strávená v přístavu. U paliva spotřebovaného za určité období je třeba upřesnit typ paliva a obsah síry.

Tato metoda se nepoužije, nejsou-li na palubě k dispozici dodací listy paliva, zejména v případě, je-li jako palivo použit náklad, například odpařený zkapalněný zemní plyn (LNG).

Na základě stávajících předpisů podle přílohy VI úmluvy MARPOL jsou dodací listy paliva povinné, mají být uchovávány na palubě po dobu tří let od dodání lodního paliva a mají být snadno dostupné. Pravidelné kontroly palivových nádrží na lodi jsou založeny na odečtech množství paliva v palivových nádržích. K určení obsahu v době odečtu množství paliva v nádrži se využívají tabulky jednotlivých palivových nádrží. Nejistota související s touto metodou se uvede v plánu monitorování. Odečty z palivových nádrží se provádějí pomocí vhodných metod, například automatizovaných systémů, sondování a ponorných měřicích pásem. Metoda sondování nádrží a nejistota spjatá s touto metodou se uvedou v plánu monitorování.

⁽¹⁾ Nařízení Komise (EU) č. 601/2012 ze dne 21. června 2012 o monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES (Úř. věst. L 181, 12.7.2012, s. 30).

Je-li množství doplněného paliva nebo množství paliva zbývajícího v nádržích stanoveno v jednotkách objemu (vyjádřeného v litrech), převede společnost toto množství z objemového vyjádření na hmotnostní vyjádření pomocí hodnot skutečné hustoty. Společnost stanoví skutečnou hustotu použitím buď:

- a) palubních měřicích systémů; nebo
- b) hustoty naměřené dodavatelem paliva při doplňování paliva a zaznamenané na faktuře za palivo nebo dodacím listu paliva.

Skutečná hustota se vyjadřuje v kg/l a stanoví se pro příslušnou teplotu při konkrétním měření. Nejsou-li hodnoty skutečné hustoty k dispozici, použije se po posouzení ověřovatelem standardní faktor hustoty pro příslušný typ paliva.

2. Metoda B: Monitorování palivových nádrží na lodi

Tato metoda je založena na odečtech ze všech palivových nádrží na lodi. Odečty paliva se provádějí denně, je-li loď na moři, a pokaždé, když loď doplňuje či odčerpává palivo.

Kumulativní změny úrovně paliva v nádrži mezi dvěma odečty představují palivo spotřebované v průběhu daného období.

Obdobím se rozumí doba mezi dvěma zastávkami v přístavu nebo doba strávená v přístavu. U paliva spotřebovaného za určité období je třeba upřesnit typ paliva a obsah síry.

Odečty z palivových nádrží se provádějí pomocí vhodných metod, například automatizovaných systémů, sondování a ponorných měřicích pásem. Metoda sondování nádrží a nejistota spjatá s touto metodou se uvedou v plánu monitorování.

Je-li množství doplněného paliva nebo množství paliva zbývajícího v nádržích stanoveno v jednotkách objemu (vyjádřeného v litrech), převede společnost toto množství z objemového vyjádření na hmotnostní vyjádření pomocí hodnot skutečné hustoty. Společnost stanoví skutečnou hustotu použitím buď:

- a) palubních měřicích systémů; nebo
- b) hustoty naměřené dodavatelem paliva při doplňování paliva a zaznamenané na faktuře za palivo nebo dodacím listu paliva; nebo
- c) je-li dostupná, hustoty naměřené při zkušební analýze provedené v akreditované laboratoři pro testování paliva.

Skutečná hustota se vyjadřuje v kg/l a stanoví se pro příslušnou teplotu při konkrétním měření. Nejsou-li hodnoty skutečné hustoty k dispozici, použije se po posouzení ověřovatelem standardní faktor hustoty pro příslušný typ paliva.

3. Metoda C: Průtokoměry pro příslušné procesy spalování

Tato metoda je založena na měření průtoků paliva přímo na lodi. K určení celkové spotřeby paliva v daném období se zkombinují údaje ze všech průtokoměrů spojených s relevantními zdroji emisí CO₂.

Obdobím se rozumí doba mezi dvěma zastávkami v přístavu nebo doba strávená v přístavu. U paliva spotřebovaného za určité období je třeba monitorovat typ paliva a obsah síry.

Použitá metoda kalibrace a nejistota spjatá s použitými průtokoměry se uvedou v plánu monitorování.

Je-li množství spotřebovaného paliva stanoveno v jednotkách objemu (vyjádřeného v litrech), převede společnost toto množství z objemového vyjádření na hmotnostní vyjádření pomocí hodnot skutečné hustoty. Společnost stanoví skutečnou hustotu použitím buď:

- a) palubních měřicích systémů; nebo
- b) hustoty naměřené dodavatelem paliva při doplňování paliva a zaznamenané na faktuře za palivo nebo dodacím listu paliva.

Skutečná hustota se vyjadřuje v kg/l a stanoví se pro příslušnou teplotu při konkrétním měření. Nejsou-li hodnoty skutečné hustoty k dispozici, použije se po posouzení ověřovatelem standardní faktor hustoty pro příslušný typ paliva.

4. Metoda D: Přímé měření emisí CO₂

Přímé měření emisí CO₂ lze použít u plaveb a pro emise CO₂, které vzniknou v přístavech spadajících do jurisdikce členských států. Emitovaný CO₂ zahrnuje CO₂ vypouštěný hlavními motory, pomocnými motory, plynovými turbínami, kotli a generátory inertních plynů. Pro lodě, u nichž je vykazování založeno na této metodě, se spotřeba paliva vypočte za použití měření emisí CO₂ a použitelného emisního faktoru příslušných paliv.

Tato metoda je založena na stanovení toků emisí CO₂ ve výfukových potrubích (komínech) vynásobením koncentrace CO₂ ve výfukovém plynu průtokem výfukového plynu.

Použitá metoda kalibrace a nejistota spjatá použitými přístroji se uvedou v plánu monitorování.

PŘÍLOHA II

Monitorování dalších příslušných informací

A. MONITOROVÁNÍ JEDNOTLIVÝCH PLAVEB (ČLÁNEK 9)

1. Při monitorování dalších příslušných informací u jednotlivých plaveb (čl. 9 odst. 1) společnosti dodržují tato pravidla:

- a) Datum a hodina vyplutí a příplutí se vyjádří pomocí greenwickského středního času (GMT). Doba strávená na moři se vypočte na základě informací o vyplutí z přístavu a příplutí do přístavu, přičemž se vyloučí doba kotvení.
- b) Vzdáleností, kterou loď urazila, může být buď délka nejprímější trasy mezi přístavem vyplutí a přístavem příplutí, nebo skutečná vzdálenost, kterou loď urazila. V případě, že se použije délka nejprímější trasy mezi přístavem vyplutí a přístavem příplutí, by se měl zohlednit konzervativní opravný faktor, aby se zaručilo, že vzdálenost, kterou loď urazila, není výrazně podhodnocena. Plán monitorování stanoví, který výpočet vzdálenosti se použije, a v případě potřeby použitý opravný faktor. Vzdálenost, kterou loď urazila, se vyjádří v námořních mílích.
- c) Převážní výkon se určí vynásobením vzdálenosti, kterou loď urazila, množstvím přepravovaného nákladu.
- d) U osobních lodí se k vyjádření přepravovaného nákladu použije počet cestujících. U všech ostatních kategorií lodí se množství přepravovaného nákladu vyjádří buď v metrických tunách, nebo případně ve standardních metrech krychlových nákladu.
- e) U lodí typu ro-ro se přepravovaný náklad určí jako počet nákladových jednotek (nákladních vozidel, automobilů atd.) nebo jako metry jízdních pruhů vynásobené standardními hodnotami pro jejich hmotnost. Byl-li náklad přepravovaný na lodích typu ro-ro určen na základě přílohy B normy CEN EN 16258 (2012) obsahující „metodiku pro výpočet a deklaraci spotřeby energie a emisí skleníkových plynů v přepravních službách (přeprava zboží a osob)“, má se za to, že takové určení je v souladu s tímto nařízením.

Pro účely tohoto nařízení se „lodí typu ro-ro“ rozumí loď určená pro přepravu nákladních přepravních jednotek, které mohou najet na loď a sjet z lodě, nebo mající nákladové prostory, do nichž lze najet a z nich vyjet.

- f) U kontejnerových lodí se přepravovaný náklad určí jako celková hmotnost nákladu v metrických tunách, nebo není-li to možné, jako počet jednotek odpovídajících 20stopým jednotkám (TEU) vynásobený jejich standardní hmotností. Je-li náklad přepravovaný kontejnerovým plavidlem určen podle příslušných pokynů nebo nástrojů IMO v souladu s Mezinárodní úmluvou o bezpečnosti života na moři (SOLAS), má se za to, že takové určení je v souladu s tímto nařízením.

Pro účely tohoto nařízení se „kontejnerovou lodí“ rozumí loď určená výhradně pro přepravu kontejnerů v nákladových prostorech a na palubě.

- g) Při určování přepravovaného nákladu pro jiné kategorie lodí, než jsou osobní lodě, lodě typu ro-ro a kontejnerové lodě, lze zohlednit hmotnost a objem případného přepravovaného nákladu a počet případných přepravovaných cestujících. Tyto kategorie mimo jiné zahrnují tankery, lodě přepravující volně ložený náklad, lodě pro kusový náklad, chladiřské nákladní lodě, lodě na přepravu vozidel a lodě pro kombinovanou přepravu.

2. S cílem zajistit jednotné podmínky pro uplatňování odst. 1 písm. g) přijme Komise prostřednictvím prováděcích aktů technická pravidla blíže určující parametry použitelné pro každou z ostatních kategorií lodí uvedených ve zmíněném písmenu.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 24 odst. 2 nejpozději 31. prosince 2016.

Komise může prostřednictvím prováděcích aktů případně revidovat platné parametry uvedené v odst. 1 písm. g). Komise rovněž reviduje tyto parametry, je-li to třeba ke zohlednění změn této přílohy podle čl. 5 odst. 2. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 24 odst. 2.

3. Při dodržování pravidel uvedených v odstavcích 1 a 2 mohou společnosti rovněž zvolit uvedení specifických informací týkajících se ledové třídy lodě a plavby zaledněným mořem.

B. ROČNÍ MONITOROVÁNÍ (ČLÁNEK 10)

Při ročním monitorování dalších příslušných informací společnosti dodržují tato pravidla:

Hodnoty, které mají být monitorovány podle článku 10, se určují úhrnem příslušných údajů o jednotlivých plavbách.

Průměrná energetická účinnost se monitoruje pomocí alespoň čtyř ukazatelů: spotřeby paliva ve vztahu ke vzdálenosti, kterou loď urazila, spotřeby paliva ve vztahu k přepravnímu výkonu, emisí CO₂ ve vztahu ke vzdálenosti, kterou loď urazila, a emisí CO₂ ve vztahu k přepravnímu výkonu, a vypočte se takto:

spotřeba paliva za jednotku vzdálenosti = celková roční spotřeba paliva/celková vzdálenost, kterou loď urazila

spotřeba paliva za jednotku přepravního výkonu = celková roční spotřeba paliva/celkový přepravní výkon

emise CO₂ za jednotku vzdálenosti = celkové roční emise CO₂/celková vzdálenost, kterou loď urazila

emise CO₂ za jednotku přepravního výkonu = celkové roční emise CO₂/celkový přepravní výkon.

Při dodržování těchto pravidel mohou společnosti rovněž zvolit uvedení specifických informací týkajících se ledové třídy lodě a plavby zaledněným mořem, jakož i dalších informací týkajících se spotřebovaného paliva a emisí CO₂, s rozlišením na základě dalších kritérií určených v plánu monitorování.

PŘÍLOHA III

Skutečnosti, ke kterým je třeba přihlížet v aktech v přenesené pravomoci stanovených v člancích 15 a 16

A. POSTUPY OVĚŘOVÁNÍ

- Kompetence ověřovatelů;
- dokumenty, jež musí společnosti poskytnout ověřovatelům;
- posouzení rizika, které provádí ověřovatel;
- posouzení souladu v případě plánu monitorování;
- ověření výkazu emisí;
- úroveň závažnosti;
- přiměřená záruka ověřovatele;
- nepřesnosti a nesoulad;
- obsah zprávy o ověření;
- doporučení ke zlepšení;
- komunikace mezi společností, ověřovatelem a Komisí.

B. AKREDITACE OVĚŘOVATELŮ

- Jak požádat o akreditaci pro činnosti lodní dopravy;
 - jak budou ověřovatelé posuzováni vnitrostátními akreditačními orgány za účelem vydání osvědčení o akreditaci;
 - jak budou vnitrostátní akreditační orgány provádět dohled, aby mohly potvrdit pokračování akreditace;
 - požadavky na vnitrostátní akreditační orgány, aby byly způsobilé k poskytování akreditace ověřovatelům pro činnosti lodní dopravy, včetně odkazu na harmonizované normy.
-

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/758**ze dne 29. dubna 2015****o požadavcích na schválení typu pro zavedení palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 a o změně směrnice 2007/46/ES**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/46/ES byl zřízen komplexní systém Unie pro schvalování typu motorových vozidel ⁽³⁾.
- (2) Technické požadavky na schvalování typu motorových vozidel z hlediska řady bezpečnostních a environmentálních prvků byly na úrovni Unie harmonizovány s cílem zajistit v celé Unii vysokou úroveň bezpečnosti silničního provozu.
- (3) Zavedení systému eCall do všech vozidel a ve všech členských státech je jedním z hlavních cílů Unie v oblasti bezpečnosti silničního provozu od roku 2003. Pro dosažení tohoto cíle byla zahájena řada iniciativ v rámci dobrovolného zavedení systému, ale dosud nebylo dosaženo dostatečného pokroku.
- (4) Za účelem dalšího zlepšení bezpečnosti silničního provozu navrhla Komise ve sdělení ze dne 21. srpna 2009 nazvaném „Systém eCall: čas jej zavést“ nová opatření pro zavedení palubní služby tísňového volání. Jedním z navrhovaných opatření bylo zavedení povinné montáže palubních systémů eCall využívajících linku tísňového volání 112 do všech nových typů vozidel počínaje vozidly kategorie M₁ a N₁, jak jsou vymezeny v příloze II směrnice 2007/46/ES.
- (5) Dne 3. července 2012 přijal Evropský parlament usnesení o systému eCall: nové službě čísla 112 pro občany, kterým vyzval Komisi, aby předložila návrh v rámci směrnice 2007/46/ES s cílem zajistit povinné zavedení veřejného systému využívajícího linku tísňového volání 112 do roku 2015.
- (6) Provoz linky 112 v celé Unii je nezbytné dále zlepšovat, aby v tísni poskytovala pomoc okamžitě a účinně.
- (7) Očekává se, že unijní systém eCall sníží počet smrtelných nehod v Unii a také závažnost zranění způsobených při dopravních nehodách díky včasnému upozornění záchranných služeb. Povinné zavedení palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 by spolu s nezbytnou a koordinovanou modernizací infrastruktury veřejných sítí mobilních bezdrátových komunikací, která by umožnila předávání volání systému eCall a jejich přijímání a vyřizování centry tísňového volání (PSAP), zajistilo dostupnost této služby všem občanům, a tím by přispělo ke snížení počtu smrtelných nehod a vážných zranění, omezení dopravy způsobených nehodami, nákladů na zdravotní péči a jiných nákladů.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 341, 21.11.2013, s. 47.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 26. února 2014 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 2. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 28. dubna 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/46/ES ze dne 5. září 2007, kterou se stanoví rámec pro schvalování motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, jakož i systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 263, 9.10.2007, s. 1).

- (8) V souladu s čl. 1 odst. 1 rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 585/2014/EU ⁽¹⁾ mají členské státy na svém území nejméně šest měsíců předem dnem použitelnosti tohoto nařízení a v každém případě nejpozději dne 1. října 2017 zavést nezbytnou infrastrukturu center tísňového volání služby eCall, jež je nutná pro řádný příjem a vyřizování všech volání eCall. V souladu s článkem 3 rozhodnutí č. 585/2014/EU mají členské státy do 24. prosince 2015 předložit Komisi zprávu o stavu provádění tohoto rozhodnutí. Pokud ze zprávy vyplýne, že infrastruktura center tísňového volání služby eCall nebude v provozu do 1. října 2017, měla by Komise přijmout vhodná opatření pro zajištění zavedení této infrastruktury.
- (9) V souladu s odstavcem 4 doporučení Komise 2011/750/EU ⁽²⁾ by členské státy měly zajistit, aby operátoři mobilních sítí zavedli ve svých sítích do 31. prosince 2014 mechanismus pro zpracování „diskriminátoru eCall“. Pokud z přezkumu uvedeného v odstavci 6 zmíněného doporučení vyplýne, že „diskriminátor eCall“ nebude zprovozněn do 31. března 2016, měla by Komise učinit vhodné kroky, aby zajistila, že operátoři mobilních sítí mechanismus pro zpracování „diskriminátoru eCall“ zavedou.
- (10) Zásadním prvkem účinného fungování palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 je poskytování přesných a spolehlivých informací o poloze. Proto je vhodné požadovat jeho kompatibilitu se službami poskytovanými programy Galileo a EGNOS (European Geostationary Navigation Overlay Service) stanovenými v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1285/2013 ⁽³⁾. Systém zavedený v rámci programu Galileo je nezávislý globální družicový navigační systém a systém v rámci programu EGNOS je regionální družicový navigační systém zvyšující kvalitu signálu globálního polohového systému.
- (11) Povinné vybavení vozidel palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 by mělo platit nejprve pouze pro nové typy osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel (kategorie M₁ a N₁), pro které již existuje vhodný spouštěcí mechanismus. Komise by měla dále posoudit možnost rozšíření povinného vybavení palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 v blízké budoucnosti na další kategorie vozidel, jako jsou těžká nákladní vozidla, autobusy a autokary, jednostopá motorová vozidla a zemědělské traktory, a případně předložit příslušný legislativní návrh.
- (12) Vybavení stávajících typů vozidel, jež budou vyrobeny po 31. březnu 2018, palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 by mělo být podpořeno v zájmu většího rozšíření systému. U typů vozidel, které budou schváleny před 31. březnem 2018, existuje možnost dovybavit je tímto systémem na základě dobrovolnosti.
- (13) Veřejná interoperabilní služba eCall s působností po celé Unii založená na jednotném evropském čísle tísňového volání 112 a služby třetí strany zajišťující systémy eCall (dále jen „služby TPS eCall“) mohou fungovat současně, pokud budou přijata opatření nezbytná k zajištění kontinuity v poskytování služby spotřebiteli. Aby byla zajištěna kontinuita veřejné služby eCall využívající linku tísňového volání 112 ve všech členských státech po dobu životnosti vozidla a aby bylo zaručeno, že veřejná služba eCall využívající linku tísňového volání 112 bude vždy automaticky dostupná, měla by být systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 vybavena všechna vozidla bez ohledu na to, zda se vlastník vozidla rozhodne pro službu TPS eCall či nikoli.
- (14) Spotřebitelům by měl být poskytnut realistický přehled o palubním systému eCall využívajícím linku tísňového volání 112 a o systémech TPS eCall, pokud je jimi vozidlo vybaveno, a rovněž ucelené a spolehlivé informace o veškerých dodatečných funkcích a službách souvisejících s nabízenými soukromými záchrannými službami, palubními aplikacemi pro nouzové volání a volání o pomoc, ale i informace o kvalitě služeb, již lze očekávat od služeb třetích stran, a informace o nákladech s tím spojených. Služba eCall využívající linku tísňového volání 112 představuje veřejnou službu obecného zájmu, která by proto měla být všem spotřebitelům poskytována bezplatně.
- (15) Povinným vybavením vozidel palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 by nemělo být dotčeno právo všech zúčastněných stran, jako jsou výrobci automobilů a nezávislé hospodářské subjekty, nabízet

⁽¹⁾ Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 585/2014/EU ze dne 15. května 2014 o zavedení interoperabilní služby eCall v celé EU (Úř. věst. L 164, 3.6.2014, s. 6).

⁽²⁾ Doporučení Komise 2011/750/EU ze dne 8. září 2011 o podpoře služby eCall v sítích elektronických komunikací pro přenos palubních tísňových hovorů na číslo 112 v celé Evropské unii (systém eCall) (Úř. věst. L 303, 22.11.2011, s. 46).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1285/2013 ze dne 11. prosince 2013 o zřízení evropských systémů družicové navigace a jejich využití a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 876/2002 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 683/2008 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 1).

dodatečné záchranné služby nebo služby s přidanou hodnotou, souběžně nebo v návaznosti na palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112. Veškeré doplňkové služby by však měly být navrženy tak, aby řidiče více nerozptylovaly či aby neovlivňovaly správné fungování palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 a nebránily centrům tísňového volání v efektivní práci. Palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 a systém poskytující soukromé služby či služby s přidanou hodnotou by měly být navrženy tak, aby výměna osobních údajů mezi nimi nebyla možná. Pokud jsou takovéto služby poskytovány, měly by být v souladu s platnými právními předpisy v oblasti bezpečnosti a ochrany údajů a měly by být pro spotřebitele vždy dobrovolné.

- (16) S cílem zajistit otevřenou nabídku pro spotřebitele a spravedlivou hospodářskou soutěž, jakož i podnítit inovace a posílit konkurenceschopnost unijního odvětví informačních technologií na světových trzích by palubní systém eCall měl být založen na interoperabilní zabezpečené standardizované bezpečné platformě s otevřeným přístupem pro potenciální budoucí palubní aplikace či služby. Jelikož to vyžaduje technické i právní zázemí, Komise by měla na základě konzultací se všemi zúčastněnými stranami, včetně výrobců vozidel a nezávislých hospodářských subjektů, neprodleně posoudit všechny možnosti, jak podpořit a zajistit takovou platformu s otevřeným přístupem a případně za tímto účelem předložit legislativní podnět. Palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 by kromě toho měl být v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007⁽¹⁾ za rozumný poplatek nepřesahující nominální hodnotu přístupný bez diskriminace všem nezávislým provozovatelům za účelem opravy a údržby.
- (17) Za účelem zachování celistvosti systému schvalování typu by pro účely tohoto nařízení měly být přijaty pouze ty palubní systémy eCall využívající linku tísňového volání 112, které mohou být plně vyzkoušeny.
- (18) Palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 je systém pro nouzové situace a jako takový vyžaduje nejvyšší možnou úroveň spolehlivosti. Je nutné zajistit přesnost i kvalitu minimálního souboru údajů a hlasového přenosu a vyvinout jednotný systém testování s cílem zaručit vysokou životnost a trvanlivost palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112. Proto by měly být v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/45/EU⁽²⁾ vykonávány pravidelné technické prohlídky.
- (19) Z požadavků na ochranu cestujících v případě čelního nárazu a bočního nárazu jsou podle směrnice 2007/46/ES vyňata malosériová vozidla a vozidla schválená podle článku 24 uvedené směrnice. Proto by tato vozidla měla být zproštěna povinnosti, aby splňovala požadavky týkající se eCall stanovené v tomto nařízení. Některá vozidla kategorií M₁ a N₁ kromě toho nelze z technických důvodů vybavit vhodným spouštěcím mechanismem eCall.
- (20) Vozidla zvláštního určení by měla splňovat požadavky týkající se eCall stanovené v tomto nařízení, pokud je nezbytným spouštěcím mechanismem vybaveno základní/nedokončené vozidlo.
- (21) Jakékoli zpracování osobních údajů prostřednictvím palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 by mělo být v souladu s pravidly týkajícími se ochrany osobních údajů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES⁽³⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES⁽⁴⁾, zejména s cílem zajistit, aby vozidla vybavená palubními systémy eCall při běžném provozním stavu z hlediska tísňového volání na číslo 112 nebyla výsledovatelná a nepodléhala žádnému stálému zaznamenávání polohy a aby minimální soubor údajů zasílaných palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 zahrnoval minimální informace požadované pro řádné vyřízení tísňových volání. Tento přístup by měl zohledňovat doporučení Pracovní skupiny pro ochranu jednotlivců s ohledem na zpracování osobních údajů zřízené podle článku 29 směrnice 95/46/ES (dále jen „pracovní skupina pro ochranu údajů zřízená podle článku 29“), která jsou obsažena v jejím „Pracovním dokumentu o důsledcích iniciativy eCall pro ochranu údajů a soukromí“, přijatém dne 26. září 2006.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007 ze dne 20. června 2007 o schvalování typu motorových vozidel z hlediska emisí z lehkých osobních vozidel a z užitkových vozidel (Euro 5 a Euro 6) a z hlediska přístupu k informacím o opravách a údržbě vozidla (Úř. věst. L 171, 29.6.2007, s. 1).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/45/EU ze dne 3. dubna 2014 o pravidelných technických prohlídkách motorových vozidel a jejich přípojných vozidel a o zrušení směrnice 2009/40/ES (Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 51).

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37).

- (22) Výrobci by měli zavést všechna potřebná opatření, aby splnili pravidla o soukromí a ochraně údajů uvedená v tomto nařízení v souladu s články 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie ⁽¹⁾.
- (23) Výrobci vozidel by měli při plnění technických požadavků dbát na to, aby v jejich palubních systémech byla technicky zajištěna ochrana údajů a aby byla splněna zásada zajištění ochrany soukromí již na úrovni návrhu.
- (24) Výrobci by měli v rámci technické dokumentace předávané s vozidlem poskytnout informace o existenci bezplatného veřejného systému eCall využívajícího jednotné evropské číslo tísňového volání 112, o právu vlastníka vozidla vybrat si uvedený systém a nikoli systém TPS eCall a o zpracovávání údajů palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112. Tyto informace by rovněž měly být k dispozici ke stažení na internetu.
- (25) Údaje přenášené palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 a zpracovávané centry tísňového volání je možné předávat tísňovým službám a partnerům poskytujícím služby uvedeným v rozhodnutí č. 585/2014/EU pouze v případě událostí v souvislosti s voláním eCall a za podmínek uvedených v daném rozhodnutí, přičemž tyto údaje jsou použity výhradně za účelem dosažení cílů daného rozhodnutí. Údaje zpracovávané centry tísňového volání prostřednictvím palubního systému eCall využívajícího linku 112 nejsou bez předchozího výslovného souhlasu subjektů údajů předávány žádné třetí straně.
- (26) Evropské normalizační organizace, Evropský ústav pro telekomunikační normy (ETSI) a Evropský výbor pro normalizaci (CEN), vypracovaly společné normy pro zavedení celoevropského systému služby eCall, které by se měly používat pro účely tohoto nařízení, jelikož tak bude usnadněn technologický vývoj palubní služby eCall, zajištěna interoperabilita a kontinuita služby v celé Unii a budou sníženy náklady na zavedení pro Unii jako celek.
- (27) Za účelem zajištění použití společných technických požadavků týkajících se palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie, pokud jde o zproštění některých tříd vozidel kategorií M₁ a N₁ povinnosti nainstalovat palubní systémy eCall, pokud jde o stanovení podrobných technických požadavků a zkoušek pro ES schválení typu vozidel, pokud jde o jejich palubní systémy eCall a o ES schválení typu systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků zkonstruovaných a vyrobených pro tato vozidla a o stanovení podrobných technických pravidel a zkušebních postupů pro uplatňování určitých pravidel na zpracovávání osobních údajů a za účelem zajištění toho, aby nedocházelo k výměně osobních údajů mezi palubními systémy eCall využívajícími linku tísňového volání 112 a systémy třetích stran. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla podle platných právních předpisů odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni a s příslušnými zúčastněnými stranami, zejména organizacemi na ochranu spotřebitele, jakož i evropským inspektorem ochrany údajů a pracovní skupinou pro ochranu údajů zřízenou podle článku 29. Při přípravě a vypracovávání aktů v přenesené pravomoci by Komise měla zajistit, aby byly příslušné dokumenty předány současně, včas a vhodným způsobem Evropskému parlamentu a Radě.
- (28) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení, by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci týkající se praktických opatření pro posuzování toho, zda je zamezeno výsledovatelnosti a zaznamenávání polohy, vzoru používaného k informování uživatelů a administrativních ustanovení pro ES schválení typu, pokud jde o vzor informačních dokumentů, které mají výrobci dodat za účelem schválení typu, vzoru certifikátu ES schválení typu a vzoru značky ES schválení typu. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽²⁾.
- (29) Výrobci vozidel by měla být poskytnuta dostatečně dlouhá doba k tomu, aby se přizpůsobili technickým požadavkům tohoto nařízení.
- (30) Toto nařízení je novým zvláštním nařízením v rámci postupu ES schválení typu stanoveného směrnicí 2007/46/ES, a proto by přílohy I, III, IV a XI uvedené směrnice měly být odpovídajícím způsobem změněny.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 326, 26.10.2012, s. 391.

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (31) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž dosažení vnitřního trhu zavedením společných technických požadavků pro nová typově schválená vozidla vybavená palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, ale spíše jej může být z důvodu jeho rozsahu lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (32) V souladu s čl. 28 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ⁽¹⁾ byl konzultován evropský inspektor ochrany údajů a dne 29. října 2013 vydal stanovisko ⁽²⁾,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví obecné požadavky na ES schválení typu vozidla, pokud jde o palubní systémy eCall využívající linku tísňového volání 112, a na ES schválení typu palubních systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků eCall využívajících linku tísňového volání 112.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na vozidla kategorií M₁ a N₁, jak jsou vymezena v bodech 1.1.1 a 1.2.1 části A přílohy II směrnice 2007/46/ES, a na palubní systémy, konstrukční části a samostatné technické celky eCall využívající linku tísňového volání 112 navržené a vyrobené pro tato vozidla.

Nevztahuje se na tato vozidla:

- vozidla vyráběná v malých sériích schválených podle článků 22 a 23 směrnice 2007/46/ES;
 - vozidla schválená podle článku 24 směrnice 2007/46/ES;
 - vozidla, která nemohou být z technických důvodů vybavena vhodným spouštěcím mechanismem eCall, jak je stanoveno v souladu s odstavcem 2.
2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 8, kterými se stanoví třídy vozidel kategorií M₁ a N₁, které nemohou být z technických důvodů vybaveny vhodným spouštěcím mechanismem eCall, a to na základě studie analyzující náklady a výnosy provedené nebo zadané Komisí a při zohlednění všech příslušných bezpečnostních a technických aspektů.

První z těchto aktů v přenesené pravomoci se přijmou do 9. června 2016.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se kromě definic, jež stanoví článek 3 směrnice 2007/46/ES, použijí tyto definice:

- „palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112“ se rozumí nouzový systém sestávající z palubního zařízení a prostředků ke spuštění, řízení a uskutečnění přenosu eCall, který je aktivován buď automaticky prostřednictvím palubních senzorů, nebo manuálně, a který prostřednictvím veřejných sítí mobilních bezdrátových komunikací přenáší minimální soubor údajů a prostřednictvím linky 112 vytváří audiokanál mezi cestujícími ve vozidle a příslušným centrem tísňového volání služby eCall;

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Úř. věst. C 38, 8.2.2014, s. 8.

- 2) „voláním eCall“ se rozumí palubní tísňové volání na linku 112 uskutečněné buď automaticky aktivací palubních senzorů, nebo manuálně, kdy prostřednictvím veřejných sítí mobilních bezdrátových komunikací dojde k přenosu minimálního souboru údajů a vytvoří se audiokanal mezi vozidlem a centrem tísňového volání služby eCall;
- 3) „centrem tísňového volání“ nebo „PSAP“ se rozumí fyzické místo, které jako první přijímá tísňová volání na odpovědnost veřejného orgánu nebo soukromé organizace uznané členským státem;
- 4) „nejvhodnějším PSAP“ se rozumí centrum tísňového volání předem určené příslušnými orgány, které má vyřizovat tísňová volání z určité oblasti nebo tísňová volání určitého typu;
- 5) „centrem tísňového volání služby eCall“ se rozumí nejvhodnější PSAP předem určené příslušnými orgány, aby jako první přijímalo a vyřizovalo volání eCall;
- 6) „minimálním souborem údajů“ se rozumí informace stanovené normou „Inteligentní dopravní systémy – e-Safety – Minimální soubor dat pro eCall“ (EN 15722:2011), které se odesílají do centra tísňového volání služby eCall;
- 7) „palubním zařízením“ se rozumí zařízení natrvalo instalované uvnitř vozidla, které poskytuje nebo má přístup k palubním údajům požadovaným k provedení transakce eCall prostřednictvím veřejné sítě mobilních bezdrátových komunikací;
- 8) „transakcí eCall“ se rozumí vytvoření relace mobilních bezdrátových komunikací ve veřejné síti bezdrátových komunikací a přenos minimálního souboru údajů z vozidla do centra tísňového volání služby eCall a vytvoření audiokanálu mezi vozidlem a tímto centrem tísňového volání služby eCall;
- 9) „veřejnou síť mobilních bezdrátových komunikací“ se rozumí veřejně dostupná síť mobilních bezdrátových komunikací v souladu se směrnicemi Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ⁽¹⁾ a 2002/22/ES ⁽²⁾;
- 10) „voláním eCall využívajícím služeb třetí strany“ nebo „TPS eCall“ se rozumí palubní tísňové volání poskytovateli služeb třetí strany uskutečněné buď automaticky aktivací palubních senzorů, nebo manuálně, kdy prostřednictvím veřejných sítí mobilních bezdrátových komunikací dojde k přenosu minimálního souboru údajů a vytvoří se audiokanal mezi vozidlem a poskytovatelem služeb třetí strany;
- 11) „poskytovatelem služeb třetí strany“ se rozumí organizace uznaná vnitrostátními orgány za oprávněnou přijímat TPS eCall a přeposlat minimální soubor údajů do centra tísňového volání služby eCall;
- 12) „palubním systémem eCall využívajícím služeb třetí strany“ nebo „palubním systémem TPS eCall“ se rozumí systém aktivovaný buď automaticky prostřednictvím palubních senzorů, nebo manuálně, který prostřednictvím veřejných sítí mobilních bezdrátových komunikací přenáší minimální soubor údajů a vytváří audiokanal mezi vozidlem a poskytovatelem služeb třetí strany.

Článek 4

Obecné povinnosti výrobců

Výrobci musí prokázat, že všechny nové typy vozidel podle článku 2 jsou vybaveny trvale instalovaným palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 v souladu s tímto nařízením a akty v přenesené pravomoci a prováděcími akty přijatými podle tohoto nařízení.

Článek 5

Zvláštní povinnosti výrobců

1. Výrobci zajistí, aby všechny jejich nové typy vozidel a palubní systémy, konstrukční části a samostatné technické celky eCall využívající linku tísňového volání 112 navržené a vyrobené pro tato vozidla byly vyrobeny a schváleny v souladu s tímto nařízením a akty v přenesené pravomoci a prováděcími akty přijatými podle nařízení.
2. Výrobci prokáží, že všechny nové typy vozidel jsou vyrobeny tak, aby bylo zajištěno, že v případě vážné nehody zaznamenané prostřednictvím aktivace jednoho či více senzorů nebo procesorů ve vozidle, k níž dojde na území Unie, bude automaticky spuštěno volání eCall na jednotné evropské číslo tísňového volání 112.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 108, 24.4.2002, s. 33).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (Úř. věst. L 108, 24.4.2002, s. 51).

Výrobci prokáží, že nové typy vozidel jsou vyrobeny tak, aby volání eCall na jednotné evropské číslo tísňového volání 112 bylo možno spustit i ručně.

Výrobci zajistí, aby ovládání ručního spouštění palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 bylo navrženo tak, aby nedošlo k nesprávnému použití.

3. Odstavcem 2 není dotčeno právo vlastníka vozidla na využití palubního systému TPS eCall poskytujícího podobnou službu, a to společně s palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112, jsou-li splněny tyto podmínky:

- a) palubní systém TPS eCall splňuje normu EN 16102:2011 „Inteligentní dopravní systémy – eCall – Provozní požadavky na podporu třetích stran“;
- b) výrobci zajistí, aby v jednom okamžiku byl aktivní pouze jeden systém a aby palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 byl spuštěn automaticky v případě, že palubní systém TPS eCall nefunguje;
- c) vlastník vozidla má právo kdykoliv zvolit použití palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 namísto palubního systému TPS eCall;
- d) výrobci uvedou v uživatelské příručce informace o právu zmíněném v písmeni c).

4. Výrobci zajistí, aby přijímače v palubních systémech eCall využívajících linku tísňového volání 112 byly kompatibilní se službami určování polohy, které poskytují systémy Galileo a EGNOS. Výrobci mohou rovněž navíc zvolit kompatibilitu s dalšími družicovými navigačními systémy.

5. Pro účely ES schválení typu se přijmou pouze ty palubní systémy eCall využívající linku tísňového volání 112, natrvalo instalované ve vozidle nebo jejichž typ byl schválen samostatně, které lze vyzkoušet.

6. Výrobci prokáží, že v případě kritického selhání systému, v jehož důsledku by nebylo možné uskutečnit volání eCall využívající linku 112, je posádka vozidla na tuto skutečnost upozorněna.

7. Palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 je v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007 přístupný za přiměřený poplatek nepřesahující nominální hodnotu bez diskriminace všem nezávislým provozovatelům za účelem opravy a údržby.

8. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 8, kterými se stanoví podrobné technické požadavky a zkoušky pro ES schválení typu vozidel, pokud jde o palubní systémy eCall využívající linku tísňového volání 112, a ES schválení typu palubních systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků eCall využívajících linku tísňového volání 112.

Technické požadavky a zkoušky uvedené v prvním pododstavci jsou založeny na požadavcích stanovených v odstavcích 2 až 7 a případně na dostupných normách vztahujících se na volání eCall, včetně:

- a) EN 16072:2011 „Inteligentní dopravní systém – eSafety – Provozní požadavky na Panevropský eCall“;
- b) EN 16062:2011 „Inteligentní dopravní systémy – eSafety – Vysokoúrovňové aplikační požadavky na eCall“;
- c) CEN/TS 16454:2013 „Inteligentní dopravní systémy – eSafety – Zkoušení shody kompletní komunikace eCall“, pokud jde o shodu palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 s panevropským systémem eCall;
- d) EN 15722:2011 „Inteligentní dopravní systémy – eSafety – Minimální soubor dat pro eCall“;
- e) EN 16102:2011 „Inteligentní dopravní systémy – eCall – Provozní požadavky na podporu třetích stran“;
- f) jakékoliv další evropské normy týkající se systému eCall přijaté v souladu s postupy stanovenými v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1025/2012 ⁽¹⁾ nebo předpisy EHK OSN týkající se systémů eCall, ke kterým Unii přistoupila.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1025/2012 ze dne 25. října 2012 o evropské normalizaci, změně směrnic Rady 89/686/EHS a 93/15/EHS a směrnic Evropského parlamentu a Rady 94/9/ES, 94/25/ES, 95/16/ES, 97/23/ES, 98/34/ES, 2004/22/ES, 2007/23/ES, 2009/23/ES a 2009/105/ES, a kterým se ruší rozhodnutí Rady 87/95/EHS a rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1673/2006/ES (Úř. věst. L 316, 14.11.2012, s. 12).

První z těchto aktů v přenesené pravomoci se přijmou do 9. června 2016.

9. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 8, kterými se aktualizuje znění norem, jak jsou uvedeny v odstavci 8 tohoto článku, je-li přijato jejich nové znění.

Článek 6

Pravidla týkající se ochrany soukromí a údajů

1. Tímto nařízením nejsou dotčeny směrnice 95/46/ES a směrnice 2002/58/ES. Veškeré zpracovávání osobních údajů prostřednictvím palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 se provádí v souladu s pravidly pro ochranu osobních údajů stanovenými v těchto směrniciích.
2. Osobní údaje zpracovávané podle tohoto nařízení jsou využívány pouze k vyřizování situací uvedených v čl. 5 odst. 2 prvním pododstavci.
3. Osobní údaje zpracovávané podle tohoto nařízení jsou uchovávány pouze po dobu nezbytnou k vyřizování situací uvedených v čl. 5 odst. 2 prvním pododstavci. Tyto údaje jsou zcela vymazány, jakmile přestanou být pro tento účel potřebné.
4. Výrobci zajistí, aby palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 nebyl výsledatelný a nepodléhal žádnému stálému zaznamenávání.
5. Výrobci zajistí, aby údaje interní paměti palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 byly automaticky a systematicky odstraňovány. Je povoleno uchovávání tří posledních poloh vozidla, pokud je to nezbytně nutné ke stanovení stávající polohy a směru jízdy.
6. Tyto údaje nesmí být dostupné mimo palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 žádnému subjektu dříve, než je volání eCall spuštěno.
7. V palubním systému eCall využívajícím linku tísňového volání 112 musí být zabudovány technologie zlepšující ochranu soukromí, aby byla uživatelům eCall poskytována odpovídající úroveň ochrany soukromí a také nezbytné záruky zamezující sledování a zneužití.
8. Minimální soubor údajů odesílaný palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání 112 obsahuje pouze minimální informace uvedené v normě EN 15722:2011 „Inteligentní dopravní systémy – eSafety – Minimální soubor dat pro eCall“. Palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 nepřenáší žádné další údaje. Minimální soubor údajů je uchováván v takovém formátu, aby bylo možné jeho úplné a trvalé vymazání.
9. Výrobci poskytnou v uživatelské příručce jasné a srozumitelné informace o zpracování údajů prostřednictvím palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112. Informace zahrnují:
 - a) odkaz na právní základ pro zpracování;
 - b) skutečnost, že palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 je automaticky aktivován;
 - c) způsoby zpracování údajů, které provádí palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112;
 - d) konkrétní účel zpracování tísňového volání eCall, který se omezuje na situace uvedené v čl. 5 odst. 2 prvním pododstavci;
 - e) typy shromažďovaných a zpracovávaných údajů a příjemce těchto údajů;
 - f) lhůtu pro uchovávání údajů v palubním systému eCall využívajícím linku tísňového volání 112;
 - g) skutečnost, že nedochází k žádnému stálému zaznamenávání polohy vozidla;
 - h) podmínky uplatňování práv subjektů údajů a kontaktní službu odpovědnou za zpracování žádostí o přístup;
 - i) veškeré další nezbytné informace, pokud jde o výsledatelnost a určování polohy a zpracování osobních údajů v souvislosti s poskytováním služby TPS eCall nebo jiných služeb s přidanou hodnotou, pro které musí vlastník udělit svůj výslovný souhlas a které musí být v souladu se směrnicí 95/46/ES. Zvláštní ohled je přitom brán na skutečnost, že mezi zpracováním údajů prostřednictvím palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 a zpracováním prováděným palubními systémy TPS eCall či jinými službami s přidanou hodnotou mohou existovat rozdíly.

10. Aby nevznikaly nejasnosti, pokud jde o účely zpracovávání údajů a jeho přidanou hodnotu, jsou informace uvedené v odstavci 9 poskytnuty v uživatelské příručce samostatně pro palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 a pro systémy TPS eCall ještě předtím, než se daný systém začne využívat.

11. Výrobci zajistí, aby palubní systém eCall využívající linku tísňového volání 112 a jakékoli další dodatečné systémy umožňující volání TPS eCall nebo poskytující služby s přidanou hodnotou byly koncipovány tak, aby výměna osobních údajů mezi nimi nebyla možná. Pokud subjekt údajů nevyužívá službu TPS eCall nebo službu s přidanou hodnotou či pokud odmítne udělit souhlas se zpracováváním svých osobních údajů v rámci služby TPS eCall nebo služby s přidanou hodnotou, nesmí to nepříznivě ovlivnit používání palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112.

12. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 8, kterými se stanoví:

- a) podrobné technické požadavky a zkušební postupy pro uplatňování pravidel o zpracovávání osobních údajů uvedených v odstavcích 2 a 3;
- b) podrobné technické požadavky a zkušební postupy pro zajištění toho, aby nedocházelo k výměně osobních údajů mezi palubním systémem eCall využívajícím linku tísňového volání a systémy třetích stran, jak je uvedeno v odstavci 11.

První z těchto aktů v přenesené pravomoci se přijmou do 9. června 2016.

13. Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví:

- a) podrobná pravidla pro posuzování toho, zda je zamezeno výsledovatelnosti a zaznamenávání polohy, jak je uvedeno v odstavcích 4, 5 a 6;
- b) vzor používaný pro informování uživatele podle odstavce 9.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 10 odst. 2.

První z těchto prováděcích aktů se přijmou do 9. června 2016.

Článek 7

Povinnosti členských států

S účinkem od 31. března 2018 vnitrostátní orgány udělí ES schválení typu ohledně palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112 pouze pro nové typy vozidel a pro nové typy palubních systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků eCall využívajících linku tísňového volání 112 navržených a vyrobených pro tato vozidla, které jsou v souladu s tímto nařízením a s akty v přenesené pravomoci a prováděcími akty přijatými podle tohoto nařízení.

Článek 8

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.

2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v čl. 2 odst. 2, čl. 5 odst. 8 a 9 a čl. 6 odst. 12 je svěřena Komisi na dobu pěti let od 8. června 2015. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.

3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 2 odst. 2, čl. 5 odst. 8 a 9 a čl. 6 odst. 12 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů přijatých v přenesené pravomoci.

4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 2 odst. 2, čl. 5 odst. 8 a 9 a čl. 6 odst. 12 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 9

Prováděcí akty

Komise přijme prováděcí akty, kterými stanoví administrativní ustanovení pro ES schválení typu vozidel, pokud jde o palubní systém eCall využívající tísňového volání 112, a ES schválení typu palubních systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků eCall využívajících linku tísňového volání 112 navržených a vyrobených pro tato vozidla, jak stanoví čl. 5 odst. 1, pokud jde o:

- a) vzory informačních dokumentů, které mají výrobci poskytnout pro účely schválení typu;
- b) vzory certifikátů ES schválení typu;
- c) vzory značky ES schválení typu.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 10 odst. 2.

První z těchto prováděcích aktů se přijmou do 9. června 2016.

Článek 10

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen „Technický výbor – motorová vozidla“ (TCMV) zřízený čl. 40 odst. 1 směrnice 2007/46/ES. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise návrh prováděcího aktu nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 11

Sankce

1. Členské státy stanoví sankce za nedodržení ustanovení tohoto nařízení a aktů v přenesené pravomoci a prováděcích aktů přijatých podle tohoto nařízení výrobci. Přijmou veškerá nezbytná opatření k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí tato ustanovení Komisi a neprodleně jí oznámí všechny následné změny, které se jich týkají.
2. K druhům nedodržení, za něž se ukládají sankce, patří alespoň:
 - a) nepravdivé prohlášení v průběhu postupu schvalování nebo postupu vedoucího ke stažení vozidla;
 - b) padělání výsledků zkoušek pro schvalování typu;
 - c) neposkytnutí údajů nebo technických specifikací, které by mohly vést ke stažení, zamítnutí nebo k odejmutí schválení typu;
 - d) porušování ustanovení článku 6;
 - e) jednání porušující ustanovení čl. 5 odst. 7.

Článek 12

Podávání zpráv a přezkum

1. Do 31. března 2021 vypracuje Komise hodnotící zprávu o výsledcích palubního systému eCall využívajícího linku tísňového volání 112, včetně jeho míry rozšíření, a předloží ji Evropskému parlamentu a Radě. Komise se zaměří na to, zda by se měla působnost tohoto nařízení rozšířit na další kategorie vozidel, jako jsou těžká nákladní vozidla, autobusy a autokary, jednostopá motorová vozidla a zemědělské traktory. Za tímto účelem Komise případně předloží legislativní návrh.
2. V návaznosti na obsáhlou konzultaci všech zúčastněných stran a studii nákladů a přínosů posoudí Komise potřebu požadavků na interoperabilní zabezpečenou standardizovanou platformu s otevřeným přístupem. Bude-li to vhodné, Komise přijme na základě těchto požadavků nejpozději do 9. června 2017 legislativní podnět.

Článek 13

Změny směrnice 2007/46/ES

Přílohy I, III, IV a XI směrnice 2007/46/ES se mění v souladu s přílohou tohoto nařízení.

Článek 14

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 2 odst. 2, čl. 5 odst. 8 a 9, čl. 6 odst. 12 a 13, a články 8, 9, 10 a 12 se použijí ode dne 8. června 2015.

Články neuvedené ve druhém pododstavci tohoto článku se použijí ode dne 31. března 2018.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

PŘÍLOHA

Změny směrnice 2007/46/ES

Směrnice 2007/46/ES se mění takto:

1) V příloze I se vkládají nové body, které znějí:

„12.8. Systém eCall

12.8.1. je namontován: ano/ne ⁽¹⁾

12.8.2. technický popis nebo výkresy zařízení: ...“.

2) V příloze III části I oddílu A se vkládají nové body, které znějí:

„12.8. Systém eCall

12.8.1. je namontován: ano/ne ⁽¹⁾“.

3) V příloze IV se část I mění takto:

a) v tabulce se doplňuje nový bod, který zní:

Bod	Předmět	Regulační akt	Použitelnost									
			M ₁	M ₂	M ₃	N ₁	N ₂	N ₃	O ₁	O ₂	O ₃	O ₄
„72	Systém eCall	Nařízení (EU) 2015/758	X			X“;						

b) dodatek 1 se mění takto:

i) v tabulce 1 se doplňuje nový bod, který zní:

Bod	Předmět	Regulační akt	Specifika	Použitelnost a zvláštní požadavky
„72	Systém eCall	Nařízení (EU) 2015/758		Nepoužije se“;

ii) v tabulce 2 se doplňuje nový bod, který zní:

Bod	Předmět	Regulační akt	Specifika	Použitelnost a zvláštní požadavky
„72	Systém eCall	Nařízení (EU) 2015/758		Nepoužije se“;

c) v dodatku 2 se oddíl „4. Technické požadavky“ mění takto:

i) v části I se doplňuje nový bod, který zní: Vozidla patřící do kategorie M₁:

Bod	Odkaz na regulační akt	Alternativní požadavky
„72	Nařízení (EU) 2015/758 (Systém eCall)	Požadavky uvedeného nařízení se nepoužijí.“;

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/759**ze dne 29. dubna 2015,****kterým se mění nařízení (ES) č. 223/2009 o evropské statistice****(Text s významem pro EHP a pro Švýcarsko)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 338 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Evropský statistický systém (dále jen „ESS“) jako partnerství celkově úspěšně zkonsolidoval své činnosti, aby zajistil vývoj, vypracovávání a šíření vysoce kvalitní evropské statistiky, mimo jiné zlepšením správy a řízení ESS.
- (2) Nedávno však byly zjištěny určité nedostatky, zejména pokud jde o rámec řízení kvality statistiky.
- (3) Komise navrhla opatření k řešení těchto nedostatků a posílení správy a řízení ESS ve svém sdělení ze dne 15. dubna 2011 nazvaném „Robustnější řízení kvality evropské statistiky“. Zejména navrhla konkrétní změny nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 223/2009 ⁽³⁾.
- (4) Rada ve svých závěrech ze dne 20. června 2011 tuto iniciativu Komise přivítala a vyzdvihla, jak je důležité neustále zlepšovat správu a efektivitu ESS.
- (5) Měl by být zohledněn dopad posledního vývoje na oblast statistiky v souvislosti s rámcem pro správu ekonomických záležitostí v Unii, zejména aspekty týkající se profesionální nezávislosti, jako jsou například transparentní postup přijímání a propouštění pracovníků, přidělování prostředků z rozpočtu a oznamování termínů zveřejnění statistických údajů, které jsou stanoveny v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1175/2011 ⁽⁴⁾, jakož i aspekty týkající se požadavku na funkční autonomii subjektů odpovědných za sledování provádění vnitrostátních fiskálních pravidel stanoveného v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 473/2013 ⁽⁵⁾.
- (6) Tyto aspekty, které se týkají profesionální nezávislosti, jako jsou například transparentní přijímání a propouštění pracovníků, přidělování prostředků z rozpočtu a oznamování termínů zveřejnění statistických údajů, by se neměly vztahovat pouze na statistiky vypracovávané pro účely systému fiskálního dohledu a postupu při nadměrném schodku, ale měly by se týkat všech evropských statistik, které vyvíjí, vypracovává a šíří ESS.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 374, 4.12.2012, s. 2.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 21. listopadu 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 5. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 28. dubna 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 223/2009 ze dne 11. března 2009 o evropské statistice a zrušení nařízení (ES, Euratom) č. 1101/2008 o předávání údajů, na které se vztahuje statistická důvěrnost, Statistickému úřadu Evropských společenství, nařízení Rady (ES) č. 322/97 o statistice Společenství a rozhodnutí Rady 89/382/EHS, Euratom, kterým se zřizuje Výbor pro statistické programy Evropských společenství (Text s významem pro EHP a pro Švýcarsko) (Úř. věst. L 87, 31.3.2009, s. 164).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1175/2011 ze dne 16. listopadu 2011, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 1466/97 o posílení dohledu nad stavy rozpočtů a nad hospodářskými politikami a o posílení koordinace hospodářských politik (Úř. věst. L 306, 23.11.2011, s. 12).

⁽⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 473/2013 ze dne 21. května 2013 o společných ustanoveních týkajících se sledování a posuzování návrhů rozpočtových plánů a zajišťování nápravy nadměrného schodku členských států v eurozóně (Úř. věst. L 140, 27.5.2013, s. 11).

- (7) Nezbytnou podmínkou pro zajištění profesionální nezávislosti statistických úřadů a vysoké kvality statistických údajů je navíc přiměřenost zdrojů, které jsou přidělovány na ročním nebo víceletém základě a které jsou k dispozici na pokrytí statistických potřeb.
- (8) Za tímto účelem by měla být posílena profesionální nezávislost statistických úřadů a měly by být zajištěny minimální standardy platné v celé Unii. Měly by být poskytnuty určité záruky předsedům národních statistických úřadů (dále jen „NSÚ“), pokud jde o plnění statistických úkolů, organizační řízení a přidělování zdrojů. Postupy pro přijímání předsedů NSÚ by měly být transparentní a založené výhradně na odborných kritériích. Tato kritéria by měla zajistit respektování zásady rovných příležitostí, zejména pokud jde o pohlaví.
- (9) Důvěryhodná evropská statistika sice vyžaduje pevnou profesionální nezávislost statistiků, avšak měla by rovněž reagovat na potřeby politik a poskytovat statistickou podporu novým politickým iniciativám na vnitrostátní a unijní úrovni.
- (10) Je nutné, aby nezávislost statistického úřadu Unie (Eurostatu) byla upevněna a zaručena účinným parlamentním dohledem, a aby nezávislost NSÚ byla upevněna a zaručena prostředky demokratické odpovědnosti.
- (11) Kromě toho by měl být vyjasněn rozsah koordinační role národních statistických úřadů tak, aby byla zajištěna efektivnější koordinace statistických činností na úrovni členských států, včetně řízení kvality, přičemž je nutno náležitě zohlednit statistické úkoly, které plní Evropský systém centrálních bank (dále jen „ESCB“). V míře, v jaké mohou být evropské statistiky sestavovány národními centrálními bankami jakožto členy ESCB, by NSÚ a národní centrální banky měly úzce spolupracovat podle vnitrostátních ujednání s cílem zajistit vypracovávání úplných a soudržných evropských statistik, a zároveň by měly zajišťovat nutnou spolupráci mezi ESS a ESCB.
- (12) Za účelem snížení zátěže statistických úřadů a respondentů by NSÚ a jiné vnitrostátní orgány měly mít možnost rychlého a bezplatného přístupu k administrativním záznamům, včetně záznamů ukládaných elektronicky, a měly by mít možnost tyto záznamy využívat a integrovat je do statistik.
- (13) Evropská statistika by měla být snadno srovnatelná a přístupná a měla by být rychle a pravidelně aktualizována, aby bylo zajištěno, že unijní politiky a iniciativy v oblasti financování budou plně zohledňovat vývoj situace v Unii.
- (14) NSÚ by dále měly být v rané fázi konzultovány ohledně návrhu podoby nových administrativních záznamů, které by mohly poskytovat údaje pro statistické účely, a ohledně plánovaných změn stávajících zdrojů administrativních údajů nebo jejich zrušení. Měly by rovněž získávat příslušná metadata od vlastníků administrativních údajů a koordinovat standardizační činnosti týkající se administrativních záznamů, které jsou důležité pro vypracovávání statistických údajů.
- (15) Důvěrnost údajů získaných z administrativních záznamů by měla být chráněna podle společných zásad a pokynů, jež se uplatňují pro všechny důvěrné údaje, které jsou využívány pro vypracovávání evropské statistiky. Měly by se rovněž vypracovat a zveřejnit rámce pro posuzování kvality těchto údajů a zásady týkající se transparentnosti.
- (16) Všichni uživatelé by měli mít přístup ke stejným údajům ve stejnou dobu. NSÚ by měly stanovit termíny zveřejňování pravidelně zjišťovaných údajů.
- (17) Kvalita evropské statistiky a důvěra uživatelů by mohla být posílena tím, že vlády členských států budou spoluodpovědné za uplatňování Kodexu evropské statistiky (dále jen „kodex“). Za tímto účelem by „Závazek o důvěryhodnosti statistiky“ (dále jen „závazek“), přijatý v členském státě s přihlédnutím k jeho vnitrostátním specifikům měl zahrnovat konkrétní činnosti vlády daného členského státu zaměřené na zlepšení nebo zachování podmínek pro uplatňování kodexu. Tento závazek, který by měl být podle potřeby aktualizován, by mohl zahrnovat národní rámce zabezpečování vysoké kvality, včetně hodnocení vlastní činnosti, opatření ke zlepšení a monitorovacích mechanismů.
- (18) Komise (Eurostat) by měla přijmout všechna nezbytná opatření k umožnění snadného přístupu online k úplným a uživatelsky srozumitelným souborům údajů. Tyto údaje by měly být, pokud to bude možné, pravidelně aktualizovány, aby poskytovaly informace o každém členském státě v ročních a měsíčních srovnáních.

- (19) Aby byla zajištěna vysoká úroveň nezávislosti, musí vypracovávání evropské statistiky vycházet z dlouhodobého provozního a finančního plánování, a proto by měl evropský statistický program pokrývat stejné období jako víceletý finanční rámec.
- (20) Nařízení (ES) č. 223/2009 svěřuje Komisi pravomoci k provádění některých ustanovení uvedeného nařízení v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ⁽¹⁾. V důsledku vstupu v platnost nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽²⁾, kterým se ruší rozhodnutí 1999/468/ES, by měly být pravomoci svěřené Komisi harmonizovány s tímto novým právním rámcem. Uvedené pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením (EU) č. 182/2011. Komise by měla zajistit, aby tyto prováděcí akty nepředstavovaly další podstatnou administrativní zátěž pro členské státy nebo respondenty.
- (21) Komise by měla mít pravomoc přijímat prováděcí akty v souladu s čl. 291 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“), aby bylo zajištěno jednotné provádění požadavků na kvalitu stanovením forem, struktury a periodicity zpráv o kvalitě stanovených odvětvovými právními předpisy, pokud je nestanoví odvětvové právní předpisy v oblasti statistiky. Komise by měla zajistit, aby tyto prováděcí akty nepředstavovaly další podstatnou administrativní zátěž pro členské státy nebo respondenty.
- (22) Pro zajištění přístupu k důvěrným údajům pro vědecké účely jsou potřeba jednotné podmínky. Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci, pokud jde o stanovení opatření, pravidel a podmínek týkajících se tohoto přístupu na úrovni Unie. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011.
- (23) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž posílení řízení ESS, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, ale spíše jej lze, vzhledem k požadavku mít k dispozici důvěryhodné údaje na úrovni Unie, dosáhnout na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení uvedeného cíle.
- (24) Při provádění tohoto nařízení by v souladu s články 130 a 338 Smlouvy o fungování EU měla být plně respektována nezávislost ESCB při plnění svých úkolů, jak je uvedeno v Protokolu (č. 4) o statutu Evropského systému centrálních bank a Evropské centrální banky.
- (25) Byl konzultován Výbor pro Evropský statistický systém.
- (26) Nařízení (ES) č. 223/2009 by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Změny nařízení (ES) č. 223/2009

Nařízení (ES) č. 223/2009 se mění takto:

- 1) V čl. 2 odst. 1 se písmeno a) nahrazuje tímto:

„a) „profesionální nezávislostí, kterou se rozumí, že se statistika musí vyvíjet, vypracovávat a šířit nezávisle, zejména pokud jde o výběr používaných technik, definic, metodik a zdrojů a o načasování a obsah všech forem šíření, a že plnění těchto úkolů musí probíhat bez jakýchkoliv tlaků politických či zájmových skupin nebo orgánů Unie či vnitrostátních orgánů;“

⁽¹⁾ Rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

2) V článku 5 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Národní statistický úřad určený členským státem jako subjekt, který odpovídá za koordinaci všech činností na vnitrostátní úrovni pro vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky určené v evropském statistickém programu v souladu s článkem 1 (dále jen „NSÚ“) působí v tomto ohledu jako výlučné kontaktní místo pro Komisi (Eurostat) v otázkách statistiky.

Koordinační odpovědnost NSÚ zahrnuje všechny ostatní vnitrostátní orgány odpovědné za vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky stanovené v evropském statistickém programu v souladu s článkem 1. NSÚ je na vnitrostátní úrovni odpovědný zejména za koordinaci plánování statistických programů a předkládání zpráv, sledování kvality, metodiky, předávání údajů a komunikace týkající se statistické činnosti ESS. V míře, v jaké mohou být některé z uvedených evropských statistik sestavovány národními centrálními bankami jakožto členy Evropského systému centrálních bank (ESCB), NSÚ a národní centrální banky úzce spolupracují podle vnitrostátních ujednání s cílem zajistit vypracovávání úplných a soudržných evropských statistik, a zároveň zajišťují nezbytnou spolupráci mezi ESS a ESCB, jak je stanoveno v článku 9.“

3) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 5a

Předsedové NSÚ a vedoucí statistických útvarů jiných vnitrostátních orgánů

1. V rámci svých vnitrostátních statistických systémů členské státy zajistí profesionální nezávislost úředníků odpovědných za plnění úkolů stanovených v tomto nařízení.

2. Za tímto účelem předsedové NSÚ:

- a) mají výlučnou odpovědnost za rozhodování o procesech, statistických metodách, standardech a postupech a o obsahu a načasování zveřejňování statistických výstupů a publikací pro evropskou statistiku vyvíjenou, vypracovávanou a šířenou NSÚ;
- b) mají pravomoc rozhodovat o všech záležitostech týkajících se vnitřního řízení NSÚ;
- c) při plnění statistických úkolů jednají nezávisle a nežadají vládu ani jiné instituce, orgány, úřady nebo subjekty o pokyny ani je od nich nepřijímají;
- d) odpovídají za statistickou činnost a plnění rozpočtu NSÚ;
- e) zveřejňují výroční zprávy a mohou vyjádřit své připomínky k záležitostem týkajícím se prostředků, které jsou z rozpočtu přidělovány na statistickou činnost;
- f) koordinují statistické činnosti všech vnitrostátních orgánů, které odpovídají za vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky, jak je uvedeno v čl. 5 odst. 1;
- g) v případě potřeby vypracovávají národní pokyny pro zajištění kvality při vývoji, vypracovávání a šíření veškeré evropské statistiky v rámci svých vnitrostátních statistických systémů a sledují a přezkoumávají jejich provádění, avšak odpovídají za zajištění souladu s těmito pokyny výhradně v rámci NSÚ; a
- h) zastupují svůj vnitrostátní statistický systém v rámci ESS.

3. Každý členský stát zajistí, aby jiné vnitrostátní orgány odpovědné za vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky plnily takové úkoly v souladu s národními pokyny vypracovanými předsedou NSÚ.

4. Členské státy zajistí, aby postupy přijímání a jmenování předsedů NSÚ a ve vhodných případech také vedoucích statistických útvarů jiných vnitrostátních orgánů, které vypracovávají evropské statistiky, byly transparentní a založeny výhradně na odborných kritériích. Těmito postupy by mělo být zajištěno respektování zásady rovných příležitostí, zejména pokud jde o pohlaví. Důvody pro odvolání předsedů NSÚ nebo jejich převedení na jinou pozici nesmějí ohrozit profesionální nezávislost.

5. Každý členský stát může zřídit vnitrostátní subjekt, který bude zajišťovat profesionální nezávislost tvůrců evropské statistiky. Předsedové NSÚ a popřípadě vedoucí statistických útvarů jiných vnitrostátních orgánů, které vypracovávají evropské statistiky, mohou využívat rad od těchto subjektů. Postupy pro přijímání, převádění a odvolávání členů takových subjektů musí být transparentní a založené výhradně na odborných kritériích. Těmito postupy by mělo být zajištěno respektování zásady rovných příležitostí, zejména pokud jde o pohlaví.“

4) V článku 6 se odstavce 2 a 3 nahrazují tímto:

„2. Na úrovni Unie jedná Komise (Eurostat) nezávisle při zajišťování vypracovávání evropské statistiky podle zavedených pravidel a statistických zásad.

3. Aniž je dotčen článek 5 Protokolu č. 4 o statutu Evropského systému centrálních bank a Evropské centrální banky, Komise (Eurostat) koordinuje statistické činnosti orgánů a institucí Unie, zejména za účelem zajištění soudržnosti a kvality údajů a minimalizace zátěže výkaznictví. V tomto smyslu může Komise (Eurostat) vyzvat jakýkoli orgán nebo instituci Unie ke konzultaci nebo spolupráci za účelem vývoje metod a systémů pro statistické účely v rámci jejich příslušné působnosti. Každý z těchto orgánů nebo institucí, který navrhuje vypracování statistiky, konzultuje s Komisí (Eurostatem) a vezme v úvahu jakékoliv její doporučení, které může k tomuto účelu vydat.“

5) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 6a

Generální ředitel Komise (Eurostatu)

1. Eurostat je statistickým orgánem Unie a generálním ředitelstvím Komise. Vede jej generální ředitel.

2. Komise zajistí, aby postup přijímání generálního ředitele Eurostatu byl transparentní a založený na odborných kritériích. Tímto postupem by mělo být zajištěno respektování zásady rovných příležitostí, zejména pokud jde o pohlaví.

3. Generální ředitel nese výlučnou odpovědnost za rozhodování o procesech, statistických metodách standardech a postupech a o obsahu a načasování zveřejňování všech statistik vypracovaných Eurostatem. Při plnění těchto statistických úkolů jedná generální ředitel nezávisle, přičemž nežádá orgány nebo instituce Unie, vlády ani jiné instituce, orgány, úřady nebo agentury o pokyny ani je od nich nepřijímá.

4. Generální ředitel Eurostatu odpovídá za statistickou činnost Eurostatu. Generální ředitel Eurostatu vystoupí v rámci dialogu o otázkách statistiky okamžitě po svém jmenování Komisí a poté každý rok před příslušným výborem Evropského parlamentu k projednání otázek týkajících se statistické správy, metodiky a inovací v oblasti statistiky. Generální ředitel Eurostatu zveřejňuje výroční zprávu.“

6) V článku 11 se doplňují nové odstavce, které zní:

„3. Členské státy a Komise přijmou veškerá nutná opatření pro zachování důvěry v evropskou statistiku. Za tímto účelem členské státy a Komise nadále usilují v rámci ‚Závazků o důvěryhodnosti statistiky‘ (dále jen ‚závazky‘) o zajištění důvěry veřejnosti v evropskou statistiku a o pokrok při naplňování statistických zásad obsažených v kodexu. Závazky zahrnou dle potřeby specifické politické závazky ke zlepšení nebo zachování podmínek pro provádění kodexu a zveřejní se společně se shrnutím pro občany.

4. Komise pravidelně sleduje plnění závazků členských států na základě výročních zpráv zasílaných členskými státy, které je podle potřeby budou aktualizovat.

Pokud nebude do 9. června 2017 závazek zveřejněn, příslušný členský stát předloží Komisí a zveřejní zprávu o pokroku při provádění kodexu a případně o úsilí vyvinutém pro stanovení závazku. Tyto zprávy o pokroku se pravidelně aktualizují nejméně jednou za dva roky po jejich prvním zveřejnění.

Do 9. června 2018 a poté každé dva roky předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o zveřejněných závazcích a případně o zprávách o pokroku.

5. Tento závazek Komise pravidelně monitoruje Evropská poradní komise pro dohled nad statistikou (dále jen „poradní komise“). Poradní komise zahrne hodnocení týkající se provádění tohoto závazku do své výroční zprávy předkládané Evropskému parlamentu a Radě v souladu s rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady č. 235/2008/ES (*). Poradní komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o provádění tohoto závazku do 9. června 2018.

(*) Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 235/2008/ES ze dne 11. března 2008, kterým se zřizuje Evropská poradní komise pro dohled nad statistikou. (Úř. věst. L 73, 15.3.2008, s. 17).“

7) Článek 12 se mění takto:

a) odstavce 2 a 3 se nahrazují tímto:

„2. Konkrétní požadavky na kvalitu, např. cílové hodnoty a minimální standardy pro vypracovávání statistik, mohou být stanoveny také odvětvovými právními předpisy.

Za účelem zajištění jednotného uplatňování kritérií kvality stanovených v odstavci 1 na údaje spadající do odvětvových právních předpisů v konkrétních statistických oblastech přijme Komise prováděcí akty, kterými stanoví formu, strukturu a periodicitu zpráv o kvalitě, na které se vztahují odvětvové právní předpisy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 27 odst. 2.

3. Členské státy předloží Komisi (Eurostatu) zprávy o kvalitě předávaných údajů a vyjádří v nich veškeré případné pochybnosti o přesnosti těchto údajů. Komise (Eurostat) kvalitu předávaných údajů posoudí na základě odpovídající analýzy a připraví a zveřejní zprávy a sdělení o kvalitě evropské statistiky.“

b) doplňují se nové odstavce, které znějí:

„4. V zájmu transparentnosti Komise (Eurostat) v případě potřeby zveřejní své posouzení kvality příspěvků členských států k evropské statistice.

5. Pokud odvětvové právní předpisy stanoví možnost uložit pokuty v případech, kdy členské státy zkreslí statistické údaje, může Komise v souladu se Smlouvami a těmito odvětvovými právními předpisy zahájit a vést nezbytná šetření, pokud je to nutné včetně inspekci na místě, s cílem zjistit, zda zkreslení statistických údajů bylo závažné a úmyslné nebo k němu došlo z hrubé nedbalosti.“

8) V článku 13 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Evropský statistický program poskytuje rámec pro vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky a stanoví hlavní oblasti a cíle plánovaných akcí na dobu odpovídající období víceletého finančního rámce. Tento program přijímá Evropský parlament a Rada. Dopad a efektivita nákladů programu se posuzuje za přispění nezávislých odborníků.“

9) V článku 14 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Komise může prostřednictvím prováděcích aktů rozhodnout o přechodné přímé statistické akci, pokud:

a) akce nestanovuje sběr údajů za více než tři referenční roky;

b) údaje jsou již dostupné nebo přístupné v rámci příslušných NSÚ či jiných vnitrostátních orgánů nebo je lze získat přímo pomocí vhodných vzorků populace pro statistická zjišťování na unijní úrovni, přičemž je prováděna přiměřená koordinace s NSÚ a jinými vnitrostátními orgány; a

- c) v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 (*) poskytuje Unie NSÚ a jiným vnitrostátním orgánům finanční příspěvky na pokrytí jejich dodatečných nákladů.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 27 odst. 2.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie a kterým se zrušuje nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. L 298, 26.10.2012, s. 1).“

- 10) Článek 17 se nahrazuje tímto:

„Článek 17

Roční pracovní program

Komise každoročně do 30. dubna předkládá svůj pracovní program na následující rok výboru pro ESS.

Při přípravě každého ročního pracovního programu Komise zajistí účinné stanovování priorit včetně jejich přezkoumávání, podávání zpráv o statistických prioritách a přidělování finančních zdrojů. Komise co nejvíce zohlední připomínky výboru pro ESS. Každý roční pracovní program vychází z evropského statistického programu a určuje zejména:

- a) akce, které Komise považuje za prioritní, přičemž se bere ohled na potřeby politiky Unie a finanční omezení jak na úrovni členských států, tak na úrovni Unie, jakož i na zátěž respondentů;
- b) iniciativy související s přezkumem priorit, včetně negativních priorit, a snížením zátěže jak pro poskytovatele údajů, tak pro tvůrce statistiky; a
- c) postupy a případné právní nástroje, které Komise navrhuje pro provádění ročního pracovního programu.“

- 11) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 17a

Přístup k administrativním záznamům, jejich využívání a integrace

1. Aby se snížila zátěž respondentů, mají NSÚ, jiné vnitrostátní orgány podle článku 4 a Komise (Eurostat) právo na rychlý a bezplatný přístup a využívání všech administrativních záznamů a právo tyto záznamy integrovat do statistik, a to v míře nezbytné pro vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky určené v evropském statistickém programu v souladu s článkem 1.

2. NSÚ a Komise (Eurostat) jsou konzultovány a zapojeny ve fázi prvotního návrhu podoby, dalšího vývoje a zrušení administrativních záznamů sestavených a udržovaných jinými subjekty, což usnadní další použití těchto záznamů pro účely vypracovávání evropské statistiky. Zapojují se do standardizačních činností týkajících se administrativních záznamů, které jsou důležité pro vypracovávání evropské statistiky.

3. Přístup NSÚ, jiných vnitrostátních orgánů a Komise (Eurostatu) a jejich zapojení podle odstavců 1 a 2 se omezuje na administrativní záznamy v rámci jejich příslušného systému veřejné správy.

4. K administrativním záznamům, které dávají jejich vlastníci k dispozici NSÚ, jiným vnitrostátním orgánům a Komisi (Eurostatu) k využití pro vypracovávání evropské statistiky, musí být připojena příslušná metadata.

5. NSÚ a vlastníci administrativních záznamů zavedou potřebné mechanismy spolupráce.“

12) V čl. 20 odst. 4 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„NSÚ, jiné vnitrostátní orgány a Komise (Eurostat) přijmou všechna nezbytná opatření, aby zajistily sjednocení zásad a pokynů týkajících se fyzické a logické ochrany důvěrných údajů. Komise zajistí takové sjednocení prováděcími akty, aniž by se doplňovalo toto nařízení. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 27 odst. 2.“

13) V článku 23 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů opatření, pravidla a podmínky pro přístup na úrovni Unie. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 27 odst. 2.“

14) Článek 24 se zrušuje.

15) Článek 26 se nahrazuje tímto:

„Článek 26

Porušení statistické důvěrnosti

Členské státy a Komise přijmou vhodná opatření k zabránění jakémukoliv porušení statistické důvěrnosti a stanoví sankce za její porušení. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.“

16) Článek 27 se nahrazuje tímto:

„Článek 27

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor pro ESS. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 (*).

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).“

Článek 2

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/760**ze dne 29. dubna 2015****o evropských fondech dlouhodobých investic****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Dlouhodobé financování je klíčovým nástrojem, který umožní nasměrovat evropské hospodářství na cestu k inteligentnímu a udržitelnému růstu podporujícím začlenění v souladu se strategií Evropa 2020, k vysoké zaměstnanosti a konkurenceschopnosti s cílem vybudovat ekonomiku budoucnosti tak, aby byla méně náchylná k systémovým rizikům a byla odolnější. Evropské fondy dlouhodobých investic (dále jen „ELTIF“ nebo „fondy ELTIF“) poskytují dlouhodobé finanční prostředky pro různé infrastrukturní projekty, zavedené nekótované společnosti nebo kótované malé a střední podniky, které vydávají kapitálové nebo dluhové nástroje, pro něž neexistuje snadno identifikovatelný kupec. Poskytováním finančních prostředků pro takové projekty přispívají fondy ELTIF k financování reálné ekonomiky Unie a provádění jejích politik.
- (2) Na straně poptávky mohou fondy ELTIF poskytnout stabilní příjem správcům penzijních fondů, pojišťovnám, nadacím, obcím a dalším subjektům s pravidelnými a opakujícími se závazky a usilujícím o dlouhodobé výnosy v rámci dobře regulovaných struktur. Fondy ELTIF sice poskytují menší likviditu než investice do převoditelných cenných papírů, ale mohou poskytnout stabilní příjem individuálním investorům spoléhajícím se na pravidelný peněžní tok, který může ELTIF zajistit. Fondy ELTIF mohou také nabídnout dobré příležitosti pro zhodnocení kapitálu v čase investorům, kteří nemají stabilní příjem.
- (3) Financování projektů v oblasti dopravní infrastruktury, výroby nebo distribuce udržitelné energie, sociální infrastruktury (bydlení nebo nemocnice), zavádění nových technologií a systémů, které snižují využívání zdrojů a energie, nebo dalšího růstu malých a středních podniků může být omezené. Jak ukázala finanční krize, mohlo by doplnění bankovního financování o širší výběr zdrojů financování, které lépe mobilizují kapitálové trhy, pomoci vyřešit nedostatek finančních prostředků. Fondy ELTIF mohou v tomto ohledu hrát klíčovou úlohu a mohou vést také k získávání kapitálu tím, že přilákají investory ze třetích zemí.
- (4) Toto nařízení se zaměřuje na podporu dlouhodobých evropských investic do reálné ekonomiky. Dlouhodobé investice do projektů, podniků a infrastruktury ve třetích zemích mohou také přivést kapitál do fondů ELTIF, a být proto ku prospěchu evropskému hospodářství. Proto by se těmto investicím nemělo bránit.
- (5) Vzhledem k neexistenci nařízení, které by stanovilo pravidla pro fondy ELTIF, by mohla být na vnitrostátní úrovni přijímána rozdílná opatření, která by mohla narušit hospodářskou soutěž v důsledku odlišných opatření na ochranu investic. Rozdílné vnitrostátní požadavky na složení portfolia, rozložení rizika a způsobilá aktiva,

⁽¹⁾ Úř. věst. C 67, 6.3.2014, s. 71.

⁽²⁾ Úř. věst. C 126, 26.4.2014, s. 8.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 10. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. dubna 2015.

zejména v případě investování do komodit, vytvářejí překážky pro přeshraniční nabízení investičních fondů, které se zaměřují na nekótované společnosti a reálná aktiva, protože investoři nedokážou snadno srovnat různé investiční nabídky, které se jim předkládají. Rozdílné vnitrostátní požadavky rovněž vedou k různé míře ochrany investorů. Rozdílné vnitrostátní požadavky týkající se technik investování, jako jsou povolené výše zápůjček, používání finančních derivátových nástrojů, pravidla vztahující se na prodej na krátko nebo obchody zajišťující financování, rovněž vedou k nesouladu v úrovni ochrany investorů. Navíc rozdílné vnitrostátní požadavky na odkup nebo dobu držení znemožňují přeshraniční prodej fondů investujících do nekótovaných aktiv. Zvyšováním právní nejistoty mohou tyto rozdíly podkopat důvěru investorů při zvažování investic do takových fondů a snížit investorům rozsah efektivního výběru z různých dlouhodobých investičních příležitostí. V důsledku toho je vhodným právním základem tohoto nařízení článek 114 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládaný podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie.

- (6) Jednotná pravidla jsou nezbytná pro zajištění uceleného a stabilního produktového profilu fondů ELTIF v celé Unii. Přesněji, aby se zajistilo hladké fungování vnitřního trhu a vysoká úroveň ochrany investorů, je nezbytné stanovit jednotná pravidla pro provozování fondů ELTIF, zejména s ohledem na složení jejich portfolia a investičních nástrojů, které mohou používat pro investování do dlouhodobých aktiv, například do kapitálových nebo dluhových nástrojů vydávaných kótovanými malými a středními podniky a nekótovanými společnostmi, a do reálných aktiv. Dále jsou nutná jednotná pravidla týkající se portfolia fondů ELTIF, aby se zajistilo, že fondy ELTIF, které usilují o generování pravidelného zisku, mají diverzifikované portfolio investičních aktiv vhodných pro zachování pravidelného peněžního toku. Fondy ELTIF jsou prvním krokem k vytvoření jednotného vnitřního trhu pro získávání kapitálu, který lze použít na dlouhodobé investice do evropského hospodářství. Hladké fungování vnitřního trhu dlouhodobých investic vyžaduje, aby Komise i nadále zkoumala překážky, které mohou bránit přeshraničnímu získávání dlouhodobého kapitálu, včetně překážek, které vznikají na základě daňového zacházení s těmito investicemi.
- (7) Je nutné zajistit, aby pravidla pro provozování fondů ELTIF, zejména pokud jde o složení jejich portfolia a investičních nástrojů, které mohou používat, byla přímo použitelná na správce fondů ELTIF, a proto je třeba tato nová pravidla přijmout ve formě nařízení. To zároveň zamezí existenci odlišných vnitrostátních požadavků, a tím se zajistí jednotné podmínky pro používání označení „ELTIF“. Správci fondů ELTIF by měli dodržovat stejná pravidla v celé Unii, aby se tím posílila důvěra investorů ve fondy ELTIF a zajistila trvalá důvěryhodnost označení „ELTIF“. Zároveň se přijetím jednotných pravidel omezí složitost regulačních požadavků, které se na fondy ELTIF vztahují. Prostřednictvím jednotných pravidel se rovněž sníží náklady správců na plnění odlišných vnitrostátních pravidel, kterými se fondy investující do kótovaných a nekótovaných společností a srovnatelných kategorií reálných aktiv řídí. To platí zejména pro správce fondů ELTIF, kteří chtějí získávat kapitál na přeshraniční bázi. Přijetí jednotných pravidel zároveň přispívá k odstranění narušení hospodářské soutěže.
- (8) Nová pravidla pro fondy ELTIF úzce souvisejí se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ⁽¹⁾, jelikož tato směrnice tvoří právní rámec, kterým se řídí správa a nabízení alternativních investičních fondů v Unii. Fondy ELTIF jsou z povahy věci unijní alternativní investiční fondy spravované správci alternativních investičních fondů, kteří jsou držiteli povolení v souladu se směrnicí 2011/61/EU.
- (9) Zatímco směrnice 2011/61/EU upravuje také postupné zavádění režimu třetích zemí, kterým se řídí neunijní správci alternativních investičních fondů a neunijní alternativní investiční fondy, mají nová pravidla pro fondy ELTIF omezenější rozsah a zdůrazňují evropský rozměr nového produktu dlouhodobého investování. To znamená, že pouze unijní alternativní investiční fond ve smyslu směrnice 2011/61/EU by měl být způsobilý stát se fondem ELTIF, a to pouze tehdy, pokud jej spravuje unijní správce alternativního investičního fondu, který získal povolení v souladu se směrnicí 2011/61/EU.
- (10) Nová pravidla vztahující se na fondy ELTIF by měla vycházet ze stávajícího regulačního rámce stanoveného směrnicí 2011/61/EU a aktů přijatých pro provádění této směrnice. Proto by měla pravidla pro produkty týkající se fondů ELTIF platit společně s pravidly stanovenými ve stávajícím právu Unie. Na fondy ELTIF by se měla vztahovat zejména pravidla pro správu a nabízení stanovená směrnicí 2011/61/EU. Stejně tak by se měla na přeshraniční činnosti fondů ELTIF obdobně vztahovat pravidla poskytování přeshraničních služeb a svobody usazování stanovená směrnicí 2011/61/EU. Tato pravidla by měla být doplněna konkrétními pravidly nabízení vytvořenými pro přeshraniční nabízení fondů ELTIF jak neprofesionálním, tak profesionálním investorům v celé Unii.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů a o změně směrnic 2003/41/ES a 2009/65/ES a nařízení (ES) č. 1060/2009 a (EU) č. 1095/2010 (Úř. věst. L 174, 1.7.2011, s. 1).

- (11) Pro všechny unijní alternativní investiční fondy, které chtějí být nabízeny jako fondy ELTIF, by měla platit jednotná pravidla. Unijní alternativní investiční fondy, které nechtějí být nabízeny jako fondy ELTIF, by se nemusely těmito pravidly řídit, čímž by souhlasily s tím, že nebudou využívat výhod, které z toho plynou. Subjekty kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) a neunijní alternativní investiční fondy by neměly být způsobilé k nabízení jako fondy ELTIF.
- (12) Za účelem zajištění dodržování harmonizovaných pravidel pro činnost fondů ELTIF těmito fondy, je nezbytné vyžadovat, aby činnost fondů ELTIF podléhala povolení udělenému příslušnými orgány. Harmonizované postupy pro udělení povolení správcům alternativních investičních fondů a dohled nad nimi stanovené směrnicí 2011/61/EU by tudíž měly být doplněny o speciální postup udělení povolení fondům ELTIF. Měly by být stanoveny postupy, jejichž pomocí by se zajistilo, že správcem fondu ELTIF může být pouze unijní správce alternativního investičního fondu, jemuž bylo uděleno povolení v souladu se směrnicí 2011/61/EU a který je schopen správu fondů ELTIF vykonávat. Měla by být přijata všechna potřebná opatření pro zajištění toho, že ELTIF bude splňovat harmonizovaná pravidla pro činnost těchto fondů. V případě, že se jedná o samosprávný ELTIF a není jmenován správce nesamosprávného alternativního investičního fondu, měl by se na něj vztahovat zvláštní povolovací postup.
- (13) Vzhledem k tomu, že unijní alternativní investiční fondy mohou mít různé právní formy, které jim nemusejí nezbytně poskytovat právní subjektivitu, je třeba vykládat ustanovení vyžadující, aby fondy ELTIF přijímaly určitá opatření, v případech, kdy je ELTIF zřízen jako unijní alternativní investiční fond, který nemá možnost jednat za sebe, protože nemá vlastní právní subjektivitu, tak, že se vztahují na správce fondu ELTIF.
- (14) K zajištění toho, že se fondy ELTIF budou zaměřovat na dlouhodobé investice a přispívat k financování udržitelného růstu hospodářství Unie, by pravidla týkající se portfolia fondů ELTIF měla vyžadovat jasné vymezení kategorií aktiv, do nichž smějí fondy ELTIF investovat, a podmínek způsobilosti těchto aktiv. ELTIF by měl investovat minimálně 70 % svého kapitálu do způsobilých investičních aktiv. Pro zajištění integrity fondů ELTIF je rovněž žádoucí zakázat fondu ELTIF provádění určitých finančních transakcí, které by mohly ohrozit jeho investiční strategii a cíle vyvoláním rizik, která se liší od rizik, která lze očekávat u fondu zaměřeného na dlouhodobé investice. Pro zajištění jasného zaměření na dlouhodobé investice, což může být užitečné pro neprofesionální investory, kteří nejsou obeznámeni s méně obvyklými investičními strategiemi, by ELTIF neměl mít povoleno investovat do finančních derivátových nástrojů kromě investování do těchto nástrojů pro účely zajištění před riziky vyplývajícími z vlastních investic. Vzhledem k likvidní povaze komodit a finančních derivátových nástrojů, které vůči nim vytvářejí nepřímou expozici, nevyžaduje investování do komodit dlouhodobý závazek investora, a proto by mělo být ze způsobilých investičních aktiv vyloučeno. Toto odůvodnění neplatí pro investice do infrastruktury nebo do společností spojených s komoditami nebo do společností, jejichž výnos nepřímo souvisí s výnosem komodit, jako jsou farmy v případě zemědělských komodit nebo elektrárny v případě energetických komodit.
- (15) Definice dlouhodobé investice je široká. Způsobilá investiční aktiva jsou zpravidla nelikvidní, vyžadují závazky trvající určitou dobu a mají ekonomický profil dlouhodobé povahy. Způsobilá investiční aktiva jsou neprevoditelné cenné papíry, a proto nemají přístup k likviditě sekundárních trhů. Často vyžadují závazky na dobu určitou, což omezuje jejich obchodovatelnost. Nicméně jelikož se kótované malé a střední podniky mohou potýkat s problémy se zajištěním likvidity a s přístupem na sekundární trh, měly by se rovněž považovat za podniky kvalifikované pro portfolio. Ekonomický cyklus investic vyhledávaných fondy ELTIF je v zásadě dlouhodobé povahy v důsledku vysokých kapitálových závazků a času potřebného pro generování výnosů.
- (16) Fondu ELTIF by mělo být povoleno investovat do jiných než způsobilých investičních aktiv, což může být potřeba pro efektivní řízení peněžního toku fondu, ovšem pouze v rozsahu, který je v souladu s dlouhodobou investiční strategií fondu ELTIF.
- (17) Způsobilá investiční aktiva by měla zahrnovat účasti, jako jsou kapitálové nebo kvazikapitálové nástroje, dluhové nástroje v podnicích kvalifikovaných pro portfolio a úvěry jim poskytované. Měla by zahrnovat také účasti na jiných fondech, které se zaměřují na taková aktiva, jako jsou investice do nekótovaných společností, které vydávají kapitálové nebo dluhové nástroje, pro něž ne vždy existuje snadno identifikovatelný kupec. Kategorii způsobilých aktiv by měla tvořit rovněž přímá účast na reálných aktivech, pokud nejsou sekuritizovaná, a to za předpokladu, že přinášejí předvídatelné peněžní toky, pravidelné i nepravidelné, neboli že mohou být vytvářeny a hodnoceny na základě metody diskontovaných peněžních toků. Tato aktiva by mohla orientačně zahrnovat sociální infrastrukturu spojenou s předvídatelným výnosem, jako je energetická, dopravní a komunikační infrastruktura či zařízení v oblasti vzdělávání, zdravotnictví, sociální péče nebo průmyslu. Aktiva jako umělecká

díla, rukopisy, zásoby vína nebo šperky by naopak způsobilými být neměla, neboť obvykle nejsou spojena s předvídatelnými peněžními toky.

- (18) Způsobilá investiční aktiva by měla zahrnovat reálná aktiva o hodnotě vyšší než 10 000 000 EUR, která vedou ke vzniku hospodářského a sociálního užitku. K těmto aktivům patří infrastruktura, duševní vlastnictví, plavidla, vybavení, strojní zařízení, letadla nebo železniční park a nemovitosti. Investice do obchodních nemovitostí či nemovitostí určených k bydlení by měly být povoleny jen v případě, že slouží jako příspěvek k inteligentnímu a udržitelnému růstu podporujícím začlenění nebo k provádění politiky Unie v energetické oblasti či jejích regionálních politik a politik soudržnosti. Investice do takového nemovitého majetku by měla být jednoznačně podložena, aby byl prokázán dlouhodobý závazek investovat do takového majetku. Účelem tohoto nařízení není podpora spekulativních investic.
- (19) Rozsáhlost infrastrukturních projektů znamená, že tyto projekty vyžadují velké množství kapitálu, který je třeba investovat na dlouhou dobu. Infrastrukturní projekty zahrnují infrastrukturu veřejných budov, jako jsou školy, nemocnice či věznice, sociální infrastrukturu, jako je sociální bydlení, dopravní infrastrukturu, jako jsou komunikace, systémy hromadné dopravy nebo letiště, energetickou infrastrukturu, jako jsou energetické sítě, projekty pro přizpůsobování se změně klimatu a zmírňování dopadů této změny, elektrárny nebo plynovody, vodohospodářskou infrastrukturu, jako jsou systémy dodávky vody, systémy odpadních vod či zavlažovací systémy, komunikační infrastrukturu, jako jsou sítě, a infrastrukturu odpadového hospodářství, jako jsou recyklační systémy nebo systémy pro sběr odpadů.
- (20) Kvazikapitálové nástroje by měly zahrnovat druh nástroje financování, který je kombinací kapitálového nástroje a dluhového nástroje, jehož výnos je spojen se ziskem nebo ztrátou podniku kvalifikovaného pro portfolio a jehož splacení není v případě selhání zcela zajištěno. Tyto nástroje zahrnují různé nástroje financování, jako jsou podřízené půjčky, účast formou tichého společenství, účastnické půjčky, práva na podíl ze zisku, vyměnitelné dluhopisy a opční dluhopisy.
- (21) S ohledem na stávající obchodní postupy by mělo být fondu ELTIF povoleno kupovat stávající podíly v podniku kvalifikovaném pro portfolio od stávajících společníků tohoto podniku. Dále je pro zajištění co nejširší možnosti získávání financí třeba povolit investice do jiných fondů ELTIF, evropských fondů rizikového kapitálu (EuVECA), jež upravuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 345/2013 ⁽¹⁾, a evropských fondů sociálního podnikání (EuSEF), jež upravuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 346/2013 ⁽²⁾. Z důvodu, aby se předešlo rozmělnění investic do podniků kvalifikovaných pro portfolio, by mělo fondům ELTIF být povoleno investovat pouze do takových jiných fondů ELTIF, EuVECA a EuSEF, které samy neinvestovaly více než 10 % svého kapitálu do jiných fondů ELTIF.
- (22) Použití finančních podniků může být nezbytné pro spojování a organizování příspěvků od různých investorů, včetně investic veřejného charakteru, do infrastrukturních projektů. Proto je třeba fondům ELTIF povolit investování do způsobilých investičních aktiv prostřednictvím finančních podniků, pokud jsou takové podniky určeny pro financování dlouhodobých projektů a také růstu malých a středních podniků.
- (23) Nekótované společnosti se mohou potýkat s problémy, pokud jde o přístup na kapitálové trhy a financování dalšího růstu a expanze. Typické způsoby získávání finančních prostředků zahrnují soukromé financování prostřednictvím majetkové účasti nebo úvěrů. Vzhledem k tomu, že tyto nástroje jsou ze své podstaty dlouhodobé investice, vyžadují dlouhodobý kapitál, který mohou fondy ELTIF poskytnout. Kótované malé a střední podniky se navíc často potýkají s nemalými překážkami, které jim brání v získání přístupu ke zdrojům dlouhodobého financování, a fondy ELTIF by tak mohly představovat cenné alternativní zdroje financování.
- (24) Kategorie dlouhodobých aktiv ve smyslu tohoto nařízení by proto měly zahrnovat nekótované společnosti, které vydávají kapitálové nebo dluhové nástroje, pro něž by nemusel existovat snadno identifikovatelný kupec, a kótované společnosti s maximální kapitalizací ve výši 500 000 000 EUR.
- (25) Pokud správce fondu ELTIF vlastní podíl v portfoliovém podniku, hrozí riziko, že upřednostňuje své zájmy nad zájmy investorů fondu ELTIF. Aby se takovému střetu zájmů zamezilo a aby byla zajištěna řádná správa a řízení společnosti, měl by fond ELTIF investovat pouze do aktiv, která nemají žádnou spojitost se správcem fondu ELTIF, ledaže by ELTIF investoval do podílových jednotek nebo akcií jiných fondů ELTIF, EuVECA nebo EuSEF, které jsou spravované správcem fondu ELTIF.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 345/2013 ze dne 17. dubna 2013 o evropských fondech rizikového kapitálu (Úř. věst. L 115, 25.4.2013, s. 1).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 346/2013 ze dne 17. dubna 2013 o evropských fondech sociálního podnikání (Úř. věst. L 115, 25.4.2013, s. 18).

- (26) Z důvodu, aby měli správci fondů ELTIF určitou míru flexibility z hlediska investování svých fondů, by mělo být povoleno obchodování s jinými než dlouhodobými investicemi do maximální výše 30 % kapitálu fondu ELTIF.
- (27) Za účelem omezení riskování ze strany fondů ELTIF, je nezbytné snížit riziko selhání protistrany stanovením jasných požadavků na rozložení rizika portfolia fondů ELTIF. Veškeré mimoburzovní (OTC) deriváty by měly podléhat nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ⁽¹⁾.
- (28) K zamezení uplatňování podstatného vlivu investujícího fondu ELTIF na správu jiného fondu ELTIF nebo emitenta, je nezbytné zamezit nadměrné koncentraci stejných investic fondu ELTIF.
- (29) Aby správci fondů ELTIF mohli po celou dobu trvání fondu získávat další kapitál, mělo by jim být povoleny peněžité zápůjčky až do výše 30 % hodnoty kapitálu fondu ELTIF. Toto by mělo sloužit jako prostředek pro poskytnutí dalších výnosů investorům. K odstranění rizika nesouladu měn, by si měl ELTIF půjčovat pouze v takové měně, v jaké správce fondu ELTIF očekává získání aktiva. Za účelem řešení problémů souvisejících s činnostmi stínového bankovníctví by peněžité zápůjčky fondu ELTIF neměly být používány k poskytování úvěrů podnikům kvalifikovaným pro portfolio.
- (30) Vzhledem k dlouhodobé a nelikvidní povaze investic fondu ELTIF by správce fondu ELTIF měl mít dostatek času na aplikaci investičních limitů. Doba potřebná pro provedení těchto limitů by měla zohledňovat zvláštní povahu těchto investic, ale neměla by překročit pět let ode dne udělení povolení ELTIF nebo polovinu doby trvání fondu ELTIF, podle toho, co nastane dříve.
- (31) Fondy ELTIF jsou vzhledem k profilu svého portfolia a zaměření na kategorie dlouhodobých aktiv určeny k tomu, aby směřovaly soukromé úspory do evropského hospodářství. Fondy ELTIF jsou koncipovány také jako investiční prostředek, jehož prostřednictvím může skupina Evropské investiční banky směřovat prostředky na financování evropské infrastruktury a malých a středních podniků. Na základě tohoto nařízení jsou fondy ELTIF koncipovány jako sdílený investiční prostředek odpovídající poslání skupiny Evropské investiční banky, jímž je přispívat k vyváženému a nerušenému rozvoji vnitřního trhu dlouhodobých investic v zájmu Unie. Fondy ELTIF mohou vzhledem ke svému zaměření na kategorie dlouhodobých aktiv plnit určenou úlohu jako prioritní nástroj pro realizaci investičního plánu pro Evropu, který byl stanoven ve sdělení Komise ze dne 26. listopadu 2014.
- (32) Komise by se měla přednostně věnovat svým postupům, pokud jde o veškeré žádosti fondů ELTIF o financování Evropskou investiční bankou a tyto postupy zefektivnit. Komise by proto měla zefektivnit vydávání stanovisek či příspěvků týkajících se žádostí ze strany fondů ELTIF o financování Evropskou investiční bankou.
- (33) Navíc mohou mít členské státy společně s regionálními a místními orgány zájem na tom, aby se informace o fondech ELTIF dostaly k potenciálním investorům a veřejnosti.
- (34) Bez ohledu na to, že fondy ELTIF nemusejí nabízet práva na odkup před koncem doby trvání fondu ELTIF, by fondu ELTIF nemělo nic bránit v tom, aby usiloval o přijetí svých podílových jednotek nebo akcií na regulovaném trhu nebo v mnohostranném obchodním systému, a tak poskytl investorům možnost prodat jejich podílové jednotky nebo akcie před koncem doby trvání fondu ELTIF. Statut nebo zakládací dokumenty fondu ELTIF by neměly bránit tomu, aby byly podílové jednotky nebo akcie tohoto fondu ELTIF přijaty k obchodování na regulovaném trhu nebo v mnohostranném obchodním systému, ani by neměly investorům bránit ve volném převodu jejich podílových jednotek nebo akcií třetím stranám, které si tyto podílové jednotky nebo akcie chtějí koupit. Účelem tohoto opatření je podpořit sekundární trhy jakožto významné místo, kde mohou neprofesionální investoři koupit nebo prodat podílové jednotky nebo akcie fondů ELTIF.
- (35) Přestože jednotliví investoři mohou mít zájem investovat do fondu ELTIF, nemůže ELTIF v důsledku nelikvidní povahy většiny svých investic do dlouhodobých projektů nabídnout investorům pravidelné odkupy. Závazek jednotlivého investora k investicím do takových aktiv je ze své podstaty přijímán na celé období investice. Fondy ELTIF by tudíž měly být strukturovány v zásadě tak, aby nenabízely pravidelné odkupy před koncem doby trvání fondu ELTIF.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ze dne 4. července 2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 1).

- (36) Chce-li ELTIF přilákat investory, zejména investory neprofesionální, kteří nemusí být ochotni zavázat svůj kapitál na delší období, měl by mít možnost těmto investorům nabídnout právo na předčasné odkupy při splnění určitých podmínek. Správce fondu ELTIF by tudíž měl mít možnost rozhodnout se, zda zřídí ELTIF s právy na odkup či bez nich podle investiční strategie fondu ELTIF. Pokud je zaveden režim s právy na odkup, měla by být tato práva spolu s jejich hlavními rysy jasně předem definována a zpřístupněna ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF.
- (37) Z důvodu, aby správce po konci doby trvání fondu ELTIF včas odkoupil od investorů jejich podílové jednotky nebo akcie, měl by začít prodávat portfolio aktiv fondu ELTIF v předstihu, aby se zajistil jejich prodej za odpovídající hodnotu. Při stanovování harmonogramu pro systematické snižování míry investic by měl správce fondu ELTIF vzít v úvahu různé profily splatností investic a dobu nezbytnou pro nalezení kupce aktiv, do nichž ELTIF investoval. Vzhledem k nemožnosti dodržení investičních limitů během doby likvidace by tyto limity měly přestat platit na začátku doby likvidace.
- (38) S cílem rozšířit přístup neprofesionálních investorů k fondům ELTIF může SKIPCP investovat do podílových jednotek nebo akcií vydaných fondem ELTIF, pokud jsou tyto podílové jednotky nebo akcie způsobilé ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ⁽¹⁾.
- (39) ELTIF by měl mít možnost snížit svůj kapitál na poměrném základě (pro rata) v případě, že se zbaví některého ze svých aktiv, zejména v případě investic do infrastruktury.
- (40) Může se stát, že nekótovaná aktiva, do nichž ELTIF investuje, během doby trvání fondu získají kótování na regulovaném trhu. Pokud k tomu dojde, nemohou taková aktiva již splňovat požadavek na nekótovaný charakter stanovený tímto nařízením. K tomu, aby správce fondu ELTIF mohl řádným způsobem prodat aktiva, která by již nebyla způsobilá, by se mohla tato aktiva započítávat do 70 % limitu způsobilých investičních aktiv až po dobu tří let.
- (41) Vzhledem ke specifické povaze fondů ELTIF i cílových neprofesionálních a profesionálních investorů je důležité, aby byly stanoveny řádné požadavky na transparentnost, na základě nichž budou potenciální investoři schopni učinit informované rozhodnutí a budou si plně vědomi všech předpokládaných rizik. Kromě dodržování požadavků na transparentnost stanovených směrnicí 2011/61/EU by fondy ELTIF měly zveřejnit prospekt, jehož obsah by měl povinně zahrnovat veškeré informace, které musejí zpřístupňovat subjekty kolektivního investování uzavřeného typu v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES ⁽²⁾ a nařízením Komise (ES) č. 809/2004 ⁽³⁾. Při nabízení fondu ELTIF neprofesionálním investorům by mělo být povinné zveřejnit sdělení klíčových informací podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1286/2014 ⁽⁴⁾. Veškeré marketingové dokumenty by navíc měly výslovně upozorňovat na rizikový profil fondu ELTIF.
- (42) Fondy ELTIF mohou být zajímavé také pro investory, jako jsou obce, církve, charitativní organizace a nadace, kteří by měli mít možnost požádat o to, aby se s nimi, pokud splňují podmínky stanovené v oddílu II přílohy II směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ⁽⁵⁾, zacházelo stejně jako s profesionálními zákazníky.
- (43) Jelikož jsou fondy ELTIF zacílené nejen na profesionální, ale i na neprofesionální investory v celé Unii, je nezbytné doplnit požadavky na nabízení, které již stanoví směrnice 2011/61/EU, o určité dodatečné požadavky,

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES ze dne 4. listopadu 2003 o prospektu, který má být zveřejněn při veřejné nabídce nebo přijetí cenných papírů k obchodování, a o změně směrnice 2001/34/ES (Úř. věst. L 345, 31.12.2003, s. 64).

⁽³⁾ Nařízení Komise (ES) č. 809/2004 ze dne 29. dubna 2004, kterým se provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES, pokud jde o údaje obsažené v prospektech, úpravu prospektů, uvádění údajů ve formě odkazu, zveřejňování prospektů a šíření inzerátů, (Úř. věst. L 149, 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1286/2014 ze dne 26. listopadu 2014 o sděleních klíčových informací týkajících se retailových investičních produktů a pojistných produktů s investiční složkou (Úř. věst. L 352, 9.12.2014, s. 1).

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 349).

aby byla zajištěna odpovídající úroveň ochrany neprofesionálních investorů. Mělo by být tudíž vytvořeno zařízení pro upisování podílových jednotek nebo akcií, provádění plateb podílníkům nebo akcionářům, zpětnou koupi či odkupy podílových jednotek nebo akcií a zpřístupňování informací, které musí ELTIF a jeho správce poskytovat. S cílem zajistit, aby neprofesionální investoři nebyli znevýhodňováni oproti profesionálním investorům, by měla být zavedena určitá opatření pro situace, kdy jsou fondy ELTIF nabízené neprofesionálním investorům. V případě, že jsou fondy ELTIF neprofesionálním investorům nabízeny nebo jsou u nich umísťovány prostřednictvím distributora, měl by tento distributor splňovat příslušné požadavky stanovené ve směrnici 2014/65/EU a v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 600/2014 ⁽¹⁾.

- (44) Správce fondu ELTIF nebo distributor by měl dostat veškeré nezbytné informace týkající se znalostí a zkušeností neprofesionálního investora, jeho finanční situace, ochoty podstupovat riziko, investičních cílů a časového horizontu, aby mohl posoudit, zda daný ELTIF je pro nabízení tomuto neprofesionálnímu investorovi vhodný, přičemž je třeba vzít v úvahu mimo jiné dobu trvání a zamýšlenou investiční strategii fondu ELTIF. Jestliže je doba trvání fondu ELTIF, který je nabízen neprofesionálním investorům nebo je u nich umístěn, delší než deset let, správce fondu ELTIF nebo distributor by měl vydat jasné písemné varování, že tento produkt nemusí být vhodný pro ty neprofesionální investory, kteří nemohou zvládnout takový dlouhodobý nelikvidní závazek.
- (45) Je-li ELTIF nabízen neprofesionálním investorům, měl by depozitář fondu ELTIF splňovat požadavky směrnice 2009/65/ES, pokud jde o způsobilé subjekty, které mohou působit jako depozitáři, pravidlo o nezproštění odpovědnosti a znovuužití aktiv.
- (46) Ve snaze posílit ochranu neprofesionálních investorů toto nařízení dále stanoví, že v případě neprofesionálního investora, jehož portfolio, které tvoří peněžité vklady a finanční nástroje s výjimkou finančních nástrojů sloužících jako kolaterál, nepřesahuje hodnotu 500 000 EUR, by správce fondu ELTIF či distributor měl poté, co provede test vhodnosti a poskytne odpovídající investiční poradenství, zajistit, aby daný neprofesionální investor neinvestoval souhrnnou částku přesahující 10 % portfolio investora do fondů ELTIF a aby původní investovaná částka v jednom či více fondech ELTIF nebyla nižší než 10 000 EUR.
- (47) Za výjimečných okolností vymezených ve statutu či základacích dokumentech fondu ELTIF by mohla být doba trvání fondu ELTIF za účelem větší flexibility prodloužena či zkrácena, například v situaci, kdy by byl určitý projekt dokončen později, nebo dříve, než se předpokládalo, aby tak byla uvedena do souladu s jeho dlouhodobou investiční strategií.
- (48) Příslušný orgán fondu ELTIF by měl pravidelně prověřovat, zda je ELTIF v souladu s tímto nařízením. Jelikož příslušné orgány již mají rozsáhlé pravomoci podle směrnice 2011/61/EU, je nezbytné, aby tyto pravomoci byly s ohledem na toto nařízení rozšířeny.
- (49) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) (dále jen „ESMA“ nebo „orgán ESMA“) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 ⁽²⁾ by měl být oprávněn vykonávat ve vztahu k tomuto nařízení veškeré pravomoci, které mu byly svěřeny podle směrnice 2011/61/EU a měl by mít za tímto účelem k dispozici veškeré potřebné zdroje, zejména lidské zdroje.
- (50) ESMA by měl hrát klíčovou roli při uplatňování předpisů týkajících se fondů ELTIF tím, že bude zajišťovat jednotné uplatňování předpisů Unie příslušnými vnitrostátními orgány. Vzhledem k vysoce specializovaným odborným znalostem v oblasti cenných papírů a trhů s cennými papíry, jimiž ESMA disponuje, by bylo efektivní a vhodné pověřit ho vypracováním návrhů regulačních technických norem, které se netýkají strategických rozhodnutí, a jejich předložením Komisi. Tyto regulační technické normy by měly vymezovat okolnosti, za jakých slouží použití finančních derivátových nástrojů výhradně účelu zajištění proti rizikům vyplývajícím z investic, okolnosti, za nichž doba trvání fondu ELTIF bude dostatečně dlouhá, aby pokryla životní cyklus každého jednotlivého aktiva fondu ELTIF, prvky harmonogramů pro řádný prodej aktiv fondu ELTIF, definice a metodiku výpočtu nákladů, které ponese investoři, prezentaci zveřejnění nákladů a náležitosti zařízení, které musejí fondy ELTIF zajistit v každém členském státě, v němž hodlají podílové jednotky nebo akcie nabízet.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 600/2014 ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 84).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/77/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84).

- (51) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ⁽¹⁾ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ⁽²⁾ by měly být v plném rozsahu použitelné na výměnu, předávání a zpracování osobních údajů pro účely tohoto nařízení.
- (52) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž zajistit jednotné požadavky na investice a podmínky provozování činnosti fondů ELTIF v celé Unii, při plném zohlednění potřeby vyvážit bezpečnost a důvěryhodnost fondů ELTIF s efektivním fungováním trhu dlouhodobého financování a náklady pro jednotlivé zúčastněné subjekty, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, ale spíše jich může být z důvodu jejich rozsahu a účinků lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (53) Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí zásady uznané zejména Listinou základních práv Evropské unie, a zejména ochranu spotřebitele, svobodu podnikání, právo na právní ochranu a spravedlivý proces a ochranu osobních údajů, ale také přístup ke službám obecného hospodářského zájmu. Toto nařízení musí být uplatňováno v souladu s těmito právy a zásadami,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět a cíle

1. Toto nařízení stanoví jednotná pravidla pro udělování povolení, investiční politiky a podmínky provozování činnosti unijních alternativních investičních fondů nebo jejich podfondů, které jsou nabízeny v Unii jako evropské fondy dlouhodobých investic (dále jen „ELTIF“ nebo „fondy ELTIF“).
2. Cílem tohoto nařízení je zvýšit v souladu s unijním cílem inteligentního a udržitelného růstu podporujícího začlenění objem kapitálu a nasměrovat jeho tok do evropských dlouhodobých investic reálné ekonomiky.
3. Členské státy nesmí v oblasti, na niž se vztahuje toto nařízení, stanovit žádné další požadavky.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „kapitálem“ souhrn vkladů do kapitálu a nesplaceného upsaného kapitálu, počítáno na základě částky, kterou lze investovat, po odečtení všech příslušných poplatků, srážek a výdajů, které přímo či nepřímo hradí investoři;
- 2) „profesionálním investorem“ investor, který je považován za profesionálního zákazníka, nebo investor, se kterým může být na požádání zacházeno jako s profesionálním zákazníkem v souladu s přílohou II směrnice 2014/65/EU;
- 3) „neprofesionálním investorem“ investor, který není profesionálním investorem;
- 4) „kapitálovým nástrojem“ vlastnický podíl v podniku kvalifikovaném pro portfolio, který má podobu akcií nebo jiných forem účasti na kapitálu podniku kvalifikovaného pro portfolio a který byl vydán jeho investorům;

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

- 5) „kvazikapitálovým nástrojem“ jakýkoli druh nástroje financování, jehož výnos je spojen se ziskem nebo ztrátou podniku kvalifikovaného pro portfolio a jehož splacení není v případě selhání zcela zajištěno;
- 6) „reálným aktivem“ aktivum, které má díky své podstatě a vlastnostem hodnotu a může poskytovat výnosy, včetně infrastruktury a dalších aktiv poskytujících hospodářský nebo sociální užitek, jako je vzdělávání, poradenství, výzkum a vývoj, a včetně obchodních nemovitostí či nemovitostí určených k bydlení se, pokud jsou tyto nemovitosti nedílnou nebo doplňkovou součástí dlouhodobého investičního projektu, který přispívá k unijnímu cíli inteligentního a udržitelného růstu podporujícího začlenění;
- 7) „finančním podnikem“:
- a) úvěrová instituce ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ⁽¹⁾;
 - b) investiční podnik ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 směrnice 2014/65/EU;
 - c) pojišťovna ve smyslu čl. 13 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ⁽²⁾;
 - d) finanční holdingová společnost ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 20 nařízení (EU) č. 575/2013;
 - e) holdingová společnost se smíšenou činností ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 22 nařízení (EU) č. 575/2013;
 - f) správcovská společnost ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. b) směrnice 2009/65/ES;
 - g) správce alternativního investičního fondu ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 2011/61/EU;
- 8) „unijním alternativním investičním fondem“ unijní alternativní investiční fond ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. k) směrnice 2011/61/EU;
- 9) „unijním správcem alternativního investičního fondu“ unijní správce alternativního investičního fondu ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. l) směrnice 2011/61/EU;
- 10) „příslušným orgánem fondu ELTIF“ příslušný orgán unijního alternativního investičního fondu ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. h) směrnice 2011/61/EU;
- 11) „domovským členským státem fondu ELTIF“ členský stát, v němž ELTIF získal povolení;
- 12) „správcem fondu ELTIF“ povolený unijní správce alternativního investičního fondu, který byl schválen pro správu fondu ELTIF, nebo samosprávný ELTIF, umožňuje-li právní forma fondu ELTIF, aby se spravoval sám, a nebyl-li jmenován správce nesamosprávného alternativního investičního fondu;
- 13) „příslušným orgánem správce fondu ELTIF“ příslušný orgán domovského členského státu správce alternativního investičního fondu ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. q) směrnice 2011/61/EU;
- 14) „zapůjčením cenných papírů“ a „zapůjčením si cenných papírů“ obchod, jímž protistrana převádí cenné papíry a tento převod je spojen se závazkem vypůjčitele vrátit k určitému budoucímu datu nebo na požádání převodce obdobné cenné papíry, přičemž u protistrany převádějící cenné papíry jde o zapůjčení cenných papírů a u protistrany, na kterou jsou cenné papíry převedeny, jde o zapůjčení si cenných papírů;
- 15) „repo obchodem“ repo obchod ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 83 nařízení (EU) č. 575/2013;
- 16) „finančním nástrojem“ finanční nástroj ve smyslu přílohy I oddílu C směrnice 2014/65/EU;
- 17) „prodejem na krátko“ činnost vymezená v čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 236/2012 ⁽³⁾;
- 18) „regulovaným trhem“ regulovaný trh ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 21 směrnice 2014/65/EU;
- 19) „mnohostranným obchodním systémem“ mnohostranný obchodní systém ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 22 směrnice 2014/65/EU.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) (Úř. věst. L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 236/2012 ze dne 14. března 2012 o prodeji na krátko a některých aspektech swapů úvěrového selhání (Úř. věst. L 86, 24.3.2012, s. 1).

Článek 3

Udělování povolení a centrální veřejný rejstřík

1. ELTIF může být v Unii nabízen, pouze pokud mu bylo uděleno povolení v souladu s tímto nařízením. Povolení fondu ELTIF je platné ve všech členských státech.
2. K podání žádosti o udělení povolení ELTIF a k získání tohoto povolení jsou způsobilé pouze unijní alternativní investiční fondy.
3. O povoleních vydaných či odňatých podle tohoto nařízení informují příslušné orgány fondu ELTIF čtvrtletně orgán ESMA.

ESMA vede centrální veřejný rejstřík všech fondů ELTIF, jimž bylo uděleno povolení podle tohoto nařízení, s uvedením správce fondu ELTIF a příslušného orgánu fondu ELTIF. Tento rejstřík je zpřístupněn veřejnosti v elektronické podobě.

Článek 4

Označení a zákaz přeměny

1. Označení „ELTIF“ nebo „evropský fond dlouhodobých investic“ smí být použito v souvislosti se subjektem kolektivního investování nebo podílovými jednotkami nebo akciemi jím vydanými, pouze pokud bylo uvedenému subjektu kolektivního investování uděleno povolení podle tohoto nařízení.
2. Fondy ELTIF nesmí být přeměněny na subjekty kolektivního investování, na něž se toto nařízení nevztahuje.

Článek 5

Žádost o udělení povolení ELTIF

1. Žádost o udělení povolení ELTIF se podává příslušnému orgánu fondu ELTIF.

Žádost o udělení povolení ELTIF musí obsahovat:

- a) statut nebo zakládací dokumenty fondu;
- b) údaje o totožnosti navrhovaného správce fondu ELTIF a o jeho současných a předchozích zkušenostech se správou fondů a jeho minulosti;
- c) údaje o totožnosti depozitáře;
- d) popis informací, které mají být poskytnuty investorům, včetně popisu způsobů, jakými se bude postupovat při řešení stížností podaných neprofesionálními investory.

Příslušný orgán fondu ELTIF může požadovat vysvětlení a informace ohledně dokumentace a údajů, které byly poskytnuty podle druhého pododstavce.

2. Žádost o schválení správy fondu ELTIF, pro nějž se požaduje povolení v souladu s odstavcem 1, smí u příslušného orgánu fondu ELTIF podat pouze unijní správce alternativního investičního fondu, jemuž bylo uděleno povolení podle směrnice 2011/61/EU. Je-li příslušný orgán fondu ELTIF tentýž jako příslušný orgán unijního správce alternativního investičního fondu, musí tato žádost o schválení odkazovat na dokumenty předložené za účelem povolení podle směrnice 2011/61/EU.

Žádost o schválení správy fondu ELTIF musí obsahovat:

- a) písemnou dohodu s depozitářem;
- b) informace o pověření, pokud jde o správu portfolia, řízení rizik a administrativní úkony v souvislosti s fondy ELTIF;
- c) informace o investičních strategiích, rizikovém profilu a dalších charakteristikách alternativních investičních fondů, které je unijní správce alternativního investičního fondu oprávněn spravovat.

Příslušný orgán fondu ELTIF může požádat příslušný orgán unijního správce alternativního investičního fondu o vysvětlení a informace ohledně dokumentace uvedené v druhém pododstavci nebo o ověření, zda fondy ELTIF spadají do rozsahu povolení unijního správce alternativního investičního fondu spravovat alternativní investiční fondy. Příslušný orgán unijního správce alternativního investičního fondu je povinen odpovédět do 10 pracovních dnů ode dne obdržení žádosti předložené příslušným orgánem fondu ELTIF.

3. Žadatelé musí být informováni do dvou měsíců ode dne podání úplné žádosti o tom, zda bylo povolení ELTIF, včetně schválení správy fondu ELTIF unijním správcem alternativního investičního fondu, uděleno.

4. Veškeré následné změny dokumentace uvedené v odstavci 1 a 2 musejí být neprodleně oznámeny příslušnému orgánu fondu ELTIF.

5. Odchylně od odstavců 1 a 2 musí unijní alternativní investiční fond, jehož právní forma umožňuje, aby se spravoval sám, a jehož řídicí orgán se rozhodne nejmenovat správce nesamosprávného alternativního investičního fondu, požádat o udělení povolení ELTIF podle tohoto nařízení a současně o povolení být správcem alternativního investičního fondu podle směrnice 2011/61/EU.

Aniž je dotčen článek 7 směrnice 2011/61/EU, musí žádost o povolení samosprávného fondu ELTIF obsahovat:

- a) statut nebo zakládací dokumenty fondu;
- b) popis informací, které mají být poskytnuty investorům, včetně popisu způsobů, jakými se bude postupovat při řešení stížností podaných neprofesionálními investory.

Odchylně od odstavce 3 musí být samosprávný unijní alternativní investiční fond informován do tří měsíců ode dne podání úplné žádosti o tom, zda mu bylo povolení ELTIF uděleno.

Článek 6

Podmínky pro udělení povolení ELTIF

1. Unijnímu alternativnímu investičnímu fondu, který žádá o udělení povolení ELTIF, se toto povolení udělí, pouze pokud příslušný orgán:

- a) shledá, že tento unijní alternativní investiční fond splňuje všechny požadavky tohoto nařízení;
- b) schválil žádost unijního správce alternativního investičního fondu povoleného v souladu se směrnicí 2011/61/EU o správu fondu ELTIF, statut fondu nebo zakládací dokumenty a volbu depozitáře.

2. Pokud unijní alternativní investiční fond žádá o povolení podle čl. 5 odst. 5 tohoto nařízení, příslušný orgán udělí tomuto unijnímu alternativnímu investičnímu fondu povolení pouze tehdy, přesvědčí-li se o tom, že tento unijní alternativní investiční fond splňuje všechny požadavky tohoto nařízení a směrnice 2011/61/EU, pokud jde o povolení stát se unijním správcem alternativního investičního fondu.

3. Příslušný orgán fondu ELTIF může žádost unijního správce alternativního investičního fondu o správu fondu ELTIF zamítnout, pouze pokud unijní správce alternativního investičního fondu:

- a) není v souladu s tímto nařízením;
- b) není v souladu se směrnicí 2011/61/EU;
- c) nemá povolení příslušného orgánu spravovat alternativní investiční fondy, které sledují obdobné investiční strategie jako strategie, na něž se vztahuje toto nařízení;
- d) nepředložil dokumentaci uvedenou v čl. 5 odst. 2 nebo jakékoli vysvětlení či informace požadované podle čl. 5 odst. 2.

Před zamítnutím žádosti příslušný orgán fondu ELTIF konzultuje příslušný orgán unijního správce alternativního investičního fondu..

4. Příslušný orgán fondu ELTIF unijnímu alternativnímu investičnímu fondu, který podal žádost o povolení, povolení ELTIF neudělí, brání-li tomuto fondu právní předpisy v nabízení podílových jednotek nebo akcií v jeho domovském členském státě.

5. Příslušný orgán fondu ELTIF sdělí unijnímu alternativnímu investičnímu fondu, proč byla jeho žádost o udělení povolení ELTIF zamítnuta.

6. Žádost, která byla zamítnuta podle této kapitoly, nemůže být podána znovu u příslušných orgánů jiných členských států.

7. Podmínkou udělení povolení ELTIF nesmí být, aby fond ELTIF spravoval unijní správce alternativního investičního fondu povolený v domovském členském státě fondu ELTIF nebo aby unijní správce alternativního investičního fondu vykonával v domovském členském státě fondu ELTIF jakékoli činnosti nebo jimi v tomto státě někoho pověřil.

Článek 7

Použitelná pravidla a odpovědnost

1. ELTIF musí stále splňovat požadavky stanovené tímto nařízením.
2. ELTIF a správce fondu ELTIF musí stále splňovat požadavky stanovené směrnicí 2011/61/EU.
3. Za zajištění souladu s tímto nařízením odpovídá správce fondu ELTIF, který je podle směrnice 2011/61/EU odpovědný rovněž za jakékoli porušení tohoto nařízení. Správce fondu ELTIF odpovídá také za jakékoli ztráty nebo škody vzniklé v důsledku nedodržování tohoto nařízení.

KAPITOLA II

POVINNOSTI TÝKAJÍCÍ SE INVESTIČNÍCH POLITIK FONDŮ ELTIF

ODDÍL 1

Obecná pravidla a způsobilá aktiva

Článek 8

Podfondy

Pokud ELTIF zahrnuje více než jeden podfond, každý podfond se pro účely této kapitoly považuje za samostatný ELTIF.

Článek 9

Způsobilé investice

1. ELTIF smí v souladu s cíli uvedenými v čl. 1 odst. 2 investovat pouze do těchto kategorií aktiv a pouze za podmínek stanovených v tomto nařízení:
 - a) způsobilá investiční aktiva;
 - b) aktiva uvedená v čl. 50 odst. 1 směrnice 2009/65/ES.
2. ELTIF nesmí provádět žádné z těchto činností:
 - a) prodej aktiv na krátko;
 - b) získání přímé či nepřímé expozice vůči komoditám, mimo jiné prostřednictvím finančních derivátových nástrojů, certifikátů, které je zastupují, indexů, které jsou na nich založeny, či jakéhokoli jiného prostředku nebo nástroje, který by vedl k takovéto expozici;
 - c) uzavírání smluv o zapůjčení cenných papírů nebo o zapůjčení si cenných papírů, uzavírání repo obchodů či jiných smluv, jež mají obdobný hospodářský účinek a představují podobná rizika, pokud je jimi dotčeno více než 10 % aktiv fondů ELTIF;
 - d) používání finančních derivátových nástrojů kromě případů, kdy použití takových nástrojů slouží pouze k zajištění proti rizikům vyplývajícím z dalších investic fondu ELTIF.
3. Za účelem jednotného uplatňování tohoto článku vypracuje ESMA, poté co uspořádá veřejnou konzultaci, návrhy regulačních technických norem, jimiž upřesní kritéria pro určení okolností, za jakých slouží použití finančních derivátových nástrojů výhradně účelu zajištění proti rizikům vyplývajícím z investic uvedených v odst. 2 písm. d).

ESMA předloží uvedené návrhy regulačních technických norem Komisi do 9. září 2015.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

Článek 10

Způsobilá investiční aktiva

Do aktiv uvedených v čl. 9 odst. 1 písm. a) může ELTIF investovat, pouze pokud spadají do jedné z těchto kategorií:

- a) kapitálové nebo kvazikapitálové nástroje, které byly:
 - i) vydány podnikem kvalifikovaným pro portfolio a získány fondem ELTIF přímo od podniku kvalifikovaného pro portfolio nebo od třetí strany přes sekundární trh,
 - ii) vydány podnikem kvalifikovaným pro portfolio výměnou za kapitálový či kvazikapitálový nástroj dříve získaný fondem ELTIF přímo od podniku kvalifikovaného pro portfolio nebo od třetí strany přes sekundární trh,
 - iii) vydány podnikem, jehož je podnik kvalifikovaný pro portfolio většinově vlastněnou dceřinou společností, výměnou za kapitálový či kvazikapitálový nástroj, který ELTIF získal v souladu s body i) nebo ii) od podniku kvalifikovaného pro portfolio nebo od třetí strany přes sekundární trh;
- b) dluhové nástroje vydané podnikem kvalifikovaným pro portfolio;
- c) úvěry, které ELTIF poskytl podniku kvalifikovanému pro portfolio se splatností, jež není delší než doba trvání fondu ELTIF;
- d) podílové jednotky nebo akcie jednoho nebo více jiných fondů ELTIF, EuVECA a EuSEF za předpokladu, že uvedené fondy do fondů ELTIF samy neinvestovaly více než 10 % svého kapitálu;
- e) přímá účast nebo nepřímá účast skrze podniky kvalifikované pro portfolio na jednotlivých reálných aktivech s hodnotou nejméně 10 000 000 EUR nebo ekvivalentu v měně, v níž výdaje vznikly, v okamžiku jejich vzniku.

Článek 11

Podnik kvalifikovaný pro portfolio

1. Podnik kvalifikovaný pro portfolio podle článku 10 je portfoliový podnik, který není subjektem kolektivního investování a který splňuje následující požadavky:

- a) není finančním podnikem;
- b) je podnikem, který:
 - i) nebyl přijat k obchodování na regulovaném trhu nebo v mnohostranném obchodním systému nebo
 - ii) byl přijat k obchodování na regulovaném trhu nebo v mnohostranném obchodním systému a zároveň jeho tržní kapitalizace nepřesahuje 500 000 000 EUR;
- c) je usazen v členském státě nebo v třetí zemi za předpokladu, že tato třetí země:
 - i) není uvedena na seznamu Finančního akčního výboru jako vysoce riziková nebo nespolupracující jurisdikce,
 - ii) podepsala s domovským členským státem správce fondu ELTIF a s každým dalším členským státem, v němž mají být podílové jednotky nebo akcie fondu ELTIF nabízeny, dohodu s cílem zajistit, aby třetí země zcela splňovala zásady stanovené v článku 26 vzorové úmluvy OECD o daních z příjmu a majetku, a zajišťuje účinnou výměnu informací v oblasti daní včetně mnohostranných daňových dohod.

2. Odchylně od odst. 1 písm. a) tohoto článku může být podnik kvalifikovaný pro portfolio finančním podnikem, který financuje výhradně podniky kvalifikované pro portfolio uvedené v odstavci 1 tohoto článku nebo reálná aktiva uvedená v čl. 10 písm. e).

Článek 12

Střet zájmů

ELTIF nesmí investovat do způsobilých investičních aktiv, v nichž má správce fondu ELTIF přímý, nebo nepřímý podíl nebo takový podíl získá, s výjimkou držení podílových jednotek nebo akcií fondů ELTIF, EuSEF nebo EuVECA, které spravuje.

ODDÍL 2

Ustanovení o investičních politikách

Článek 13

Složení portfolia a rozložení rizika

1. ELTIF musí investovat minimálně 70 % svého kapitálu do způsobilých investičních aktiv.
2. ELTIF nesmí investovat více než:
 - a) 10 % svého kapitálu do nástrojů vydaných jedním podnikem kvalifikovaným pro portfolio nebo úvěrů poskytnutých tomuto podniku;
 - b) 10 % svého kapitálu přímo či nepřímo do jediného reálného aktiva;
 - c) 10 % svého kapitálu do podílových jednotek nebo akcií jednoho fondu ELTIF, EuVECA nebo EuSEF;
 - d) 5 % svého kapitálu do aktiv uvedených v čl. 9 odst. 1 písm. b), pokud tato aktiva byla vydána jedním subjektem.
3. Souhrnná hodnota podílových jednotek nebo akcií fondů ELTIF, EuVECA a EuSEF v portfoliu fondu ELTIF nesmí překročit 20 % hodnoty kapitálu fondu ELTIF.
4. Souhrnné rizikové expozice vůči protistraně fondu ELTIF v důsledku obchodů s mimoburzovními (OTC) deriváty, repo obchodů nebo reverzních repo obchodů nesmí překročit 5 % hodnoty kapitálu fondu ELTIF.
5. Odchylně od odst. 2 písm. a) a b) může ELTIF zvýšit 10 % limit uvedený ve zmíněných písmenech na 20 % za předpokladu, že souhrnná hodnota aktiv držených fondem ELTIF v podnicích kvalifikovaných pro portfolio a v jednotlivých reálných aktivech, do nichž investuje více než 10 % svého kapitálu, nepřekročí 40 % hodnoty kapitálu fondu ELTIF.
6. Odchylně od odst. 2 písm. d) může ELTIF zvýšit 5 % limit na 25 % v případě dluhopisů emitovaných úvěrovou institucí se sídlem v členském státě, která na základě právních předpisů podléhá zvláštnímu veřejnému dohledu určenému na ochranu držitelů dluhopisů. Výnosy z emise těchto dluhopisů musí být zejména investovány v souladu s právními předpisy do aktiv, která jsou po celou dobu platnosti dluhopisů schopna krýt závazky spojené s těmito dluhopisy a která by v případě neplnění emitenta byla přednostně použita pro výplatu jistiny a narostlého úroku.
7. Společnosti, které pro účely konsolidované účetní závěrky, ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU⁽¹⁾ nebo v souladu s uznávanými mezinárodními účetními pravidly, náleží do stejné skupiny, se pro účely výpočtu limitů uvedených v odstavcích 1 až 6 považují za jeden podnik kvalifikovaný pro portfolio nebo jeden subjekt.

Článek 14

Náprava investičních pozic

Jestliže ELTIF poruší požadavky na rozložení rizika stanovené v čl. 13 odst. 2 až 6 a toto porušení je nezávislé na vůli správce fondu ELTIF, přijme správce fondu ELTIF v přiměřené lhůtě taková opatření, která jsou zapotřebí k nápravě pozice, s přihlédnutím k zájmům investorů fondu ELTIF.

Článek 15

Koncentrace

1. ELTIF může získat maximálně 25 % podílových jednotek nebo akcií jednoho fondu ELTIF, EuVECA nebo EuSEF.
2. Na investice do aktiv uvedených v čl. 9 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení se vztahují limity koncentrace stanovené v čl. 56 odst. 2 směrnice 2009/65/ES.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ze dne 26. června 2013 o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (Úř. věst. L 182, 29.6.2013, s. 19).

Článek 16

Peněžité zápůjčky

1. ELTIF si může zapůjčit peněžní prostředky za předpokladu, že taková zápůjčka splňuje všechny tyto podmínky:
 - a) nepředstavuje více než 30 % hodnoty kapitálu fondu ELTIF;
 - b) slouží k investování do způsobilých investičních aktiv, kromě úvěrů uvedených v čl. 10 písm. c), za předpokladu, že držené peněžní prostředky nebo peněžní ekvivalenty fondu ELTIF nejsou dostatečné k provedení dané investice;
 - c) je smluvně dohodnuta ve stejné měně jako aktiva, která mají být za zapůjčené peněžní prostředky pořízena;
 - d) její doba splatnosti není delší než doba trvání fondu ELTIF;
 - e) zatěžuje aktiva, která nepředstavují více než 30 % hodnoty kapitálu fondu ELTIF.
2. Správce fondu ELTIF v prospektu fondu ELTIF upřesní, zda má v rámci své investiční strategie v úmyslu si zapůjčit peněžní prostředky či nikoli.

Článek 17

Uplatňování pravidel pro složení portfolia a rozložení rizika

1. Investiční limity stanovené v čl. 13 odst. 1:
 - a) platí k datu stanovenému ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF;
 - b) přestávají platit, jakmile fond ELTIF zahájí prodej aktiv s cílem odkoupit od investorů jejich podílové jednotky nebo akcie po konci doby trvání fondu ELTIF;
 - c) mohou být dočasně pozastaveny, pokud fond ELTIF získá další kapitál nebo sníží svůj stávající kapitál, za předpokladu, že takové pozastavení netrvá déle než 12 měsíců.

Datum uvedené v prvním pododstavci písm. a) zohlední zvláštnosti a vlastnosti aktiv, do nichž bude fond ELTIF investovat, ale nemělo by překročit pět let ode dne udělení povolení ELTIF nebo polovinu doby trvání fondu ELTIF, jež je stanovena v souladu s čl. 18 odst. 3, podle toho, co nastane dříve. Za výjimečných okolností může příslušný orgán fondu ELTIF po předložení řádně odůvodněného investičního plánu schválit prodloužení této lhůty nejvýše o jeden další rok.

2. Pokud dlouhodobá aktiva, do nichž fond ELTIF investoval, vydal podnik kvalifikovaný pro portfolio, který již nesplňuje ustanovení čl. 11 odst. 1 písm. b), mohou být tato dlouhodobá aktiva nadále započítána pro účely výpočtu investičního limitu uvedeného v čl. 13 odst. 1 nejvýše po dobu tří let ode dne, kdy podnik kvalifikovaný pro portfolio přestal požadavky stanovené v čl. 11 odst. 1 písm. b) splňovat.

KAPITOLA III

ODKUP PODÍLOVÝCH JEDNOTEK NEBO AKCIÍ FONDU ELTIF, OBCHODOVÁNÍ S NIMI, JEJICH VYDÁVÁNÍ A ROZDĚLOVÁNÍ VÝNOSŮ A KAPITÁLU

Článek 18

Pravidla pro odkup a doba trvání fondu ELTIF

1. Investoři fondu ELTIF nemohou žádat o odkup svých podílových jednotek nebo akcií před koncem doby trvání fondu ELTIF. Odkupy od investorů jsou možné ode dne následujícího po dni, ke kterému končí doba trvání fondu ELTIF.

Ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF musí být stanoven konkrétní den, kterým končí doba trvání fondu; může v nich být také upraveno právo na dočasné prodloužení doby trvání fondu ELTIF a podmínky pro výkon tohoto práva.

Ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF a ve sdělení investorům musí být stanoveny postupy pro odkup podílových jednotek nebo akcií a pro prodej aktiv a jasně uvedeno, že odkupy od investorů budou zahájeny prvním dnem po dni, ke kterému končí doba trvání fondu ELTIF.

2. Odchylně od odstavce 1 může být ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF upravena možnost odkupů před koncem doby trvání fondu ELTIF, pokud budou splněny všechny tyto podmínky:

- a) odkupy nejsou schváleny přede dnem uvedeným v čl. 17 odst. 1 písm. a);
- b) v okamžiku udělení povolení ELTIF a po celou dobu trvání fondu ELTIF je jeho správce s to prokázat příslušným orgánům, že jsou zavedeny řádný systém řízení likvidity a účinné postupy pro sledování rizik likvidity fondu ELTIF, které jsou v souladu s dlouhodobou investiční strategií fondu ELTIF a navrhovanými pravidly pro odkup;
- c) správce fondu ELTIF přijme pravidla pro odkup, v nichž budou jasně uvedeny lhůty, v nichž mohou investoři žádat o odkup;
- d) pravidla pro odkup fondu ELTIF zajišťují, že celková částka odkupu v rámci daného časového období nebude vyšší, než je procentuální podíl na aktivech fondu ELTIF podle čl. 9 odst. 1 písm. b). Tento procentuální podíl je v souladu s řízením likvidity a investiční strategií zpřístupněnými správcem fondu ELTIF;
- e) pravidla pro odkup fondu ELTIF zajišťují, že s investory bude zacházeno spravedlivě a odkupy se schválí na poměrném základě (pro rata), jestliže celková částka podle žádostí o odkupy v rámci daného časového období překračuje procentní podíl podle písmene d) tohoto odstavce.

3. Doba trvání fondu ELTIF musí být v souladu s dlouhodobou povahou fondu a dostatečně dlouhá, aby pokryla životní cyklus každého jednotlivého aktiva fondu ELTIF, měřeného podle nelikvidního profilu a ekonomického životního cyklu aktiva, a stanovený investiční cíl fondu.

4. Investoři mohou požadovat likvidaci fondu ELTIF, pokud nebudou jejich žádosti podané v souladu s pravidly pro odkup fondu ELTIF uspokojeny do jednoho roku ode dne, kdy byly předloženy.

5. Vždy musí existovat možnost výplaty investorů v hotovosti.

6. Vyplacení v naturáliích z aktiv fondu ELTIF je možné, pouze jsou-li splněny všechny tyto podmínky:

- a) ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF je tato možnost upravena a všem investorům se dostane spravedlivého zacházení;
- b) investor písemně požádá o vypořádání ve formě podílu na aktivech fondu ELTIF;
- c) převádění těchto aktiv není omezeno žádnými zvláštními pravidly.

7. ESMA vypracuje návrhy regulačních technických norem, kterými se stanoví podmínky, za nichž je doba trvání fondu ELTIF považována za dostatečně dlouhou, aby pokrývala životní cyklus každého jednotlivého aktiva fondu ELTIF, jak je stanoveno v odstavci 3.

ESMA předloží tyto návrhy regulačních technických norem Komisi do 9. září 2015.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

Článek 19

Sekundární trh

1. Statut nebo zakládací dokumenty fondu ELTIF nesmí bránit tomu, aby byly podílové jednotky nebo akcie fondu přijaty k obchodování na regulovaném trhu nebo v mnohostranném obchodním systému.

2. Statut nebo zakládací dokumenty fondu ELTIF nesmějí investorům znemožňovat volné převádění jejich podílových jednotek nebo akcií na třetí strany jiné než správce fondu ELTIF.

3. ELTIF ve svých pravidelných zprávách zveřejňuje tržní hodnotu svých kótovaných podílových jednotek nebo akcií spolu s čistou hodnotou aktiv na podílovou jednotku nebo akcii.

4. Pokud dojde k podstatné změně hodnoty aktiva, správce fondu ELTIF tuto informaci zpřístupní investorům ve svých pravidelných zprávách.

Článek 20

Emise nových podílových jednotek nebo akcií

1. ELTIF může nabízet nové emise podílových jednotek nebo akcií v souladu se svým statutem nebo zakládacími dokumenty.
2. ELTIF nesmí emitovat nové podílové jednotky nebo akcie za cenu nižší, než je příslušná čistá hodnota aktiv, aniž by tyto podílové jednotky nebo akcie nabídl za tuto cenu nejprve stávajícím investorům fondu ELTIF.

Článek 21

Prodej aktiv fondu ELTIF

1. Každý ELTIF přijme podrobný harmonogram pro řádný prodej svých aktiv s cílem odkoupit od investorů jejich podílové jednotky nebo akcie po konci doby jeho trvání a zpřístupní jej příslušnému orgánu fondu ELTIF nejpozději ve lhůtě jednoho roku před dnem, ke kterému končí doba trvání fondu ELTIF.
2. Harmonogram uvedený v odstavci 1 musí zahrnovat:
 - a) hodnocení trhu potenciálních kupců;
 - b) hodnocení a srovnání potenciálních prodejních cen;
 - c) ocenění aktiv určených k prodeji;
 - d) časový rámec pro plán prodeje.
3. ESMA vypracuje návrhy regulačních technických norem k upřesnění kritérií, která mají být použita k hodnocení podle odst. 2 písm. a) a ocenění podle odst. 2 písm. c).

ESMA předloží uvedené návrhy regulačních technických norem Komisi do 9. září 2015.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

Článek 22

Rozdělení výnosů a kapitálu

1. ELTIF může investorům pravidelně rozdělovat výnosy, které plynou z aktiv obsažených v jeho portfoliu. Tyto výnosy tvoří:
 - a) výnosy, které aktiva pravidelně generují;
 - b) zhodnocení kapitálu realizované po prodeji aktiv.
2. Výnosy potřebné pro budoucí závazky fondu ELTIF se nerozdělují.
3. ELTIF může snížit svůj kapitál na poměrném základě (pro rata) v případě prodeje aktiva před koncem doby trvání fondu ELTIF, pokud správce fondu ELTIF takový prodej řádně posoudí jako operaci, jež je v zájmu investorů.
4. Ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF musí být stanovena pravidla pro rozdělování zisku, která se budou uplatňovat po dobu trvání fondu ELTIF.

KAPITOLA IV

POŽADAVKY NA TRANSPARENTNOST

Článek 23

Transparentnost

1. Podílové jednotky nebo akcie fondu ELTIF nesmějí být v Unii nabízeny bez předchozího zveřejnění prospektu.

Podílové jednotky nebo akcie fondu ELTIF nesmějí být v Unii neprofesionálním investorům nabízeny bez předchozího zveřejnění sdělení klíčových informací v souladu s nařízením (EU) č. 1286/2014.

2. Prospekt musí obsahovat veškeré informace, které jsou nezbytné pro investory, aby mohli informovaně posoudit investici, která je jim nabízena, a zejména rizika s ní spojená.
3. Prospekt musí obsahovat alespoň:
 - a) sdělení popisující, jak investiční cíle fondu ELTIF a strategie pro dosažení těchto cílů určují dlouhodobou povahu fondu;
 - b) informace, které mají zpřístupňovat subjekty kolektivního investování uzavřeného typu v souladu se směrnicí 2003/71/ES a nařízením (ES) č. 809/2004;
 - c) informace, které mají být zpřístupněny investorům v souladu s článkem 23 směrnice 2011/61/EU, pokud již nejsou zahrnuty podle písmene b) tohoto odstavce;
 - d) zřetelně uvedené kategorie aktiv, do nichž má ELTIF povolení investovat;
 - e) zřetelně uvedené jurisdikce, v nichž má ELTIF povolení investovat;
 - f) veškeré další informace, které příslušné orgány považují za důležité pro účely odstavce 2.
4. Prospekt a veškeré další marketingové dokumenty musejí investory zřetelně informovat o nelikvidním charakteru fondu ELTIF.

Prospekt a veškeré další marketingové dokumenty zejména jasně:

- a) informují investory o dlouhodobém charakteru investic fondu ELTIF;
 - b) informují investory o konci doby trvání fondu ELTIF a možnosti tuto dobu prodloužit, pokud je tato možnost stanovena, a o podmínkách tohoto prodloužení;
 - c) uvádějí, zda má být ELTIF nabízen neprofesionálním investorům;
 - d) vysvětlují práva investorů na odkup jejich investice podle článku 18 a podle statutu nebo zakládacích dokumentů fondu ELTIF;
 - e) uvádějí četnost a harmonogram případného rozdělování výnosů investorům během doby trvání fondu ELTIF;
 - f) radí investorům, že do fondu ELTIF by měli investovat pouze malou část svého celkového investičního portfolia;
 - g) popisují politiku zajištění fondu ELTIF, včetně zřetelného uvedení, že finanční derivátové nástroje mohou být použity pouze za účelem zajištění proti rizikům vyplývajícím z dalších investic fondu, a uvedení možného dopadu použití finančních derivátových nástrojů na rizikový profil fondu ELTIF;
 - h) informují investory o rizicích spojených s investováním do reálných aktiv, včetně infrastruktury;
 - i) informují investory pravidelně, nejméně jednou ročně, o jurisdikcích, ve kterých ELTIF investoval.
5. Kromě informací požadovaných podle článku 22 směrnice 2011/61/EU obsahuje výroční zpráva fondu ELTIF následující informace:

- a) výkaz peněžních toků;
- b) informace o jakékoli účasti na nástrojích využívajících rozpočtové prostředky Unie;
- c) informace o hodnotě jednotlivých podniků kvalifikovaných pro portfolio a hodnotě jiných aktiv, do kterých ELTIF investoval, včetně hodnoty použitých finančních derivátových nástrojů;
- d) informace o jurisdikcích, v nichž se nacházejí aktiva fondu ELTIF.

6. Na žádost neprofesionálního investora správce fondu ELTIF rovněž poskytne dodatečné informace týkající se kvantitativních omezení, která se uplatňují při řízení rizik fondu ELTIF, metod zvolených za tímto účelem a posledního vývoje rizik a výnosů hlavních kategorií aktiv.

Článek 24

Dodatečné požadavky na prospekt

1. ELTIF zašle svůj prospekt, jakékoli jeho změny a svou výroční zprávu příslušným orgánům fondu ELTIF. Na vyžádání poskytne ELTIF tyto dokumenty příslušným orgánům správce fondu ELTIF. ELTIF poskytne tyto dokumenty ve lhůtě stanovené těmito příslušnými orgány.

2. Statut nebo zakládací dokumenty fondu ELTIF tvoří nedílnou součást prospektu a jsou k němu připojeny.

Dokumenty uvedené v prvním pododstavci však nemusí být připojeny k prospektu, je-li investor informován, že mu tyto dokumenty budou na požádání zaslány, nebo je-li mu známo místo, kde do nich může v každém členském státě, v němž jsou podílové jednotky nebo akcie nabízeny, nahlédnout.

3. V prospektu musí být uvedeno, jakým způsobem bude výroční zpráva dána k dispozici investorům. Stanoví se v něm, že na vyžádání se neprofesionálním investorům bezplatně poskytne papírová kopie výroční zprávy.

4. Prospekt a poslední zveřejněná výroční zpráva jsou na vyžádání bezplatně poskytnuty investorům.

Prospekt může být poskytnut na trvalém nosiči nebo prostřednictvím internetových stránek. Na vyžádání se neprofesionálním investorům bezplatně poskytne papírová kopie.

5. Podstatné náležitosti prospektu musí být průběžně aktualizovány.

Článek 25

Zveřejnění nákladů

1. Prospekt musí investory zřetelně informovat o výši různých nákladů, které investor přímo či nepřímo nese. Jednotlivé náklady musejí být rozděleny do těchto kategorií:

- a) náklady na zřízení fondu ELTIF;
- b) náklady související s nákupem aktiv;
- c) poplatky za správu a výkonost;
- d) distribuční náklady;
- e) další náklady, včetně administrativních a regulačních nákladů a nákladů na depozitáře, úschovu, profesionální služby a audit.

2. V prospektu se zpřístupní celkový poměr nákladů ke kapitálu fondu ELTIF.

3. ESMA vypracuje návrhy regulačních technických norem, kterými se stanoví společné definice, metodiky výpočtu a formáty prezentace nákladů uvedených v odstavci 1 a celkového poměru uvedeného v odstavci 2.

Při vypracovávání návrhů regulačních technických norem ESMA zohlední regulační technické normy uvedené v čl. 8 odst. 5 písm. a) a c) nařízení (EU) č. 1286/2014.

ESMA předloží uvedené návrhy regulačních technických norem Komisi do 9. září 2015.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

KAPITOLA V

NABÍZENÍ PODÍLOVÝCH JEDNOTEK NEBO AKCIÍ FONDŮ ELTIF

Článek 26

Zařízení pro investory

1. Správce fondu ELTIF, jehož podílové jednotky nebo akcie mají být nabízeny neprofesionálním investorům, musí v každém členském státě, v němž hodlá takové podílové jednotky nebo akcie nabízet, zajistit zařízení pro upisování podílových jednotek nebo akcií, provádění plateb podílníkům nebo akcionářům, zpětnou koupi či odkupy podílových jednotek nebo akcií a zpřístupňování informací, které musí ELTIF a správce fondu ELTIF poskytovat.

2. ESMA vypracuje návrhy regulačních technických norem, které stanoví typy a náležitosti zařízení uvedeného v odstavci 1, jeho technickou infrastrukturu a náplň jeho úkolů vůči neprofesionálním investorům.

ESMA předloží uvedené návrhy regulačních technických norem Komisi do 9. září 2015.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

Článek 27

Postup interního hodnocení pro fondy ELTIF nabízené neprofesionálním investorům

1. Správce fondu ELTIF, jehož podílové jednotky nebo akcie mají být nabízeny neprofesionálním investorům, musí stanovit a uplatňovat postup interního hodnocení tohoto fondu ještě před tím, než je nabízen a distribuován mezi neprofesionální investory.
2. V rámci postupu interního hodnocení uvedeného v odstavci 1 posoudí správce fondu ELTIF, zda je ELTIF vhodný pro nabízení neprofesionálním investorům a zohlední přitom alespoň:
 - a) dobu trvání fondu ELTIF a dále
 - b) zamýšlenou investiční strategii fondu.
3. Správce fondu ELTIF dá všem distributorům k dispozici veškeré příslušné informace o fondu ELTIF, jenž je nabízen neprofesionálním investorům, včetně všech informací o době jeho trvání a investiční strategii, a informace o postupu interního hodnocení a jurisdikcích, ve kterých smí ELTIF investovat.

Článek 28

Zvláštní požadavky v oblasti distribuce fondů ELTIF neprofesionálním investorům

1. V případě, že jsou podílové jednotky nebo akcie fondu ELTIF přímo nabízeny neprofesionálnímu investorovi nebo jsou u něj umísťovány, správce fondu ELTIF musí obdržet nezbytné informace:
 - a) o znalostech a zkušenostech daného neprofesionálního investora, pokud jde o investiční oblast relevantní pro ELTIF;
 - b) o finanční situaci neprofesionálního investora, včetně schopnosti uvedeného investora nést ztráty;
 - c) o investičních cílech neprofesionálního investora, včetně časového horizontu uvedeného investora.Na základě informací obdržených podle prvního pododstavce správce fondu ELTIF fond ELTIF doporučí pouze tehdy, bude-li pro daného neprofesionálního investora vhodný.
2. Jestliže je doba trvání fondu ELTIF, který je nabízen neprofesionálním investorům nebo je u nich umísťován, delší než 10 let, správce fondu ELTIF nebo distributor vydají jasné písemné varování, že produkt ELTIF nemusí být vhodný pro ty neprofesionální investory, kteří nejsou schopni zvládnout takový dlouhodobý a nelikvidní závazek.

Článek 29

Zvláštní ustanovení týkající se depozitáře fondu ELTIF nabízeného neprofesionálním investorům

1. Odchylně od čl. 21 odst. 3 směrnice 2011/61/EU je depozitářem fondu ELTIF nabízeného neprofesionálním investorům subjekt typu uvedeného v čl. 23 odst. 2 směrnice 2009/65/ES.
2. Odchylně od čl. 21 odst. 13 druhého pododstavce a čl. 21 odst. 14 směrnice 2011/61/EU depozitář fondu ELTIF nabízeného neprofesionálním investorům se nemůže zprostit odpovědnosti v případě ztráty finančních nástrojů, které má v úschově třetí osoba.
3. Odpovědnost depozitáře podle čl. 21 odst. 12 směrnice 2011/61/EU nesmí být v případě nabízení fondu ELTIF neprofesionálním investorům vyloučena ani omezena dohodou.
4. Jakákoli dohoda, která je v rozporu s odstavcem 3, je neplatná.
5. Aktiva, která má depozitář fondu ELTIF v úschově, nesmějí být tímto depozitářem ani žádnou třetí osobou, která byla úschovou pověřena, znovuužívána na jejich vlastní účet. Znovuužitím se rozumí jakýkoli obchod s aktivy, jež jsou v úschově, mimo jiné včetně převodu, zastavení, prodeje a zapůjčení.

Aktiva, která má depozitář fondu ELTIF v úschově, mohou být znovuužita pouze za předpokladu, že:

- a) je jejich znovuužití provedeno na účet fondu ELTIF;
- b) depozitář plní pokyny správce fondu ELTIF jménem fondu ELTIF;

- c) se znovuužítí uskutečňuje ve prospěch fondu ELTIF a v zájmu podílníků nebo akcionářů a
- d) je obchod kryt vysoce kvalitním a likvidním kolaterálem, který ELTIF obdržel na základě ujednání o převodu vlastnického práva.

Tržní hodnota kolaterálu uvedeného v druhém pododstavci v písm. d) musí být v každém okamžiku přinejmenším rovna tržní hodnotě znovuužitých aktiv zvýšené o přírůstek.

Článek 30

Další požadavky pro nabízení fondu ELTIF neprofesionálním investorům

1. Podílové jednotky nebo akcie daného fondu ELTIF mohou být neprofesionálním investorům nabízeny za předpokladu, že správce fondu ELTIF nebo jeho distributor poskytne neprofesionálním investorům odpovídající investiční poradenství.
 2. Správce fondu ELTIF může neprofesionálním investorům přímo nabízet nebo u nich umisťovat podílové jednotky nebo akcie fondu ELTIF pouze za předpokladu, že má povolení poskytovat služby uvedené v čl. 6 odst. 4 písm. a) a písm. b) bodu i) směrnice 2011/61/EU a poté, co provede test vhodnosti uvedený v čl. 28 odst. 1 tohoto nařízení;
 3. V případě, že portfolio finančních nástrojů neprofesionálního investora nepřesahuje 500 000 EUR, správce fondu ELTIF nebo jakýkoli jeho distributor po provedení testu vhodnosti uvedeného v čl. 28 odst. 1 a poskytnutí odpovídajícího investičního poradenství zajistí, na základě informací poskytnutých potenciálním neprofesionálním investorem, aby tento potenciální neprofesionální investor neinvestoval do fondu ELTIF celkem více než 10 % svého portfolio finančních nástrojů a aby původní minimální částka investovaná do jednoho nebo více fondů ELTIF činila 10 000 EUR.
- Potenciální neprofesionální investor je odpovědný za to, že správci fondu ELTIF nebo distributorovi poskytne přesné informace o svém portfolio finančních nástrojů a svých investicích do fondů ELTIF uvedených v prvním pododstavci.
- Pro účely tohoto odstavce se rozumí, že pojem portfolio finančních nástrojů zahrnuje i peněžité vklady a finanční nástroje, ale nikoli finanční nástroje poskytnuté jako kolaterál.
4. Ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF nabízeného neprofesionálním investorům se stanoví, že všem investorům je zajištěno rovné zacházení a žádným individuálním investorům ani skupinám investorů se nedostává preferenčního zacházení ani zvláštních ekonomických výhod.
 5. Právní forma fondu ELTIF nabízeného neprofesionálním investorům nesmí vést k další odpovědnosti neprofesionálních investorů nebo vyžadovat dodatečné závazky jménem takového investora nad rámec původního kapitálového závazku.
 6. Neprofesionální investoři musí mít možnost během období upisování a alespoň po dobu dvou týdnů ode dne upsání podílových jednotek nebo akcií fondu ELTIF toto upsání bez sankce zrušit a získat peníze zpět.
 7. Správce fondu ELTIF nabízeného neprofesionálním investorům stanoví vhodné postupy a opatření pro řešení stížností neprofesionálních investorů, které neprofesionálním investorům umožní podávat stížnosti v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků jejich členského státu.

Článek 31

Nabízení podílových jednotek nebo akcií fondů ELTIF

1. Správce fondu ELTIF může podílové jednotky nebo akcie daného fondu ELTIF nabízet profesionálním a neprofesionálním investorům ve svém domovském členském státě po předložení oznámení v souladu s článkem 31 směrnice 2011/61/EU.
2. Správce fondu ELTIF může podílové jednotky nebo akcie daného fondu ELTIF nabízet profesionálním a neprofesionálním investorům v jiných členských státech, než je domovský členský stát správce fondu ELTIF, po předložení oznámení v souladu s článkem 32 směrnice 2011/61/EU.
3. Správce fondu ELTIF oznámí příslušným orgánům v souvislosti s každým fondem ELTIF, který spravuje, zda jej hodlá nabízet neprofesionálním investorům či nikoli.

4. Kromě dokumentů a informací, které jsou vyžadovány podle článků 31 a 32 směrnice 2011/61/EU, předloží správce fondu ELTIF příslušným orgánům tyto dokumenty a informace:

- a) prospekt fondu ELTIF;
- b) sdělení klíčových informací fondu ELTIF, pokud je ELTIF nabízen neprofesionálním investorům, a
- c) informace o zařízení podle článku 26.

5. Působnost a pravomoci příslušných orgánů v souladu s články 31 a 32 směrnice 2011/61/EU je třeba chápat tak, že se vztahují také na nabízení fondů ELTIF neprofesionálním investorům a zahrnují další požadavky stanovené v tomto nařízení.

6. Kromě pravomocí, které má příslušný orgán domovského členského státu správce fondu ELTIF podle čl. 31 odst. 3 prvního pododstavce směrnice 2011/61/EU, zakáže tento příslušný orgán rovněž nabízení fondu ELTIF, pokud správce fondu ELTIF nedodržuje nebo nebude dodržovat toto nařízení.

7. Kromě pravomocí, které má příslušný orgán domovského členského státu správce fondu ELTIF podle čl. 32 odst. 3 prvního pododstavce směrnice 2011/61/EU, odmítne tento příslušný orgán rovněž předat oznámení se všemi nezbytnými dokumenty příslušným orgánům členského státu, v němž má být ELTIF nabízen, pokud správce fondu ELTIF nedodržuje toto nařízení.

KAPITOLA VI

DOHLED

Článek 32

Dohled příslušných orgánů

1. Příslušné orgány průběžně vykonávají dohled nad dodržováním tohoto nařízení.
2. Příslušný orgán fondu ELTIF odpovídá za dohled nad dodržováním pravidel stanovených v kapitole II, III a IV.
3. Příslušný orgán fondu ELTIF odpovídá za dohled nad dodržováním povinností stanovených ve statutu nebo zakládacích dokumentech fondu ELTIF a povinností stanovených v prospektu, přičemž uvedené povinnosti musejí být v souladu s tímto nařízením.
4. Příslušný orgán správce fondu ELTIF odpovídá za dohled nad přiměřeností organizačních opatření správce fondu ELTIF, aby byl správce fondu ELTIF schopen plnit povinnosti a dodržovat pravidla, která se týkají zřízení a fungování všech fondů ELTIF, které spravuje.

Příslušný orgán správce fondu ELTIF odpovídá za dohled nad tím, že správce fondu ELTIF dodržuje toto nařízení.

5. Příslušné orgány sledují subjekty kolektivního investování zřízené nebo nabízené na jejich územích s cílem ověřit, zda nepoužívají označení „ELTIF“ nebo nevyvolávají dojem, že se jedná o ELTIF, aniž by k tomu měly povolení a dodržovaly toto nařízení.

Článek 33

Pravomoci příslušných orgánů

1. Příslušné orgány musí mít veškeré dohledové a vyšetřovací pravomoci, které jsou nezbytné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nařízení.
2. Pravomoci svěřené příslušným orgánům v souladu se směrnicí 2011/61/EU, včetně těch, jež souvisí se sankcemi, jsou vykonávány také ve vztahu k tomuto nařízení.
3. Příslušný orgán fondu ELTIF zakáže užívání označení „ELTIF“ nebo „evropský fond dlouhodobých investic“, pokud správce fondu ELTIF přestane jednat v souladu s tímto nařízením.

Článek 34

Pravomoci a působnost orgánu ESMA

1. ESMA má pravomoci nezbytné k plnění úkolů, které mu jsou svěřeny tímto nařízením.
2. Pravomoci orgánu ESMA podle směrnice 2011/61/EU jsou vykonávány také ve vztahu k tomuto nařízení a v souladu s nařízením (ES) č. 45/2001.
3. Pro účely nařízení (EU) č. 1095/2010 je toto nařízení považováno za další právně závazný akt Unie, který svěřuje orgánu ESMA úkoly podle čl. 1 odst. 2 nařízení (EU) č. 1095/2010.

Článek 35

Spolupráce mezi příslušnými orgány

1. Je-li příslušný orgán fondu ELTIF odlišný od příslušného orgánu správce fondu ELTIF, jsou tyto orgány povinny vzájemně spolupracovat a vyměňovat si informace za účelem plnění povinností podle tohoto nařízení.
2. Příslušné orgány vzájemně spolupracují v souladu se směrnicí 2011/61/EU.
3. Příslušné orgány a ESMA v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010 vzájemně spolupracují za účelem plnění příslušných povinností podle tohoto nařízení.
4. Příslušné orgány a ESMA si v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010 vyměňují veškeré informace a dokumentaci potřebné k plnění svých úkolů podle tohoto nařízení, zejména k rozpoznání porušení tohoto nařízení a jejich nápravě.

KAPITOLA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 36

Zpracovávání žádostí Komisí

Komise se bude přednostně věnovat svým postupům pro všechny žádosti fondů ELTIF o financování Evropskou investiční bankou a tyto postupy zefektivní. Komise zefektivní vydávání stanovisek či příspěvků týkajících se veškerých žádostí fondů ELTIF o financování Evropskou investiční bankou.

Článek 37

Přezkum

1. Komise zahájí přezkum uplatňování tohoto nařízení nejpozději 9. června 2019. Přezkum se zaměří zejména na:
 - a) dopady článku 18;
 - b) to, jaký má uplatňování minimálního limitu 70 % způsobilých investičních aktiv, který je stanoven v čl. 13 odst. 1, dopad na rozložení rizika aktiv;
 - c) rozsah, v jakém jsou fondy ELTIF v Unii nabízeny, mimo jiné na to, zda by správci alternativních investičních fondů, na něž se vztahuje čl. 3 odst. 2 směrnice 2011/61/EU, měli zájem fondy ELTIF nabízet;
 - d) rozsah, v jakém by měl být seznam způsobilých aktiv a investic aktualizován, jakož i pravidla rozložení rizika, složení portfolia a omezení týkající se peněžité zápůjčky.
2. Na základě přezkumu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku a po konzultaci s orgánem ESMA Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu, ve které zhodnotí příspěvek tohoto nařízení a fondů ELTIF k dokončení unie kapitálových trhů a dosažení cílů stanovených v čl. 1 odst. 2. Tato zpráva je v případě potřeby doplněna o legislativní návrh.

Článek 38

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se od 9. prosince 2015.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 29. dubna 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

OPRAVY**Oprava nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 375/2014 ze dne 3. dubna 2014 o zřízení Evropského dobrovolnického sboru humanitární pomoci („iniciativa Humanitární dobrovolníci EU“)**

(Úřední věstník Evropské unie L 122 ze dne 24. dubna 2014)

Strana 15, čl. 24 odst. 2:

místo: „2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 7 odst. 2, čl. 9 odst. 2 a čl. 20 odst. 3 je svěřena Komisi na dobu sedmi let od 25. dubna 2014.“,

má být: „2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 7 odst. 2, čl. 9 odst. 2 a čl. 20 odst. 3 a 4 je svěřena Komisi na dobu sedmi let od 25. dubna 2014.“

Oprava nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1333/2008 ze dne 16. prosince 2008 o potravinářských přídatných látkách

(Úřední věstník Evropské unie L 354 ze dne 31. prosince 2008)

Strana 25, čl. 23 odst. 1 písm. a)

místo: „a) název nebo číslo označení E stanovené v tomto nařízení s ohledem na každou potravinářskou přídatnou látku nebo obchodní označení, které zahrnuje název nebo číslo označení E každé potravinářské přídatné látky;“,

má být: „a) název a číslo označení E stanovené v tomto nařízení s ohledem na každou potravinářskou přídatnou látku nebo obchodní označení, které zahrnuje název a číslo označení E každé potravinářské přídatné látky;“.

ISSN 1977-0626 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5074 (papírové vydání)

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS